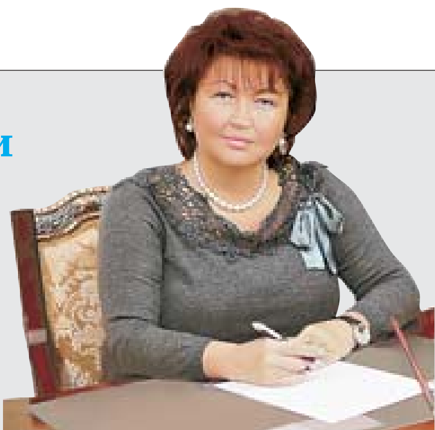

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Надія

Зберегти життя дитині

СТОР. 16

Культура

Як Іван Франко підкорив Відень

СТОР. 18

Футбол

Мексиканський варіант Ватерлоо

СТОР. 22

№ 112 (4862) СУБОТА, 19 ЧЕРВНЯ 2010 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Завтра — День медичного працівника

Привітання Голови Верховної Ради України Володимира ЛИТВИНА

Заради щастя повноцінного здорового буття

Щиро вітаю всіх медичних працівників України — лікарів, фельдшерів, медсестер, ветеранів охорони здоров'я із професійним святом.

День медичного працівника традиційно відзначається в нашій країні як особливе, безпосередньо пов'язане з життєвими інтересами кожної людини, загальносуспільне свято. У цей день ми вшановуємо майже півторамільйонну армію українських медиків, чий професіоналізм, знання, досвід, сумління, відповідальність та милосердя забезпечують нам щастя повноцінного здорового буття.

СТОР. 14

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Підстав звинувачувати міліцію у порушенні демократичних принципів немає. Однак мундир МВС треба чистити

РАНКОВЕ ЗАСІДАННЯ 18 ЧЕРВНЯ

Звинувачувати міліціонерів у порушенні прав опозиції — безпідставно. На цьому наголосив міністр внутрішніх справ України Анатолій Могильов під час традиційної години запитань до уряду. Парламентаріїв, зокрема, цікавило, чому представників опозиції і журналістів відтісняють із територій проведення мітингів і протестів, а на їх місце приводять прихильників нинішньої влади?

СТОР. 2

Щоб малюки чули світ

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Кажуть, дитину неможливо обдурити напускною ласкою. Її серденько, наче радар, уловлює фальш дорослого. Багато маленьких пацієнтів Ірини Федорівни не чують слів, але відчувають душею її щирість і теплоту, тому з такою довірою підставляють вушка під «грізний» інструмент у руках «тьоті лікаря». Завідувачка дитячого косультативно-поліклінічного відділення Інституту отоларингології ім. професора Олексія Коломійченка, заслужений лікар України Ірина Сребняк з гіркого родинного досвіду знає, яке це лихо — глухота: колись у підлітковому віці втратила слух її старша сестра, і мала Іринка пообіцяла «стати лікарем, щоб дітки чули світ».

СТОР. 15

«Голос України» — Героям Радянського Союзу

Два Герої Радянського Союзу залишилися на Вінниччині. В обласному центрі мешкає колишній фронтовий військовий льотчик Микола Сициков, а в селі Тарасівка Жмеринського району — командир диверсійного взводу Іван Ковальов.

Звання Героя Радянського Союзу обидва фронтовики отримали в роки війни. Їхні спогади про минулу війну молодь сприймає цікавіше, ніж сторінки з підручника історії.

Про події в країні обидва ветерани дізнаватимуться, зокрема, з газети «Голос України». Передплату на парламентське видання для них оформив голова обласної ради **Григорій ЗАБОЛОТНИЙ (на знімку).**

СТОР. 21

ПОДІЇ

Нас уже 45 мільйонів

За останній рік населення України скоротилося майже на мільйон. Ці невтішні дані оприлюднив Держкомстат. Лише за квітень нас стало менше майже на 17 тисяч. На кінець весни українців — 45 мільйонів. При цьому кількість міського населення — 31 мільйон, сільського — 14. За прогнозами ООН, за такої динаміки до 2030 року нас буде 39 мільйонів. Раніше в демографічному звіті ООН повідомляли, що в Україні найнижчий у світі природний приріст населення, **повідомляє УНІАН.**

Телефонні «терористи» — самотні недооцінені люди

Літак авіакомпанії «Турецькі авіалінії» рейсу Сімферополь—Стамбул через хибне повідомлення про замінування в четвер затримали в аеропорту Сімферополя на чотири години. Було закінчено реєстрацію, здійснено посадку пасажирів, і літак готувався до зльоту. В цей час до міськвідділу міліції надійшов анонімний телефонний дзвінок про те, що на борту — вибухівка. «Керівник польоту і служба безпеки вирішили повернути з виконавчого (старту. — **Авт.**) повітряне судно та поставити на нейтральну стоянку», — каже голова правління підприємства «Міжнародний аеропорт «Сімферополь» Володимир Ануфрієв. Правоохоронці встановлюють особу того, хто телефонував. Імовірність знайти зловмисника в короткий термін дуже висока, **передає наш власний кореспондент Георгій ВЕРВЕС.** Нагадаємо, з літака «зняли» 101 пасажира та 6 членів екіпажа.

СТОР. 10

КОРОТКО

■ На рішення Івано-Франківського міськвиконкому про підвищення з 1 червня тарифу з вивезення твердих побутових відходів до 6,41 грн. внесено прокурорський протест, **передає наш власкор Дарина НАЗАРЧУК.**

■ У Ярмолинецькому районі Хмельниччини один із сільських голів вимагав хабар за виділення десяти соток землі під будівництво, **повідомляє наш власкор Ірина КОЗАК.**

■ У селі Новолозуватка Криворізького району троє осіб загинули від вихлопних газів, **повідомляє наш власкор Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.**

■ Цього року лише третина молодих спеціалістів у Чернівецькій області отримали направлення на роботу, **повідомляє наш власкор Сергій СУЛИМА.**

СБУ порушила кримінальну справу проти чиновників «Укравтодору»

Влада й опозиція мають цивілізовано співіснувати

Про це заявив Голова Верховної Ради Володимир Литвин, відповідаючи на запитання учасників слухань «Внутрішня і зовнішня політика України після зміни влади» за участю депутатів Верховної Ради та Бундестагу. У рамках офіційного візиту до ФРН він виступив з доповіддю перед учасниками слухань.

На запитання, чи не існує в нас загрози демократії, В. Литвин зазначив: така засторога існує завжди, але їй протидіє парламент, потужна опозиція у ньому та поза його межами. «Головне, щоб опозиція перейшла на нову якість своєї роботи, — сказав В. Литвин. — Тотальне таврування та критика — це тільки одна частина, одна із складових роботи опозиції, а більш перспективним засобом є пропонування альтернатив владним ініціативам, відстоювання цих альтернатив, доведення широкому загалу, що запропоноване опозицією більше відповідає інтересам суспільства». Водночас В. Литвин зазначив, що останнім часом опозиція переходить саме до такого способу ведення своєї діяльності. Як приклад — розгляд у парламенті альтернативних проектів Судового кодексу, законопроектів про судоустрій та про Бюджетний кодекс.

«Наша проблема полягає лише в тому, що ми повинні працювати «з коліс», перебуваючи у стислих часових рамках, а тому вимушені проводити дискусії в короткі терміни», — сказав Голова Верховної Ради, додавши, що якщо до 15 липня парламент не ухвалить Бюджетний і Податковий кодекси, уряд не зможе розробити проект бюджету-2011 на новій основі, який має надійти на розгляд депутатів до 15 вересня.

«Владі й опозиції потрібно навчитися цивілізовано співіснувати і зрозуміти, що виборами життя не закінчується», — сказав В. Литвин.

Відповідаючи в Берліні на запитання журналістів, чи не стоїть Україна перед вибором: інтегруватися в Європу або зближуватися з Росією, В. Литвин зазначив, що вважає неправильним протиставлення цих курсів, і не бачить між ними суперечностей. «Бо якщо ми матимемо ворожнечу з Росією, Європа буде віддалятися від нас», — підкреслив він. Голова Верховної Ради також наголосив, що нам потрібно «визначити переговорну платформу у взаєминах із Росією». «На превеликий жаль, ми поки що не маємо такої платформи, діємо, вихоплюючи ті чи інші аспекти відносин, тоді як Росія чітко сформулювала, що вона хоче мати від України», — сказав він.

«Нам треба чітко визначити базу наших взаємин, яка б збігалася з настроями людей та виходила з національних інтересів, — зазначив В. Литвин.

Прес-секретар Голови Верховної Ради.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Обговорили широке коло питань

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин у п'ятницю прийняв Надзвичайного і Повноважного Посла Республіки Білорусь в Україні Валентина Величка (на знімку) на його прохання.

Під час зустрічі було обговорено широке коло питань двосторонніх відносин в усіх сферах та наголошувалося на необхідності подальшої активізації економічної співпраці.

Голова Верховної Ради України порушив питання щодо ситуації з обміном грамотами про ратифікацію двосторонньої угоди про українсько-білоруський кордон.

В. Литвин та В. Величко також обговорили питання стосовно активізації міжпарламентської складової двосторонніх взаємин, у тому числі, співпрацю у міжпарламентських об'єднаннях, зокрема, у рамках парламентської складової Східноєвропейського партнерства.

Прес-служба Верховної Ради України.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Підстав звинувачувати міліцію у порушенні демократичних принципів немає...

Ранкове засідання 18 червня

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Відповідно до пункту 20 статті 11 закону «Про міліцію» правоохоронці, за словами міністра, мають право тимчасово обмежувати або забороняти доступ громадянам на окремі ділянки місцевості чи об'єкти з метою забезпечення громадського порядку. Тому «на сьогоднішній день немає підстав звинувачувати міліцію у порушенні демократичних принципів і тим більше в упередженому ставленні до будь-якої політичної сили», — наголосив А. Могильов **(на знімку)**.

Роман Забзалюк (БЮТ) акцентував увагу на тому, що «на рівні обласних управлінь МВС готуються списки на так званих неблагонадійних громадян, а практично активістів опозиції». Відповідаючи на запитання бютівця, урядовець зауважив, «міліція займалася і займатиметься тими особами, які здійснюють протиправні дії незалежно від кольору». Він наголосив, що всі однаково відповідальні перед законом.

Щодо трагічної смерті 19-річного студента у Шевченківському райуправлінні, то А. Могильов запевнив, що матеріали по цій справі знаходяться в прокуратурі Києва, а слідство проходить під наглядом Генеральної прокуратури. Крім того, урядовець повідомив, що всі причетні до цієї справи правоохоронці відсторонені від службових обов'язків до закінчення розслідування. «Ніхто ніколи не захищатиме жодного співробітника міліції, який порушив норми закону», — наголосив він. Водночас, зазначивши, що не вважає за потрібне захищати честь мундира, оскільки «на даний момент, на жаль, мундир МВС необхідно чистити».

Після виголошення депутатських запитів фракції «НУ—НС» і БЮТ попросили оголосити перерву. Про причину такої необхідності повідомив Юрій Стець («НУ-НС»). За його словами, створення ТСК на чолі з Інною Богословською, яка має розслідувати діяльність Національної ради з питань телебачення та радіомовлення, відбувалося з порушенням закону «Про Регламент», оскільки очолювати її може лише представник фракції чи групи, а Інна Богословська є позафракційним депутатом. До того ж до складу комісії ввійшло всього чотири парламентарії. Депутат повідомив також, що Комітет з питань свободи слова ухвалив рішення про створення ТСК з питань розслідування випадків цензури у ЗМІ, тиску на свободу слова та перешкоджання здійсненню професійної діяльності журналістів. Тож обранець вимагав від Голови Верховної Ради відкликати попередню постанову і доручити Регламентному комітету терміново розглянути проект постанови, запропонований ними.

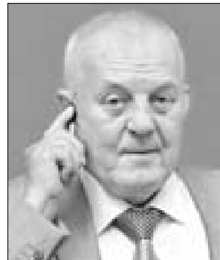
У свою чергу, Володимир Литвин пообіцяв вивчити це питання, оскільки у день створення ТСК він з офіційним візитом перебував у Німеччині. Водночас глава парламенту закликав фракції Партії регіонів і БЮТ знайти нарешті компроміс щодо кандидатури на посаду голови Комітету з питань свободи слова.

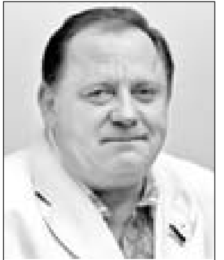
Потому сесія у першому читанні ухвалила зміни до деяких законодавчих актів щодо застосування угод про розподіл продукції. За основу також узяли проект закону про збір та облік єдиного соціального внеску.

Далі сесія заслухала звіт тимчасової спеціальної комісії з питань реформування Служби безпеки України та його законодавчого забезпечення. Головний результат роботи комісії, за словами її голови Олександра Скибінецького, це те, що вона розглянула і схвалила проект нової редакції закону про СБУ. Цей проект, повідомив депутат, подано до Верховної Ради, але його розгляд затягується. Зокрема, через те, що нині Служба безпеки виходить з новими пропозиціями до цього законопроекту, які, однак, вступають у протиріччя з чинною концепцією і програмою реформування відомства. Оскільки термін роботи ТСК вичерпано, її голова запропонував звіт комісії взяти до відома, а подальшу роботу з реформування СБУ, у тому числі і доопрацювання відповідного законопроекту, доручити профільному комітету з питань національної безпеки та оборони.

Насамкінець парламентарії ухвалили проект постанови про утворення тимчасової слідчої комісії з питань з'ясування обставин розкрадання мільйонних сум бюджетних коштів керівництвом Державного комітету України з державного матеріального резерву. За відповідне рішення проголосувало 240 народних обранців.

На початку ранкового засідання Голова Верховної Ради повідомив про входження до парламентської більшості «Стабільність і реформи» народних депутатів нунсівців Валерія Борисова, Давида Жванії, Володимира Марущенка, Олега Новікова, Сергія Харовського та Віктора Шемчука.

Крім того, народні депутати привітали з днем народження своїх колег **Івана Сідельника (ліворуч)** та **Петра Мельника**.

Олена ГОРБУНОВА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Податковий кодекс ухвалили в першому читанні

Вечірнє засідання 17 червня

Народні депутати 247 голосами ухвалили в першому читанні Податковий кодекс, поданий урядом. Документ, який містить 19 розділів (495 сторінок), представив міністр фінансів Федір Ярошенко. Проект, за його словами, концептуально ґрунтується на положеннях програм економічних реформ на 2010—2014 роки. Документ є узагальненим результатом 10-річної роботи провідних вчених, політиків, фахівців-практиків. Під час роботи над ним було враховано досвід передових, попередніх, різних розробників Податкового кодексу, уважно вивчені й запропоновані нині новації.

Зокрема, проект передбачає зниження податку на прибуток підприємств (у 2011 році — 20 відсотків, 2012-му — 19 відсотків, 2013 році — 18 відсотків, 2014-му — 17 відсотків).

Базова ставка податку на дохід фізичних осіб, згідно з проектом Податкового кодексу, становить 15 відсотків бази оподаткування, водночас для певних випадків встановлюється подвійна ставка податку на доходи фізосіб — 30 відсотків. Подвійна ставка поширюватиметься на доходи, нараховані як виграш чи приз, крім державної грошової лотереї.

За ставкою 10 відсотків обкладатиметься податком зарплата шахтарів, працівників шахтобудівних підприємств, працівників державних воєнізованих аварійно-рятувальних служб. Проект також передбачає введення місцевого туристичного збору в розмірі 0,5—1 відсоток від вартості проживання за добу в місцях тимчасового проживання.

Крім того, дія транспортного податку, відповідно до проекту кодексу, поширюватиметься на літаки і вертольоти.

«Буде скорочено дев'ять загальнодержавних податків. Це 30 відсотків від загальної кількості. Місцеві податки і збори будуть скорочені втричі — з 14 до 5», — пообіцяв міністр.

А ухвалення проекту Податкового кодексу, за його словами, стане запорукою створення в Україні справедливої, прозорої та стабільної податкової системи, яка сприятиме створенню умов для ефективного функціонування економіки та успішного проведення економічних реформ.

Альтернативний проект допов народний депутат Микола Катеринчук. Він позитивно оцінив те, що розпочалася змістовна дискусія щодо податкової реформи. Доповідач порівняв документи і запропонував прийняти обидва за основу, створити робочу групу і на розгляд у другому читанні винести в сесійний зал узгоджений документ.

Голова Комітету з питань податкової та митної політики Сергій Терьохін розкритикував урядовий проект, назвавши його «кодексом непрямої дії». І додав, що документ розглядається з порушенням Конституції України. Урядові ініціативи нещадно розкритикували і опозиціонери, назвавши їх «бомбою під економіку країни».

Після того сесія ухвалила постанову «Про утворення Тимчасової слідчої комісії Верховної Ради України з питань розслідування законності прийняття рішень Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення щодо проведення конкурсів та встановлення переможців конкурсів на отримання (переоформлення) ліцензій на мовлення з використанням відповідних частот у 2005—2010 роках».

Наприкінці вечірнього засідання народні депутати прийняли в цілому два законопроекти про внесення змін до Закону «Про Державний бюджет України на 2010 рік» відповідно — щодо виділення коштів для лікування онкохворих за кордоном (законопроектом пропонується збільшити обсяг бюджетних призначень Міністерству охорони здоров'я на 15 млн. за рахунок надходжень акцизного збору із ввезених на територію нашої країни товарів) і щодо автомобільних доріг, задіяних до підготовки та проведення в Україні фінальної частини чемпіонату Європи 2012 року з футболу.

Парламент прийняв за основу зміни до державного бюджету на 2010 рік (щодо збільшення видатків на забезпечення медикаментами хворих на гемофілію). Документом пропонується збільшити на 60 млн. грн. видатки з державної казни за бюджетною програмою «Забезпечення медичних заходів окремих державних програм та комплексних заходів програмного характеру».

Наталя ДАВИЧ.

Голова Комітету з питань податкової та митної політики С. Терьохін розкритикував урядовий проект, назвавши його «кодексом непрямої дії»

Місцеві вибори таки у жовтні

Останній день жовтня цього року — це безальтернативна дата проведення виборів до органів місцевого самоврядування. Про це заявив міністр юстиції Олександр Лавринович учора на прес-конференції. Урядовець висловив переконання, що до кінця поточної сесії парламенту проведуть усі необхідні консультації, в тому числі й щодо внесення змін до виборчого законодавства, і Верховна Рада ухвалить усі необхідні рішення.

Спілкуючись із журналістами, О. Лавринович відкинув звинувачення деяких політичних сил у тому, що Міністерство юстиції навмисно не захищало інтереси України під час розгляду справи в Стокгольмському суді (йдеться про ухвалення Стокгольмським арбітражним трибуналом рішення, згідно з яким RosUkrEnergo має одержати від «Нафтогазу» додатково 1,1 мільярда кубів газу як неустойку за порушення умов контракту). Він підкреслив, що суд розглядав суперечку двох суб'єктів підприємницької діяльності й тому Мін'юст не мав повноважень самостійно втручатись у судовий процес.

Коментуючи суть спору, міністр юстиції зауважив, що його «першопричина лежить у неприхованому бажанні використати ресурси, які належать державі, якщо не безпосередньо через державний бюджет, то через ресурси, що належать стовідсотково державній монополії, яка відокремлена від держави». Водночас міністр не виключив, що у разі невиконання рішення суду позов можуть подати вже до держави Україна. Тоді доведеться віддати кошти з бюджету, наголосив він. При цьому, за словами О. Лавриновича, якщо цього не зробить Україна, то після відповідного рішення суду, це зроблять інші країни, конфіскуючи певну власність нашої країни.

Документ, який перетворює країну на поліцейську державу

Окрім серйозних змістовних зауважень, які стосуються ухваленого в першому читанні Податкового кодексу, є надпринципові речі, про які не варто мовчати. На цьому вчора під час брифінгу наголосив заступник Голови Верховної Ради Микола Томенко.

Він назвав низку новацій цього документа, які можуть «перетворити Україну на «поліцейську державу» в гіршому розумінні цього слова». «Передусім це податок до податкової адміністрації та податкової міліції. На чолі цієї поліцейської держави буде поставлена нова структура, яка називатиметься «спеціалізована державна податкова інспекція», — сказав парламентарій. Він зазначив: якщо проаналізувати плани діяльності цієї структури, то їй надано повноваження, які свого часу мали НКВС та НК, методи яких особливо використовувалися та прославилися в період сталінського режиму.

Згідно з Податковим кодексом, цій структурі і податковим інспекторам, які діятимуть у ній, дозволяється непрямими методами здійснювати податковий контроль. «До непрямих методів віднесено такі речі, як економічний аналіз, спостереження, аналогії та економічні аналогії для контролю за витратами й доходами платників податків — фізичних осіб», — зазначив М. Томенко.

Водночас податковому контролю дозволяється проводити опитування платників податків — фізичних осіб та позапланові виїзні перевірки, виходячи з аналізу податкової інформації, — продовжив заступник глави парламенту. «Податковим інспекторам надається право обстежувати територію, приміщення і майно платників податків», — наголосив М. Томенко.

«Я переконаний, що не лише опозиція, не лише бізнес, а й українське суспільство зроблять усе, щоб ці принципи поліцейської держави разом зі сталінською податковою інспекцією ніколи не було створено», — сказав Микола Томенко, зауваживши: якщо Президент, уряд і коаліція не підуть на вилучення цих норм із Податкового кодексу, можна очікувати серйозних акцій протесту проти цієї абсурдної ситуації.

Вл. інф.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Благодійників заохочують

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

У Комітеті з питань культури і духовності підтримали проект змін до деяких законів, якими зменшується податкове навантаження на набувачів благодійної допомоги.

Цей документ зареєстровано наприкінці квітня цього року чотирма депутатами від «НУ—НС», Блоку Литвина та БЮТ. На їхню думку, запропоновані новації стимулюватимуть фізичних та юридичних осіб до благодійної діяльності та водночас усунуть різні тлумачення податкового законодавства, вдосконалять адміністрування податку на прибуток підприємств та податку з доходів фізичних осіб, збільшать прозорість благодійної допомоги.

Суть законопроекту в тому, що пропонується, зокрема, постановити: включенню до оподатковуваного доходу не підлягає сума нецільової благодійної допомоги, у тому числі матеріальної, яка надається резидентами — юридичними або фізичними особами на користь платника податку протягом податкового звітного періоду в розмірі, що не перевищує 140 відсотків прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

На засіданні чимало говорили про недоліки чинного закону про податок з фізичних осіб. Йшлося, зокрема, про те, що він не містить чіткого визначення розміру благодійної допомоги для фізичних осіб, що не включається до сукупного оподатковуваного доходу набувачів благодійної допомоги. Як наслідок — податкові конфлікти інтересів. А саме, обмежується сукупний розмір такої благодійної допомоги протягом року розміром місячного прожиткового мінімуму. Навіть для тих, хто перебуває у складних життєвих обставинах. Члени комітету зійшлися на думці, що така ситуація стримує благодійників у наданні адресної допомоги. Адже вони можуть не мати додаткових коштів для утримання податків з доходів набувачів. Особливо якщо йдеться про допомогу, яку надають не грошима. Саме тому й пропонується встановити розмір такої допомоги на рівні 140 відсотків прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

Завідувач секретаріату Комітету з питань бюджету Андрій Ватульов, голова комітету Микола Деркач *(у центрі)* під час засідання комітету, на якому, зокрема, було розглянуто питання про проект закону «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України», поданий Кабінетом Міністрів України (реєстр. номер 6495).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У НОМЕР

Регулювати трудові відносини за єдиними правилами

«Я хотів би, щоб у країні регулювання трудових відносин здійснювалося за єдиними правилами й нормами», — заявив на прес-конференції заступник голови Федерації профспілок України Григорій Осовий.

Він повідомив, що в першій частині нового Трудового кодексу передбачено відносини між працівником і работодавцем, а в другій — між колективом і роботодавцем.

Григорій Осовий розповів, що ще в 2000 році розпочалась активна дискусія між урядом, роботодавцем і профспілками стосовно розробки нового регулюючого правового акта замість Кодексу законів про працю. А в наступному році, за сприянням технічної допомоги Міжнародної організації праці, почали створювати новий Трудовий кодекс. Над ним працювали фахівці, вчені, практики. Також були створені робочі групи, які аналізували чинну законодавчу базу, міжнародні договори і правові акти для того, щоб цей документ відповідав нормам Євросоюзу, Конвенції міжнародної організації праці, угодам і договорам, які визначають базові права людини, в тому числі у сфері праці.

Отже, до 2005 року була проведена достатньо фундаментальна робота і з'явився перший проект нового кодексу. Але, на жаль, представників профспілок він не задовольнив, оскільки містив багато зауважень. «Він надто лібералізує трудові відносини, тобто робить певні преференції роботодавцю над працівником, — зазначив Григорій Осовий. — Ми звернулися до парламенту, Президента, уряду. Також була проведена всеукраїнська конференція, де профспілки сказали «ні» такому Трудовому кодексу».

Заступник голови ФПУ зауважив, що Комітет Верховної Ради з питань соціальної політики та праці вперше дозволив працювати над проектом сторонам соціального діалогу. Між ними було знайдено компроміс. Також МОП провела експертизу законопроекту. Фахівці висловили свої зауваження і застереження. В результаті було проведено дискусію за 142 статтями. За її підсумками проект Трудового кодексу доопрацювали, однак ще залишилося 12 розбіжностей. Законопроект народні депутати ухвалили лише в першому читанні.

Сергій МЕЛЬНИК.

Візьмімося за руки, друзі!

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Поки що головні події в країні розвиваються, хоч як парадоксально, не в стінах парламенту чи в будинках на Банковій чи вулиці Грушевського. Щоправда, увага до законодавців доволі пильна з боку суспільства. Адже долю кожного визначають не тільки Бюджетний і Податковий кодекси, які було прийнято за основу в четвер. Як відомо, планувалося розглянути і прийняти закон про базові мови, закон, який регламентував би право громадян на мітинги і мирні зібрання.

Варто зазначити: активна позиція громадян змусила владу прислухатися до їхнього голосу. Спершу народний депутат Михайло Чечетов заявив, що Партія регіонів не голосуватиме за законопроект 2450, який мав би бути своєрідною гамівною сорочкою не тільки для опозиціонерів, а й передусім для громадян, не згодних з діями не тільки центральної, а й місцевої влади. А в четвер заступник голови адміністрації Президента Ганна Герман заявила, що глава держави не підпише закон у тому варіанті, який подано до Верховної Ради.

Водночас першим випробуванням для Президента Віктора Януковича і судової системи стануть позови до нього. Зокрема, щодо його заперечення на сесії Парламентської асамблеї Європи голодомору українців у 1932—1933 роках. Юристи Банкової поки що попросили суддів перенести слухання справи для того, щоб вони могли підготуватися до процесу, і суд відгукнувся на їхнє прохання.

А днями свій позов подала телекомпанія ТВі. Вона оскаржила в Окружному адміністративному суді Києва указ про призначення голови Служби безпеки України Валерія Хорошковського членом Вищої ради юстиції. Протистояння з керівником спецслужби пов'язано з тим, що його дружина керує медіа-холдингом, до якого входить телеканал «Інтер». Як відомо, нещодавно суд на клопотання цієї структури визнав недійсним конкурс на частоти для мовлення, які отримали «5 канал» і ТВі.

Сьогодні ж до Харкова мають прибути представники громадськості для захисту тамтешнього парку імені Горького. Місцева влада поки що успішно блокує спроби місцевих жителів захистити зелені легені свого міста. Понад те, деякі учасники акції протесту отримали адміністративні покарання, а мати одного з них оголосила на знак протесту голодовку.

А тим часом нова влада всерйоз взялася наводити порядок у Києві. У столичного градоначальника з'явився новий перший заступник, колишній міністр ЖКГ Олександр Попов. Подейкують, що так звана «команда молодих» Леоніда Черновецького невдовзі також може стати колишньою. Водночас Партія регіонів розпочала підготовку і до районних виборів у Києві: створено штаби, визначено цифри голосів, скільки регіонали мають отримати у кожному районі.

Хоча, схоже, не всі з новопризначених керівників областей змогли знайти спільну мову з місцевими елітами. Перший повернувся у Верховну Раду колишній голова Тернопільської ОДА Ярослав Сухий. Подейкують, що таку саме долю може розділити і керівник виконавчої влади Львівщини Василь Горбаль.

У тому ж місті Лева триває протистояння між прокурором області Олексієм Баганцем і місцевою газетою «Експрес». Очільник обласної прокуратури навіть звернувся до Генпрокуратури з проханням провести службове розслідування, щоб зняти з нього усі звинувачення.

Водночас у виданні, наближеному до одного із впливових регіоналів, висловили думку, що відбудеться заміна Генерального прокурора. У свою чергу Олександр Медведько у четвер провів прес-конференцію, на якій розповів про хід розслідування резонансних справ. Зокрема, щодо вбивства журналіста Георгія Гонгадзе.

За всіма ознаками, нинішнє літо обіцяє бути спекотним не тільки у природі, а й на політичній арені.

Володимир ВОЛИНСЬКИЙ.

Тепер випускатимемо 11-класників?

ПАРЛАМЕНТСЬКІ СЛУХАННЯ

Минулого тижня в парламенті відбулися слухання «Запровадження 12–річної загальної середньої освіти в Україні: проблеми та шляхи їх подолання». Цю тему широко обговорюють у суспільстві. Пропонуємо основні тези виступів, які лунали з трибуни Верховної Ради.

Адам Мартинюк,
Перший заступник Голови Верховної Ради:

— Ми повинні дати відповідь тим, хто прийматиме рішення з приводу надзвичайно серйозного питання: що робити з 12-річним терміном навчання — переходити на нього чи залишати все, як є? Надходили пропозиції, і Верховна Рада вже їх розглядала, щоб повернутися до десятирічного навчання тощо. Ця проблема надзвичайно важлива для нашого суспільства. І скажу без перебільшення: від нашої з вами розмови, від ваших думок, від ваших пропозицій, на основі яких Верховною Радою потім прийматимуться рекомендації, й залежатиме розв'язання цієї проблеми, важливої для кожної сім'ї.

Торік атестати про середню освіту одержали 391 тисяча учнів. А студентами вузів тільки III—IV рівнів акредитації стали 370 тисяч. Боюся прогнозувати, але незабаром у вузи можуть приймати більше студентів, ніж школа їх випускатиме. Тобто перехід на 12-річну систему поглибить цю проблему.

Дмитро Табачник,
міністр освіти і науки:

— Перехід на 12-річний термін навчання визначено статтею 12 закону про загальну середню освіту. На її виконання в 2000 році урядом ухвалено постанову №1717, якою, зокрема, передбачалася низка заходів. Найважливіші з них: протягом 2000—2003 років оновити зміст загальної середньої освіти відповідно до нової структури школи; розробити навчальні плани і програми для загальноосвітніх навчальних закладів різних типів; запровадити ефективну форму державної підсумкової атестації випускників шкіл; розробити і запровадити у навчальний процес нові засоби навчання, нові педагогічні технології, інформатизацію середньої освіти, оновити підготовку педагогічних кадрів тощо.

Багато чого вдалося зробити. Так, вперше в історії української школи зміна цілей, структури і змісту відбулися на основі нових державних стандартів загальної середньої освіти. Підготовлено десятки нормативних, інструктивних, методичних документів. Але, на превеликий жаль, не все із визначених завдань вдалося зреалізувати повною мірою.

Концептуальні засади 12-річної освіти розроблялися і ухвалювалися в роки стрімкого економічного зростання країни, коли держава мала найвищі темпи розвитку в Європі, а деякі роки — і в світі. Економічної кризи ніхто не прогнозував. Реалії свідчать, що Україна замикає першу сотню країн світу за рівнем використання інформаційно-комунікаційних технологій, конкурсний відбір підручників не забезпечив підвищення їх якості, оновлення змісту освіти пішло шляхом перевантаження навчальних програм, реформування системи підготовки вчителів так і не провели.

За останні два роки повністю заморожено всі державні програми в освітній галузі. Справедливе гасло «рівний доступ до якісної освіти» залишилось лише гаслом.

Щоб з'ясувати, чи обов'язковою вимогою інтеграції в єдиний європейський освітній простір є саме 12-річний термін навчання, ми звернулися до головної європейської структури в цій царині — Директорату з питань освіти, культури, спадщини, молоді і спорту Ради Європи. Дозволю собі процитувати відповідь: **«Щодо тривалості обов'язкової освіти в школах, то Рада Європи не має чітких рекомендацій на цю тему». Тривалість навчання становить від 11 до 13 років. Багато європейських країн мають 12-річну освіту. Пояснювальна доповідь Лісабонської конвенції передбачає, що різниця в один рік в той чи інший бік не є достатньою причиною для невизнання кваліфікацій, які дають доступ до вищої освіти.** Лист підписала генеральний директор Габріела Батіані Драгоні. Тобто розмови про будь-які міжнародні санкції, безперечно, безпідставні і вигадані.

До того ж, на нашу думку, більш коректно порівнювати не кількість років навчання, а кількість навчальних годин, оскільки тривалість навчального року, кількість уроків, кількість днів на канікулах в багатьох країнах різна. За нашими навчальними планами граничне навантаження на учня за 12 років має становити 10 тисяч 745 навчальних годин, у системі одинадцятирічної школи — 10 тисяч 268. Європейський досвід наші фахівці вивчали безпосередньо в Страсбурзі. У Великій Британії за дванадцятирічної тривалості обов'язкової освіти кількість навчальних годин — 10 тисяч 260, підкреслюю, що це менше за наші години в одинадцятирічній школі. Обов'язкову середню освіту здобувають у Норвегії за 8 тисяч 500 годин, у Франції — за 9 тисяч 300, у Фінляндії — за 7 тисяч 695 навчальних годин. Так що за кількістю уроків наша обов'язкова освіта і одинадцятирічна, і дванадцятирічна не поступаються обов'язковій освіті більшості країн Європи.

Громадськість позитивно ставиться до впровадження профільного навчання. Це засвідчує низка соціологічних досліджень, проведених у квітні—травні 2010 року Інститутом психології Академії педагогічних наук та нашим Інститутом інноваційних технологій змісту освіт. Водночас більшість опитуваних керівників шкіл стверджує про недостатній рівень готовності до переходу старшої школи на профільне навчання. Серед основних чинників, що впливають на формування такої точки зору, — незадовільний стан матеріально-технічної бази, недостатня підготовленість вчителів, невиправдано велика кількість обов'язкових шкільних предметів для вивчення у профільних школах.

Для вивчення готовності до переходу шкіл на 12-річний термін навчання міністерство звернулось до керівників всіх без винятку регіонів з проханням проаналізувати стан готовності навчальних закладів до такого переходу. За інформацією місцевих органів виконавчої влади, збільшення учнівського контингенту, а це орієнтовно понад 300 тисяч осіб, призведе до зростання кількості учнів, які навчатимуться у другу зміну. У разі збільшення терміну навчання потребують вирішення питання створення умов для харчування та медичного обслуговування учнів. За письмовою інформацією з регіонів, на вересень 2012 року в школах необхідно буде додатково передбачити понад 51 тисячу 200 місць у шкільних їдальнях. Окрім того, залучити до медичного обслуговування учнів майже 2,5 тисячі медичних працівників і облаштувати заново 2 тисячі 583 медичні пункти. За найскромнішими мірками, для цього державному бюджету необхідно понад 120 мільйонів гривень щороку.

Дванадцятирічна школа потребує значно більшого фінансування денних загальноосвітніх шкіл. З розрахунку бюджетного нормативу на одного учня зазначене фінансування становитиме майже 1,5 мільярда гривень. Якщо приплюсувати все вже згадане, то загальна вартість дванадцятого року для держави сягне більше чотирьох мільярдів. До цих витрат також слід додати і збільшення вартості підготовки фахівців у професійно-технічних навчальних закладах, яка, за розрахунками, збільшиться на 36 відсотків, або на 1,7 мільярда і становитиме 6,4 мільярда гривень.

Враховуючи наведене і проаналізовані матеріали, Міністерство освіти і науки пропонує два варіанти подальшого розвитку загальної середньої освіти.

Перший. **Зупинитися на 11-річному терміні навчання з одночасним запровадженням обов'язкової передшкільної освіти — один рік. І зберігши кращі ідеї 12-річної школи.** Ми ще маємо можливість для цього, внісши зміни до навчальних планів і програм і гармонійно поєднати матеріал 11 та 12 класів.

Другий — паліативний. Враховуючи нерівномірність забезпечення шкіл у різних регіонах, містах, селах, дозволити місцевим радам самостійно приймати рішення про термін здобуття повної загальної та середньої освіти за програмою або 11, або 12 років. Але я, відверто кажучи, не прихильник такого варіанта.

Володимир Полохало,
голова Комітету Верховної Ради з питань науки і освіти:

— Верховна Рада відповідно до статті 92 Конституції та статті 4 закону про освіту має визначити державну політику в галузі вітчизняної освіти. А здійснення її покладено на органи державної виконавчої влади та органи місцевого самоврядування. І мушу сказати, що на законодавчому рівні вітчизняна освіта справді визнається пріоритетною у сфері соціально-економічного, духовного і культурного розвитку суспільства.

Однак у нашій державі, на жаль, часто лише декларується, що освіта є основою майбутнього інформаційного суспільства — суспільства знань. Якщо все залишиться без змін, то не так уже й важливо, як ми прийматимемо випускників до вузів, до вищих навчальних закладів: через тести, співбесіди, іспити, чи без них, скільки у нас буде років навчання. Це взагалі стане вторинним питанням. Інакше кажучи, якщо ми не зупинимо зниження рівня інвестування в людський капітал, зокрема, не припинимо падіння якості шкільної освіти, то жодні заходи щодо реформування вищої школи, у тому числі, законодавчі, не будуть дійові й втратять будь-який сенс.

Після прийняття рішення про запровадження 12-річки, нагадаю, минуло майже 10 років. За цей період змінилася низка урядів, декілька керівників Міністерства освіти і науки, декілька віце-прем'єрів, які курирують цей напрямок. За цей час справді прийнято низку нормативно-правових актів щодо модернізації змісту, розроблено державні програми, новітні підручники, методичні рекомендації, введено нову систему оцінювання знань, запроваджено всеохопне зовнішнє незалежне оцінювання навчальних досягнень випускників загальноосвітньої школи тощо.

Водночас змушений наголосити на тому, що запровадження 12-річної загальної середньої освіти справді проводилися непослідовно, несистемно, без належної уваги з боку держави і фінансової підтримки. На жаль, у державі немає достатньо авторитетних моніторингових досліджень щодо сприяння суспільству запровадження 12-річного терміну здобуття загальної середньої освіти. Водночас залишається три роки до повного запровадження 12-річного терміну навчання і в українському суспільстві почали з'являтися критичні оцінки запропонованої реформи.

На наше прохання від усіх обласних державних адміністрацій, обласних рад, від педагогів, науковців, педагогічних працівників, Академії педагогічних наук, батьківської громадськості надійшли інформаційно-аналітичні матеріали з приводу запровадження 12-річного терміну здобуття повної загальної середньої освіти. Аналіз цих матеріалів дає змогу дійти висновку, що **на регіональному рівні все-таки є розуміння того, що запровадження 12-річної школи — це передусім поліпшення якості освіти, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної освіти, забезпечення економіки держави кваліфікованими кадрами тощо. Тому більшість областей висловилися за впровадження 12-річної середньої освіти.** Декілька областей, щоправда, пропонують не поспішати із цим, а старшу школу обмежити 11 класом.

Упевнений, що корегування державної політики в галузі загальної середньої освіти, в тому числі з точки зору запровадження 12-річки, потрібно розглядати виключно з позиції прагматизму, з огляду на світові тенденції, враховуючи всі ключові аспекти. А саме, які ризики повернення 10-річки могли бути, якщо взяти міжнародний аспект. Це може призвести до міжнародного невизнання атестатів про загальну середню освіту та дипломів про вищу освіту, тому що є відповідні рекомендації ЮНЕСКО про щонайменше 11-річний термін здобуття середньої освіти.

Леонід Кравчук,
перший Президент України, голова наглядової ради Українського гуманітарного ліцею Київського національного університету імені Тараса Шевченка:

— Аналізуючи доповіді і співдоповіді, я переконався: аби ми за роки незалежності вирішили три основні проблеми — забезпечили належне фінансування школи, матеріально-технічну базу, статус і належну зарплату вчителя — то скорочений час не шукали б і не реформували, а вирішували б кардинальні питання: як поліпшити те, що у нас є.

Тому повертаюся до перших днів незалежності і хочу вас поінформувати, що першим законом, який ухвалила Верховна Рада, був закон про освіту. В ньому ми визначили шість відсотків на освіту від валового продукту. До цього часу ми не дійшли цієї цифри. Нині цей показник сягає чотирьох з чимось відсотків, а в Сполучених Штатах Америки — 15. Тобто все впирається в те, що в нас не забезпечується реальна державна підтримка середньої освіти.

У цьому законі ми також наголосили, що основні напрями в освіті визначає лише Верховна Рада. І це закономірно. 90 відсотків людей пов'язані з освітою. Отже, це загальнонаціональна проблема і будь-який орган не має повноважень втручатися в політику, зміст школи. Це визначається тільки Верховною Радою.

Ще більш неприйнятно, з точки зору політики України, залучати до змісту навчання державні органи інших держав. Я маю на увазі спроби підготувати спільний з Росією посібник. Такі посібники можуть готувати вчені, наукові заклади, приватні ініціативи, але коли втручаються державні органи, то освячують це державною політикою. Треба просто поважати Конституцію.

Нам потрібно, врешті-решт, не втручатися перевірками в школу, а допомагати методично-інформаційно.

Любов Єрмак,
директор загальноосвітнього навчального закладу I—III ступенів №34 Полтави:

— Аналіз перспектив переходу на 12-річний термін навчання в Полтавській області з врахуванням усіх реалій засвідчує, що профілізація старшої школи, на порозі якої ми всі сьогодні з вами стоїмо, особливо у сільській місцевості, може стати просто профанацією. Тому що відсутня належна сучасна матеріально-технічна база та оснащення навчальних кабінетів для профільного навчання. Так, матеріально-технічна база освітньої галузі централізовано не поновлювалась понад 30 років. Переважно недофінансовувалися курси за вибором і факультативи, тобто не забезпечувалась відповідна допрофільна підготовка учнів. Підручники для поглибленого вивчення предметів спецкурсів 10—11 класів за кошти державного бюджету не надходять. Державна програма інформатизації не забезпечує сучасною комп'ютерною технікою міські школи, а більшість учнів навчаються саме в них. Більшість сільських шкіл є однокомплектними і запровадження повноцінного профільного нав-

чання там неможливе, а це обмежує права дітей на вибір відповідно до своїх потреб.

Дивлячись у недалеке майбутнє, маємо спрогнозувати, що цей перехід призведе і у Полтавській області також до того, про що казав міністр освіти Дмитро Табачник: до збільшення кількості учнів, які навчатимуться у другу зміну, до необхідності створення нових освітніх округів, а це потребуватиме збільшення шкільних автобусів, обладнання додаткових місць у класах, їдальнях тощо.

Отже, **якщо впроваджувати 12-річну освіту, то видатки на це мають істотно збільшитися і, справді, відповідати тим нормам, які потрібні. Але якщо аналізувати думки учнів і батьків, то з них випливає, що перехід на 12-річну освіту недоцільний, бо батьки і діти морально не готові до такого навчання.** Під час закінчення школи вік випускників сягатиме 18, 19, 20 років — а це вік призову до лав Збройних Сил, це вік права створювати сім'ю.

Уже сьогодні ми спостерігаємо, як дев'ятикласники намагаються вступити до вузів I—II рівнів акредитації. Оскільки тривалість навчання така сама — три роки, але після закінчення вони отримають і атестат, і диплом. Це може перетворитися на тенденцію, яка створить проблеми для старшої школи і для вузів III—IV рівнів акредитації при наборах. 12-річний термін навчання фактично не сприяє підвищенню якості знань, збереженню фізичного та психічного здоров'я учнів, і не зменшує навчальне навантаження.

Отже, оптимальним терміном одержання повної середньої освіти громадськість Полтавської області визначає 11-річний. Пропонуємо перехід здійснити вже 1 вересня цього року.

Леонід Губерський,
ректор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, академік НАНУ, голова Всеукраїнської ради ректорів вищих навчальних закладів:

— Для вищої школи надзвичайно актуальною залишається проблема якості вищої освіти, забезпечення конкурентоспроможності наших випускників. Але, зрозуміло, для цього слід поліпшити діяльність середньої школи. На мою думку, насамперед необхідно рішуче подолати розрив між середньою і вищою школою, який склався в останні роки. Професори університетів фактично відсторонені від розробки навчальних програм, створення нових підручників, які нерідко видаються маловідомими авторами великим тиражем без належної апробації. Але ж згадаймо, що 30—40 років тому академіки, провідні професори створювали шкільні підручники, організовували і проводили шкільні та університетські олімпіади тощо. Випускники класичних університетів йшли працювати до школи. Необхідно найшвидше відродити ці традиції.

Ми повинні створити нові стандарти освіти для середньої та вищої школи, які були б скоординовані між собою. До їх розробки потрібно залучити провідних учителів, науковців, професорів університетів. Особливої уваги потребує фізико-математична і природничо-наукова освіта, в якій ми маємо чудові традиції. Необхідно, щоб саме на цих, фундаментальних, знаннях у школі закладався науковий світогляд і формувалася особистість. Школа повинна виконувати свою головну функцію — давати знання і прищеплювати потяг до них. До професії ж мають готувати вищі й професійно-технічні навчальні заклади, мережа яких у нашій країні достатня для забезпечення будь-якої фахової підготовки.

Важливо розширити мережу олімпіад для пошуку і відбору талановитої молоді. Вони дають можливість популяризувати в суспільстві статус науки, престижність знань, формують увагу і повагу до освіченої особистості. Зберегти систему олімпіад — означає зберегти і виплекати таланти для України, підняти рівень шкільної освіти. Вагомим механізмом виявлення творчої обдарованої молоді має стати і державна програма «Майбутнє України», яка розроблена нашим університетом, Національним технічним університетом «КПІ» та Малою академією наук. Ця ініціатива підтримана Президентом Віктором Януковичем і готується указ про її започаткування на 2011—2015 роки.

Тетяна Федорів,
директор Калуського загальноосвітнього навчального закладу № 10, що на Івано-Франківщині:

— Усю громадськість турбує, скільки років навчатися у школі? Відповісти буде легше, якщо зрозуміти суть 12-річної освіти.

Основна школа дає базовий рівень знань з усіх предметів, старша здійснює профільну підготовку, виступає своєрідною з'єднувальною ланкою між загальною середньою професійною і вищою освітою.

Батьки стурбовані тим, що діти закінчуватимуть школу у 18- чи 14-літньому віці. Проте переваги трирічного навчання у старшій школі, на мою думку, переконливіші. По-перше, профільна школа дасть змогу грунтовніше підготувати учня до професійного вибору, здійснити його свідомо. Міністерством науки та освіти України для цього вже розроблено відповідні нормативні документи.

Здійснити профільну підготовку за два роки неможливо. Дев'ятикласникам доведеться вивчити програму трьох класів за два роки. 12-річний термін навчання унормував навчальне навантаження, дозволив запровадити п'ятиденний навчальний тиждень, що позитивно впливає на збереження здоров'я дітей. Міжнародна спільнота визнаватиме атестати, і випускники зможуть здобувати вищу освіту за межами країни. Для переходу до профільної школи часу залишилося дуже мало. Нині ті, хто дотримується чинного законодавства, уже визначилися з мережею класів, у тому числі і десятих, на наступний навчальний рік. Керівниками шкіл проведено попередню тарифікацію, ознайомлено педагогів із навантаженням згідно з мережею визначених профілів та вибраних навчальних програм.

Потрібно провести ретельний аналіз і почати активно доробляти те, чого досі не зроблено. У цьому контексті слід врахувати проблеми, з якими зіткнулися педагоги, дев'ять років впроваджуючи освітянську реформу в життя.

Безперервні реформи не сприятимуть підвищенню якості освіти. Потрібно зупинитись, зайнятись справді важливими для нас питаннями, тоді гарантовано припиняться розмови про кількість років, проведених дітьми у школі, адже громадськість зацікавлена у здобутті якісної освіти та зміцнення здоров'я дитини.

Сергій Мельник,
директор Науково-дослідного інституту соціально-трудових відносин Міністерства праці та соціальної політики:

— Саме в школі закладаються основні позитивні та негативні складові майбуття країни, формуються бази з трудового потенціалу та його конкурентоспроможності. Якщо розглядати з цих позицій, то нині наша робоча сила вже менш ніж на 30 відсотків відповідає європейським професійним та кваліфікаційним стандартам. І, мабуть, до цього катастрофічного показника приклала руку не лише вища освіта, а, мабуть, і старша школа, слабкий рівень профорієнтаційної роботи тощо.

Сьогодні існує мотивація молоді до гарного життя без адекватної працевіддачі. За результатами наших соцдосліджень 2007—2008 років, тільки 6 відсотків старшокласників та 8 відсотків їхніх батьків зорієнтовані на отримання робочої професії, решта — на те, щоб ставати керівниками, моделями, політологами та банкірами.

У професійному розрізі випускники шкіл пов'язують своє майбутнє у семи із десяти випадків з професіями фаховими, за якими з вірогідністю більш як у 90 відсотків вони ніколи не працевлаштуються через фактично стабільну відсутність відповідних вакансій. Наприклад, у 2007—2008 роках на одну вакансію в Україні претендувало 30 безробітних дипломованих професіоналів з енергетичного менеджменту, 48 філософів, 64 фахівця з організації та ведення фермерського господарства, 143 торговця, 30 фахівців з готельного обслуговування, 30 техніків-екологів, 67 політологів і так до нескінченності.

Зазначимо, що мають місце й істотні регіональні диспропорції. Так, 16 відсотків українських безробітних математиків, 58 відсотків філософів продукуються на Львівщині. 30 відсотків безробітних художників-модельєрів країни — у Луганській області, 12 відсотків філологів та 11 відсотків екологів — у Донецькій області. Близько половини державного замовлення минулого року формується хибно і помилково. Це мільярди гривень.

Тому я вношу пропозицію провести експертизу вивчення цієї ситуації. І ці гроші — фактично це зариті гроші для того, щоб провести профілізацію старшої школи. Така професійна дезорієнтації шкільної молоді та перевиробництво кадрів відбувається на тлі того, що більш як 80 країн світу модернізують свої шкільні, професійні та вищі освітні системи у бік збалансованості, відповідності потребам ринку праці суспільства.

Тому постає риторичне запитання: яким чином ми за 10 років зможемо потрапити до 20 найзаможніших та передових країн світу, якщо Україна вже десь на 20 років відстає від Євросоюзу стосовно рівня підготовки кадрів та майже на 30 років — стосовно інноваційного розвитку, а за рейтингом оплати праці вчителя не входить і до 50 країн світу?

Отож 12-річна шкільна модель — то вже вчорашній світовий день. Безумовно, треба до цього рухатися, але, справді, підготовча робота не виконана. І ми пропонуємо передусім виділити старшу школу в окрему структуру, її фінансування забезпечувати за рахунок державного бюджету. Також необхідно зняти прив'язування старшокласників до конкретних шкіл, тобто створити умови для їх мобільності до профільних класів у межах різних навчальних закладів міста, району, регіону чи країни. Запровадити шість профілів старшої школи: шість — академічних, один — професійно орієнтований. Причому випускників академічних профілів автоматично зараховувати до вищих навчальних закладів.

Без реформування сфер освіти, в тому числі, шкільної, політичної волі можновладців, великих обсягів фінансування з боку держави, участі соціальних партнерів тощо профілізація школи залишиться профанацією.

Віталій Курило,
народний депутат, член-кореспондент Національної академії педагогічних наук, доктор педагогічних наук, професор:

— Майже 10 років триває реформа загальноосвітньої школи і начебто дивним є питання, а чому ми сьогодні зібралися і чому ми обговорюємо її доцільність.

На мою думку, в цьому є декілька причин, передусім це те, що наша економіка не стала високотехнологічною. Адже в усіх розвинених країнах школа 12—13 років, у нас була 10—11—12 років і ми зупинилися. Чому так? Економічна проблема, оце корінь всього питання — передусім.

З другого боку — консерватизм суспільства, батьків і вчителів. Пов'язана ця проблема, на мою думку, з тим, що суспільство слабо поінформоване про сутність самої реформи, що ця реформа дає дітям, що буде після того, як дитина провчиться 12 років, чим краще вчитися 12 років, ніж 11 чи 10?

Цього року постала інша проблема — того, що ніхто не йде в 10 клас. Далі може бути проблема 2012 року — для вищих навчальних закладів, коли не буде випуску і вищі навчальні заклади зіштовхнуться з тим, що ніхто не прийде до них.

Який же можна побачити вихід з цих проблем? На мою думку, це тільки не відмова від самих реформ. **Ніколи реформи в освіті не були популярними, і жоден реформатор не був популярним. Тому, мабуть, треба набратися багатьом терпіння, щоб провести ці реформи, терпіння усім, можливо, нам. Тому що повернення назад — це шлях все-таки в нікуди.**

На нашу думку, варто почати проводити серйозну роз'яснювальну роботу серед населення. Це може бути навіть державна чи урядова програма — роз'яснювання позитиву від шкільної реформи. Не слід ігнорувати проблему вдосконалення змісту освіти: навчальних програм, планів, посібників і підручників.

В'ячеслав Кириленко,
народний депутат:

— Ця тема потребує і не одного обговорення і не тільки на парламентському рівні, а й на урядовому і на рівні громад: шкільних та місцевих. Зовсім недавно в цій залі взагалі була дискусія повертатися до 10-річки чи не повертатися?

Один із депутатів вніс законопроект про повернення до 10-річки. До речі, один із кандидатів у президенти з цією тезою ішов і переміг, і ми мали серйозні дебати. Мені здається абсолютно правильно пленарний зал прийняв рішення не повертатися до десятирічки і сконцентруватися на продовженні освітньої реформи. Я її переконаний прихильник. Безумовно, розумію, що без належного фінансування освіти про жодну реформу говорити не можна. Це факт, який не підлягає дискусії. Але є різні речі: є пошук цих фінансів і продовження реформи, а є згортання реформ під приводом того, що цих грошей все одно ніколи не вистачатиме. Їх же ніколи не вистачало, от і зараз не вистачить. У зв'язку з цим у мене виникає багато запитань, у тому числі і до нинішнього уряду, але не вноситиму зайву політичну напруження.

Скажу лише, що 12-річка, на мою думку, це додаткові робочі місця понад усе для вчителів. Крім того, це зайнятість для молодих людей, які на теперішньому жорстокому ринку праці не знаходять роботи.

Коли кажуть, що для запровадження 12-річки потрібно щонайменше чотири мільярди гривень, здається, саме цю цифру сьогодні уряд назвав, то я не вважаю, що це непідйомна ноша для української держави, тому що є маса джерел, де ці кошти взяти, було би політичне бажання у тих, хто при владі.

Катерина Самойлик,
народний депутат:

— Я бачу з нашого настрою, що ми дійдемо до загального знаменника про те, що оптимальний варіант — це 11-річка для нашої середньої школи. Не вважаю, що це відкат назад. Ні, це наша мудрість з вами. Ми зібрались тут, щоб оцінити оцей пройдений шлях, чи він бездарно пройшов, чи він дійсно приніс нам щось абсолютно нове.

І тому я поділяю і ваші настрої, і думку Міністерства освіти і науки, і думаю, що цей оптимальний варіант ми обов'язково залишимо. Для чого нас лякати нібито Європа нас засудить, що ми не відповідаємо євростандартам. **А чого ж Європа нас не засудила, що вчитель жебрацьку пенсію одержує? Що вчитель одержує жебрацьку заробітну платню?! Що вчитель без житла?! Мовчить Європа? А це також соціальні стандарти.**

Давайте спільно подивимося, щоб знову наша освіта і наука не залишилися на задвірках і не тільки на задвірках нашої держави. Це дуже важливе питання. Реформувати потрібно. Але дуже добре, що сьогодні зібралися в цій залі наймудріші люди, які підказали: зупиніться, трішки не те робимо. Треба скоординувати наші рухи у відповідності з потребами сьогодення.

Тетяна Коваль,
голова ради директорів загальноосвітніх навчальних закладів міста Сімферополя, директор гімназії № 9:

— Позиція освітян Автономної Республіки Крим полягає в тому, щоб зупинитися на 11-річному терміні навчання. І до того ж з вересня цього року.

По-перше, ми не готові впроваджувати концепцію профільного навчання. Сьогодні ми згадуємо Європу, Сполучені Штати. Але чомусь не згадуємо, що наша матеріально-технічна база абсолютно не схожа з базою цих країн. Чомусь ми не згадуємо, що учень Сполучених Штатів має 4 предмети обов'язкових, а не 25, як наші діти в типових навчальних планах. Сьогодні ми не говоримо про те, що наш штатний розклад абсолютно не готовий до впровадження цього, мало того, що йому майже вже 20 років. І буде 11 років школа вчитися чи 12, нам всім так потрібен новий штатний розпис на вересень 2010 року, в якому обов'язково з'являться і заступник директора чи то з профільної освіти, чи з інноваційної, і обов'язково з'явиться медична сестра у штаті, й інженер з обслуговування комп'ютерів, і інженер з охорони праці, які вже є у місті Сімферополі, дякуючи місцевій владі. **Сьогодні ми не говоримо про те, скільки років буде дитина навчатися, до 17, 18 років, але ми не можемо забезпечити їй другу половину дня в школі, тому що на гурткову роботу ми майже нічого не маємо — 1-2 ставки.** Нам потрібен і обов'язковий стимулюючий фонд заробітної плати для заохочення отих творчо-працюючих вчителів чи то в профільній, чи в непрофільній школі.

І всі ми розуміємо, що говорити про це зможемо тільки тоді, коли фінансування освітянської галузі буде провадитися достатньо. Настав час затвердити і озвучити сучасний бюджетний кошик учня, в якому буде прописано і вдосконалення матеріально-технічної бази, і оновлення комп'ютерів, і користування мережею Інтернет, і медичне обслуговування, і бібліотечні фонди, і сучасні спортивні зали. Озвучити його і порівняти з тим, що ми маємо на сьогоднішній день, в якому є дві тільки позиції — заробітна плата вчителям та оплата комунальних послуг. І хай гроші ідуть за навчальний заклад за учнем з урахуванням специфіки, його статусу, комплектності і місцезнаходження.

Підсумок

Під час парламентських слухань мали можливість висловитися 30 осіб. Із них вісім підтримали 12-річне навчання; вісім не сказали ні «за» — ні «проти» (здебільшого це керівники і начальники). 14 осіб, які мають безпосереднє відношення до цієї проблеми, сказали «ні» 12-річному навчанню.

Підготувала Надія СМІЯН.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Неопублікований рукопис Марка Твена пішов з молотка в Нью–Йорку за 242 500 доларів *(Укрінформ)*

Генеральний секретар ООН *Пан Гі Мун* заявив, що в світі більш як мільярд бідних людей живуть у посушливих районах (Укрінформ)

Комбінат імені Ілліча може об’єднатися з «Метінвестом»

Депутати Маріупольської міської ради, висловлюючи стурбованість ситуацією довкола Маріупольського металургійного комбінату імені Ілліча, вважають, що події останніх тижнів дестабілізують підприємство та підривають його економічний потенціал.

Відповідне звернення сесія міськради одностайно прийняла у вівторок, закликавши громадськість «не нагнітати обстановку, зберігати спокій і впевненість у чіткості та результативності роботи всіх контролюючих органів із цього питання». Депутатський корпус висловив підтримку трудовому колективу та звернувся до правоохоронних органів міста із клопотанням ужити всіх можливих заходів для захисту прав та законних інтересів працівників комбінату та їхніх сімей.

Як повідомляла наша газета, наприкінці травня на прес-конференції в Києві представники двох консалтингових фірм заявили про продаж акцій ЗАТ «Ілліч-Сталь» (яке консолідує понад 90 відсотків акцій комбінату імені Ілліча) та зміну керівника ЗАТ. За словами підприємців, продаж акцій відбувся ще навесні 2009 року в інтересах замовника — однієї з російських фінансово-промислових груп. Наступного дня до Маріуполя приїхав Ілля Горн, який назвав себе новим генеральним директором ЗАТ «Ілліч-Сталь», та зареєстрував в органах державної реєстрації новий статут товариства. Голова правління, генеральний директор комбінату імені Ілліча назвав продаж акцій «махінаціями» і поклав провину на брокера, якому була видана довіреність на інші операції з акціями підприємства. За словами керівника комбінату, брокер скористався довірою та здійснив оборудку, на яку не мав повноважень. До того ж з минулого року господарський суд заблокував рух акцій за позовом кількох акціонерів підприємства. Президент Віктор Янукович доручив правоохоронним органам розібратися з ситуацією. Відповідне доручення отримала і міжвідомча комісія з питань протидії поглинанню і захопленню підприємств на чолі з віцепрем’єр-міністром Володимиром Сівковичем.

«Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча — містоутворююче, соціально спрямоване підприємство. Воно завжди активно брало участь у соціально-економічному розвитку міста, його благоустрої, — заявив на сесії міськради депутат Іван Любченко. — Трудовий колектив продовжує працювати, але і провокації тривають. Усе місто було обклеєне об’явами, що викуповуються частки орендного підприємства. Це неможливо. Потім здійняли паніку, начебто заблоковані платіжні картки трудящих комбінату. Вишикувалися черги до банкоматів. Ми повинні розуміти, що від добробуту комбінату імені Ілліча залежить добробут багатьох мешканців міста. Колектив сповнений рішучості обстоювати інтереси комбінату і власні інтереси».

«У мене була зустріч із прокурором міста Олександром Єгоровим, — розповів журналістам міський голова Юрій Хотлубей. — Він поінформував, що ведеться слідство, є матеріали, які відпрацьовуються. Але є певна таємниця слідства. Питання перебуває на контролі обласної прокуратури та Генерального прокурора України». Керівник міста спростував звинувачення одного з депутатів про те, нібито голова зустрічався з новими власниками ЗАТ «Ілліч-Сталь». «Жодних зустрічей тут не було з жодними представниками. І наскільки я знаю, вони взагалі ні з ким тут не зустрічалися. Явочним порядком були надані документи, вони пройшли відповідні процедури, зареєстровані в Державному комітеті з цінних паперів і фондового ринку. Є ще рішення Херсонського суду, яке щось легалізувало, є рішення Іллічівського районного суду Маріуполя, яке призупинило ці процеси. Щодо нашої позиції, то ми повністю на боці трудового колективу».

У раді ветеранів комбінату імені Ілліча лежать аркуші з підписами під зверненням на захист трудового колективу підприємства. За словами голови ради Костянтина Куркчі, щодня до ради ветеранів приходять десятки колишніх металургів, і не обов’язково «іллічівців»: «До нас телефонують мешканці Маріуполя, є дзвінки з інших міст області. Люди обурені спробою рейдерського захоплення. Приходять, підписують звернення. Сьогодні на комбінаті працюють 48 тисяч трудящих, є 37 тисяч ветеранів, які не мислять подальшого життя без підприємства. Ми прекрасно розуміємо, що коли прийде новий власник, він насамперед вестиме мову про збільшення доходів. А досягти цього можна або збільшенням продуктивності праці, або скороченням людей. І такі приклади на підприємствах міста є».

Голова ради ветеранів відзначив, що колишні металурги готові до акцій протесту на захист підприємства. «Наші люди готові на все, аж до крайніх заходів: наприклад, до голодування під стінами Верховної Ради, Кабінету Міністрів чи Верховного Суду. Якщо потрібно буде, по периметру станемо, нікого не пустимо. Люди налаштовані рішуче, бо знають, чим усе може закінчитися. Ветерани думають не про себе, а про дітей, про онуків, про Маріуполь у цілому. Не буде комбінату імені Ілліча — не буде Маріуполя».

Але не виключено, що така активність не знадобиться. Керівник комбінату імені Ілліча Володимир Бойко заявив, що підприємство веде переговори про об’єднання із холдингом «Метінвест» (який входить до складу компанії «СКМ» Ріната Ахметова). «Настає другий етап фінансової кризи, і вже сьогодні потрібно думати, як виживати. Зможуть вижити в цих умовах компанії, які мають і виробництво, і сировину, і струнку систему збуту. Тому сьогодні ми ведемо переговори з «Метінвестом», тому що, по-перше, це українська компанія, по-друге, у неї є сировина — руда, концентрат, кокс. З нашого боку — є потужне підприємство і колектив. Спільна діяльність повинна бути лише на благо України, тому ми ведемо ці переговори і, гадаю, найближчим часом завершимо їх із позитивним результатом».

У свою чергу прес-служба «Метінвесту», підтвердивши наявність переговорного процесу з керівництвом ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат ім. Ілліча» про можливу співпрацю та об’єднання зусиль з подолання наслідків світової фінансової кризи, повідомила, що «сторони розглядають можливі кроки щодо спільної діяльності та використання об’єднаних ресурсів для зміцнення позицій національного виробника на міжнародних ринках».

Ліна КУЩ,
Леонід ВАСИЛЕНКО.
Донецька область.

«ЛИНІК»: зупинитися, щоб заробити краще

Лисичанський нафтопереробний завод ЗАТ «ЛИНІК» розпочинає пускові роботи на установці первинної переробки нафти.

До кінця поточного місяця підприємство має намір переробити понад 110 тисяч тонн сировини, одержавши близько 24 тисяч тонн бензинів і 13 тисяч тонн дизельного палива. З моменту покупки інвестором в 2000 році контрольного пакета акцій заводу, тут було побудовано шість нових виробничих установок, а також модернізовано установку одержання сірки. Загальний обсяг інвестицій у підприємство за минулі десять років становив близько 500 мільйонів доларів. До 2004-го Лисичанський НПЗ зупинявся на ремонт кожні шість місяців, а основним завданням було відновлення нормальної працездатності устаткування. Потім перейшов на річний робочий цикл, а з 2006 року зупиняється на ремонт один раз на два роки.

Алла АНТІПОВА.
Луганська область.

ФОТОФАКТ

Учора у Києві відбулися урочистості з нагоди чергового випуску та посвячення у захисники правопорядку курсантів Київського національного університету внутрішніх справ.
Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про посилення захисту майна редакцій засобів масової інформації, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок

Цей Закон спрямовано на запобігання зловживанню та попередження порушень при відчуженні нерухомого майна, виселення редакцій засобів масової інформації, друкарень, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок з приміщень, якими вони користуються для здійснення своєї діяльності.

Як складова частина законодавства України про державну підтримку засобів масової інформації, розвиток вітчизняної книговидавничої справи, захист творчих спілок цей Закон посилює систему правового регулювання в інформаційній та культурній сфері.

Стаття 1. Заборонити відчуження приміщень, в яких перебувають редакції засобів масової інформації, друкарні, видавництва, книгарні, підприємства книгорозповсюдження, засновниками яких є органи державної влади, місцевого самоврядування, об’єднання громадян, державні науково-дослідні установи, навчальні заклади, трудові колективи, а також творчі спілки.

Для цілей цього Закону під відчуженням приміщень розуміється укладення та виконання договорів купівлі-продажу, застави, іпотеки, внесення їх до статутних капіталів (фондів) суб’єктів господарювання, інших цивільно-правових актів, які передбачають перехід права власності або користування до інших юридичних та фізичних осіб, а також продаж майна під час провадження у справі про банкрутство.

Стаття 2. Нерухоме майно друкарень, видавництв, інформаційно-виробничих комплексів, що увійшло до статутних фондів господарських товариств, створених у процесі приватизації (корпоратизації) на базі майна, переданого у державну чи комунальну власність згідно з Законом України «Про обернення майна Компартії України та КПРС на державну власність», може бути об’єктом оренди виключно редакцій засобів масової інформації, друкарень, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок. Перепрофілювання цих об’єктів забороняється.

Стаття 3. Фонд державного майна України, його регіональні відділення та представництва, органи, уповноважені Верховною Радою Автономної Республіки Крим та органами місцевого самоврядування управляти майном підприємств, що увійшло до статутних фондів господарських товариств, створених у процесі приватизації (корпоратизації) на базі майна, переданого у державну чи комунальну власність згідно з Законом України «Про обернення майна Компартії України та КПРС на державну власність», як орендодавці на вимогу заснованих органами державної влади, місцевого самоврядування, об’єднаннями громадян, державними науково-дослідними установами, навчальними закладами, трудовими колективами редакцій засобів масової інформації, друкарень, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, а також творчих спілок зобов’язані укласти договір найму (оренди) на невизначений строк приміщень, в яких перебувають ці редакції, друкарні, видавництва, книгарні, підприємства книгорозповсюдження, творчі спілки, в порядку та за тарифами, встановленими для бюджетних організацій.

У разі відмови від укладення договору найму (оренди), а також неодержання відповіді у встановлений строк зацікавлені особи мають право звернутися за захистом своїх інтересів до суду.

Стаття 4. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. До приведення інших законодавчих актів у відповідність із цим Законом вони застосовуються і діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України в шестимісячний строк з дня прийняття цього Закону подати до Верховної Ради України проекти відповідних змін до законів України щодо використання державного та комунального майна шляхом передачі його в оренду, регулювання земельних відносин, посилення захисту майна редакцій засобів масової інформації, друкарень, видавництв, книгарень, підприємств книгорозповсюдження, творчих спілок тощо.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ.
м. Київ, 20 травня 2010 року.
№ 2274-VI.

...А добивали правоохоронці вже ногами

МІЛІЦЕЙСЬКІ ІСТОРІЇ

Українські правоохоронці знову опинилися в епіцентрі скандалу. Цього разу в місті Каланчак Херсонської області троє міліціонерів побили місцевого жителя Олександра Смірнова (на знімку). Принаймні так стверджують його рідні та знайомі. З їхніх слів, нині Сашко перебуває в лікарні. В нього струс мозку, вибиті зуби, зламані рука та щелепа. Чоловік перебуває під крапельницею у тяжкому стані.

— Цей випадок трапився 12 червня цього року. Брат зустрівся із друзями в місцевому барі. Нічого не віщувало біди. Вони поводилися тихо, громадського порядку не порушували. Сиділи всередині за столиком. Через деякий час вийшли покурити на вулицю, — розповідає «Голосу України» сестра Олександра Смірнова Юлія. — Слідом за ними пішли і троє правоохоронців. Як виявилося, вони теж там відпочивали. Несподівано один із міліціонерів ударив мого брата в обличчя. Він упав і знепритомнів. Двоє інших почали добивати ногами. Не допомогли й друзі Сашка. Міліціонери просто відтягли їх у бік. Спостерігаючи за цим свавіллям, за них вступився і 19-річний хлопець. Однак і його не пожаліли, жорстоко побивши. Після цього горе-правоохоронці сіли в автомобіль і спокійно поїхали геть.

Одразу свідки цих подій викликали «швидку допомогу». Вже наступного ранку мама Олександра пішла у відділок міліції написати заяву про побиття сина. Але там їй сказали, що вона не має на це права. Мовляв, син повинен написати сам. Однак після втручання юриста і тиску родичів правоохоронці все ж таки приїхали до Смірнова в лікарню і заяву прийняли.

— Завдяки журналістам в Каланчак нещодавно приїхали працівники МВС з Херсона і допитали свідків — Олександра Л., Ольгу Б. та Інну Т. Усі вони дали показання, — продовжує далі пані Юлія. — Написали ми заяву і в прокуратуру з вимогою призначити судово-медичну експертизу. Тому сподіваюся, що ці правоохоронці понесуть справедливе покарання. Адже, що найцікавіше, це не перше побиття ними місцевих жителів. У такий спосіб вони просто розважаються.

Поки що не може розповісти про цей інцидент з міліціонерами і сам Олександр. Адже він практично не говорить. На днях його мають перевезти до однієї з лікарень Херсона. Нині медики повідомили, що в Сашка в голові знайшли ще й пухлину — можливо, гематома. Вірогідно, що це результат ударів, завданих ногами по голові.

Олександр ПЕКНИЙ.

Фото надала Юлія СМІРНОВА.

«Монетний двір» — у двокімнатній квартирі

СЛІДСТВО ВЕЛИ

Віднедавна на території Луганська та області «засвітилися» підроблені 200-гривневі купюри. Крім громадян, які зверталися до міліції із заявами про те, що з ними на ринку або в магазині розплатилися фальшивками, в УМВС надійшла офіційна інформація з Національного банку України. Повідомлялося, що на території регіону «гуляють» підроблені купюри, на яких навіть є імітація водяних знаків. Географія обігу фальшивих грошових знаків не обмежувалася територією обласного центру й встигла поширитися на інші регіони.

Сюрпризи для правоохоронців

Із самого початку співробітники міліції зіткнулися з цілою низкою проблем, що їх як «сюрприз» приготували для них зловмисники. Наприклад, для того щоб збити оперативників зі сліду, фальшивомонетники робили перерви, припиняючи свою діяльність на два—три місяці. У такий спосіб вони намагалися обрівати ниточки, за які вже могли зачепитися співробітники УДСБЕЗ. Така тактика злочинної діяльності була нестандартною і створювала об'єктивні труднощі в пошуку зловмисників. До цього варто додати й зміну географії збуту фальшивих купюр. Згодом установлено, що в регіоні орудує не одинак-любитель, а ціла банда, яка складається з кількох осіб. Судячи з усього, вони користувалися складною оргтехнікою і мобільним транспортом. Як правило, фальшивомонетники надто не ризикували й збували за день лише дві—три купюри. Щоб заплутати сліди, на кожний збут виготовляли купюри з різними номерами й серіями. Це робилося для того, щоб у правоохоронців складалося враження, що за кожним з подібних епізодів стоять геть різні фігуранти.

Однак, незважаючи на всілякі хитрощі фальшивомонетників, кільце навколо них все-таки поступово звужувалося. Наприклад, співробітники БЕЗ достеменно знали, що до складу злочинної групи входять троє: чоловік і дві жінки. Під час оперативно-розшукових заходів удалося також з'ясувати, що злочинною групою готується збут великої партії фальшивих 200-гривневих купюр. Тому керівництво УМВС вирішило затримати зловмисників на місці злочину, безпосередньо в момент збуту підроблених грошей. При затриманні в підозрюваних були вилучені як речові докази не тільки 50 тисяч фальшивих гривень, котрі вони привезли на зустріч із замовником, а й 12 тисяч справжніх гривень, що їх виручили від цієї «вдалої» оборудки. На допиті затримані, а ними виявилися дві 33-літні жінки та їхній 31-річний компаньйон, зізналися, що останні два дні трудилися в поті чола, щоб виконати солідне замовлення на 50 тисяч фальшивих гривень. У нелегальному цеху, який розмістився у звичайній двокімнатній квартирі в кварталі Ольховському в Луганську, були також знайдені обрізки купюр, що підтверджують причетність даних осіб до злочинів. Тут також виявлено велику кількість аркушів формату А-4 з нерозрізаними 200-гривневими та 100-гривневими купюрами.

Всі троє — наркомани зі стажем

Саме гостра потреба в грошах для придбання наркотиків і змусила їх узятися за такий ризикований бізнес. Одне одного вони знають уже багато років. Усі не раз були судимі, переважно за крадіжки. Злочинці не приховують, що збували свою «продукцію» через аптеки, газетні кіоски, ринки, громадський транспорт, водіїв таксі. Виручені гроші ділили між собою порівну й витрачали в основному на наркотики.

Злочинцям справді вдавалося підробляти навіть так званий водяний знак. Якщо дивитися через таку купюру на світло з лицьової сторони — чітко проглядалося зображення великої української поетеси. А якщо ту саму купюру просвічували зі зворотної сторони, водяний знак зникав. Саме тому злочинці давали своїй жертві фальшиву двохсотку згорнутою лицьовою частиною всередину. Суто інстинктивно той або інший громадянин розгортав її і дивився крізь неї на світло. В цьому й полягав увесь фокус: у такий спосіб виявити підробку в момент збування було неможливо. Перш, ніж іти на справу, трійка тренувалася вдома, відпрацьовуючи до ювелірної майстерності саму процедуру вручення потенційній жертві свого «твору мистецтва». Для збуту навмисно вибирали вечірній час доби, намагалися збувати фальшиві купюри в переповненому громадському транспорті, торговцям на стихійних ринках і таксистам. Година пік у маршрутці, черга до каси в магазині — це ситуації, коли ризик збуту був мінімальний, оскільки в поспіху ніхто взагалі не перевіряв купюри на наявність водяного знака.

Заздалегідь також прораховувалися можливі форс-мажорні ситуації. Для особистої страховки більше однієї фальшивої купюри вони із собою не носили. Якби їх випадково затримали співробітники міліції й у ході огляду виявили фальшиві двохсотки, вони могли б послатися на те, що самі стали жертвами фальшивомонетників.

Стосовно членів даної злочинної групи порушено кримінальну справу. Нині документально встановлено причетність цих осіб до кількох десятків епізодів злочинної діяльності.

Алла АНТІПОВА,

Ольга РАДКЕВИЧ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

СЛУЖБА 102

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ

На вкрадений мільйон купувала авто і мандрувала

Упродовж 2009—2010 років головний економіст відділу валютних операцій одного з банків Дніпропетровської області, маючи доступ до автоматизованої банківської системи, переховувала гроші з внутрішнього банківського транзитного рахунка на пластикові картки підставних осіб. А потім знімала готівку через банкомати й використовувала її для придбання автомобілів та закордонних мандрівок. Злочинну схему викрили співробітники СБУ. За підрахунками експертів, загальний обсяг матеріальних збитків, завданих державі, перевищує мільйон гривень. Як повідомили в прес-центрі СБУ, згідно з кримінальною справою, порушеною за ч. 3 ст. 362 Кримінального кодексу України, зловмисниці загрожує позбавлення волі на термін від двох до п'яти років.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

Вимагав золоту каблучку й шкіряну куртку

За це чиновник обіцяв позитивне рішення сільської ради щодо надання підприємцеві в оренду частини приміщення Будинку культури. Тут він планував відкрити магазин із продажу використаного одягу. Як повідомляє центр громадських зв'язків УМВС в Івано-Франківській області, сільського голову затримали в його службовому кабінеті одразу після того, як він отримав від підприємця першу частину хабара — куртку й каблучку. Проти вимагача порушено кримінальну справу за ст. 368 ч. 2 Кримінального кодексу України (вимагання і отримання хабара).

Дарина НАЗАРЧУК.

ЛЬВІВ

Оперативники затримали 15-річного «гастролера» із Закарпаття

Правоохоронці поки що з'ясовують увесь перелік «подвигів» зловмисника. Вже відомо, що на його сумлінні — розбійний напад на студентку у Львові, ножове поранення ще однієї дівчини та декілька крадіжок.

До Львова школяр приїхав електричкою. Згодом став шукати «пригоди» на свою голову. Вночі поцупив мобільний телефон у львів'янина, а вже наступного дня надумав пограбувати когось із перехожих. Приблизно опівдні він перестрів на одній із вулиць у Личаківському районі дівчину.

Хлопець кинувся до неї і спробував видерти з рук торбинку. Та дівчина швидко заховала її за спину. Розлючений нападник витягнув з-під куртки ніж та поранив потерпілу в ногу.

«Я почала кричати, кликати на допомогу. Тоді він злякався і став тікати», — розповідає Віра.

Пробігши кілька десятків метрів, зловмисник побачив у скверику, що на вулиці Зеленій, ще одну дівчину. Вона сиділа на лавці та переглядала буклети. Лиходій швидко підскочив до неї і вдарив ножем у спину. Цього разу жертва не стала пручатися, тільки плакала від болю та благала про порятунок. Та нелюд і не думав спинятися. Він вирішив зґвалтувати бідолашну дівчину, скориставшись її безпорадністю.

— Вона була в тяжкому стані, просила пожаліти її, — каже заступник начальника Личаківського райвідділку міліції міста Львова Віталій Роса. — Тоді зловмисник поздирав із неї дві золоті каблучки, сережки, відібрав мобільний телефон та втік із місця події.

Після зустрічі з нападником дівчина потрапила до реанімації. Правоохоронці тим часом стали шукати розбишаку. Вийти на його слід вдалося львівським оперативникам. Їхали за ним аж у Закарпаття. Кайданки на руки розбишаці одягли, щойно він повернувся до школи-інтернату.

Хлопець уже зізнався у вчиненому. Правоохоронці з'ясовують, що ще встиг накоїти закарпатець під час своєї подорожі Львівщиною. Наразі його звинувачують у розбійних нападах та крадіжках.

Галина ЛЕМІШКО

(ВЗГ ГУМВС України у Львівській області).

АКТУАЛЬНО

У Кіровограді перерахують вуличні урни

Спеціалізована інспекція Кіровоградської міської ради завдяки своєму невгамовному в доброму розумінні керівнику Віктору Іванову постійно вишукує нові форми боротьби з порушниками благоустрою в місті. То повертає їм назад у двір їхнє ж сміття, викинуте на стихійне сміттєзвалище. То пересаджує спецінспекторів на човни, аби вони з акваторії Інгулу вистежували приватних господарів — злісних забруднювачів річки та її берегів. Тепер інспекція активно працює над тим, щоб біля кожного магазину, кафе чи офісу в Кіровограді було встановлено урни для сміття. Відповідальність вирішено покласти передусім на господарів закладів.

Знаючи затятість Віктора Іванова та його служби, деякі хитруни почали «гратися в схованки»: виставляють урни перед приходом інспектора і забирають з вулиці, коли той іде, аби не клопотатися потім із сміттям і не платити за його вивезення. Однак спецінспекція розгадала цей маневр. Тому проблему вирішили розв'язувати іншим чином.

Міський голова Володимир Пузаков наказав проінвентаризувати, тобто взяти на облік, усі урни для сміття в Кіровограді та забезпечити ними ті установи, де урн немає (звісно, за плату). Також урни встановлять на зупинках громадського транспорту, вздовж тротуарів, у місцях відпочинку кіровоградців та в усіх публічних місцях. Цим доручено зайнятися спеціалізованій інспекції та комунальному підприємству «Трест зеленого господарства». Щоправда, на думку директора КП «Трест зеленого господарства» Анатолія Різаненка, виділених міським бюджетом коштів для придбання урн — замало. Тому підприємство знайшло альтернативний шлях: вирішило розпочати виготовлення ємностей для збору вуличного сміття самотужки. Уже навіть є експериментальні зразки...

У разі, якщо господарі магазинів та офісів відмовляться встановити урни, інспектори складатимуть протоколи про адмінпорушення за недотримання правил благоустрою (їх затверджено рішенням міської ради у березні 2008 року).

Тим часом спецінспекція, яка прагне, щоб у Кіровограді було не тільки чисто, а й красиво, підготувала до мешканців міста спеціальне звернення: керівникам усіх підприємств, установ та організацій пропонується висадити на газонах перед своїми офісами, магазинами тощо побільше квітів. А там, де клумб немає, — виставити розквітлі вазони. Кіровоградців же закликають влаштовувати квіткові оази просто на балконах.

— Якщо кожен відгукнеться на прохання, — переконаний Віктор Іванов, — через деякий час ми не впізнаємо рідного міста. Ми будемо ним пишатися. Кіровоград, як і колись, повинен бути «квітучим садом».

Ольга ПИЛИПЕНКО.

Добра воля, фантазія, трохи коштів і... ваше місто розквітне!

Якби в комунальному підприємстві «Кам'янецький парк» сподівалися лише на кошти з бюджету, місто нагадувало б пустелю без жодної квітки. Та за останні роки Кам'янець-Подільський справді розквітнув. Мабуть, озелененням міста у вас керує жінка, кажуть приїжджі. І не помиляються: «Кам'янецький парк» очолює Людмила Дужева, в минулому вчителька біології.

Як відомо, цього року держбюджет з'явився лише в кінці квітня, відтак, міський — в середині травня, обласний — в кінці. Міський голова квіти любить, та головним клопотом влади усе ж є забезпечення вчасних виплат зарплати бюджетникам. От і шукає Людмила Дужева всі можливості, як без великих капіталовкладень зробити місто красивим. Бо весна минає швидко, а це — пора найактивнішої праці на майбутніх клумбах.

Теплиці у комунального підприємства — старі, своє віджили. Побудувати нові у міста руки не доходять. Розсадники обігрівають «буржуйками», опалюють дровами. Торік допоміг зі склом підприємець Сергій Ведєрніков. Безвідмовно ремонтують дірявий водопровід колеги-тепловики, і оплати за це не вимагають. Квітникарі викручуються, як можуть, бо щовесни треба тисячі штук розсади. Лише одних канн цьогоріч підготували й висадили дві тисячі штук. Майже три десятки ящиків розсади однорічників виростили. Зважаючи на свої можливості, сіють насіння менш примхливих рослин: сальвії, чорнобривців, агератуму.

Квіти — недешеві, як і будь-що, що прикрашає наше життя. Людмила Дужева віддала дітям квартиру і оселилася в приміському селі в батьківській хаті, щоб бути ближче до землі і до улюблених квітів. Для них виділила майже весь город. Звідси і везе розсаду для висадки... на громадських клумбах. «Ось Наталя Міщишина, — знайомить мене пані Людмила зі своєю підлеглою, — вона приносить з дому розсаду айстр. І так роблять майже всі працівники «Кам'янецького парку»: повсякчас діляться з містом. Бо у власному городі виплекану своїми руками красу побачиш лише ти один, а тут ними милується ціла стотисячна громада, а скільки ж гостей міста, споглядаючи на наші заквітчані майдани та вулиці, ще й ще повертатимуться сюди!»

Прикрасити може кожен

Є у підприємства й добровольці. 70-річна пенсіонерка Вікторія Лук'янівна Мельник часто телефонує: «Прийдіть, заберіть, що вам підійде». Від щирого серця дарує місту багаторічники — лілії, хости, а на базарі вони по 10—15 гривень одна рослина. Мала б жінка до пенсії «приварок», а вона віддає задарма. «Від продажу немає тієї радості, — каже Лук'янівна. — А от коли бачу, як мої квіти, які одразу пізнаю, посеред міста розростаються, душа не натішиться». Ще один благодійник — лікар-окуліст Петро Юхимович Масловський на пам'ять про свого трагічно загиблого сина подарував місту цілу алею магнолій, сакур, декоративних туй та кедрів. Сам їздив до елітного розсадника, придбав, потім освятив дерева. Тепер разом із працівниками парку доглядає саджанці, обіцяє поповнювати алею новими рослинами. Тільки б виростити та зберегти їх!

Таке благодійництво зовсім не масове. Частіше телефонують: «Купіть у мене...» Підприємство іноді заробляє кошти на продажі дров чи саджанців туй. Але вони йдуть переважно на те, щоб заправити техніку, на якій працюють. «Машини дров вистачає на один день заправки», — каже Дужева. Відоме вже не тільки в Україні туристичне місто потребує значно більшої уваги до озеленення, ніж звичайний райцентр. Тут виділення коштів за принципом «на душу населення» ніяк не підходить. Хотілося б пані Людмилі прикрасити територію Національного історико-архітектурного заповідника (Старе місто), Новопланівський міст квітковими корзинами, що порозвішувати на ліхтарях, та треба кошти не тільки на розсаду, а й на самі корзини. Вона вірить, що її мрія ще збудеться. Навіть якщо доведеться самим зварити зі старого металу оті ємності для петуній чи фіалок. Хлопці справляться.

Замість штрафу — фото в газеті!

Хоч як не було б скрутно, керівник — проти найменшого скорочення. Колектив підібрався чудовий, відданий місту та справі. Працьовитих людей прислав на громадські роботи й центр зайнятості. А підприємству — невелика економія: можна використати державні кошти на зарплату людям, натомість придбати хоч якийсь садивний матеріал. Ось хоча б бегонію, яка дуже примхлива і в спартанських умовах їхньої теплиці не виживе. Напевно, далеко не кожен мешканець розуміє: яка то праця — виплекати квітку. Знаходяться вандали, які нищать доглянуту клумбу заради примхи, ламають молоді деревця. Як вкласти їм у душу розуміння поваги до чужої праці, твореної на користь цілої громади? Людмила Дужева вважає: слід частіше давати інформацію про порушників у ЗМІ, неодмінно з фотографіями, бо мізерні штрафи ніяк не впливають.

До Стратегічного плану розвитку міста комунальне підприємство подало й свої плани щодо озеленення. Підгрунтям для них став аудит зелених насаджень, який безкоштовно провела викладач Національного університету імені Івана Огієнка Людмила Любінська разом зі своїми студентами. Така ревізія коштує немалих грошей, місто не швидко віднайшло б на це ресурси. Сьогодні, на жаль, доводиться вирізати дерева, які шкодять лініям електромереж, бо були посаджені колись без дотримання певних вимог. Тому озеленення має стати справою далекоглядною і комплексною. Місто не має свого ландшафтного дизайнера. Цю науку доводиться освоювати Людмилі Дужевій та її колегам. У своє коло вони запрошують всіх ентузіастів. Хоч часи такі скрутні, що не завжди до квітів та краси, але як же без цього жити?!

Віра ШПИЛЬОВА.
Фото автора.

Сміття: напруження спало, проблема залишається

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Дев'ятимісячна епопея з вивезенням побутових відходів із Тернополя, схоже, закінчилася. Нині сміття з обласного центру забирають регулярно. У багатьох дворах з'явилися також контейнери для пластикових та паперових відходів. До липня вони мають бути усюди. Мешканці села Малашівці Зборівського району, де розміщено полігон твердих побутових відходів (до речі, закритий 12 років тому), поступилися своїми інтересами заради інтересів обласного центру. Відповідно до меморандуму, укладеного між міською і сільською радами, сміття безперешкодно вивозитимуть на полігон до першого листопада. Взамін влада міста виділить на потреби села 500 тисяч гривень.

Але час збігає швидко. Може статися так (і це вже було), що у відведений термін влада не вкладеться. На жаль, досі немає єдиного проекту спорудження сміттєпереробного заводу. Та й з полігоном складування твердих побутових відходів у Миролюбівці Тернопільського району картина не зовсім зрозуміла. Мешканці цього та інших населених пунктів час від часу протестують проти спорудження тут полігона, мотивуючи тим, що це завдасть шкоди навколишньому середовищу. Людей збурило й те, що ще до початку робіт з облаштування полігона сюди вже почали вивозити сміття насипом, хоч обіцяли робити це у поліетиленових мішках.

— На будівництво полігона оголошено тендер, — каже міський голова Тернополя Роман Заставний. — Документи претендентів розглядає спеціальна комісія. Частково виконано підготовчі роботи. Можна припустити, що селяни продовжуватимуть опір, але ми діємо у площині закону. У терміни облаштування полігона також вкладаємося. Проте є побоювання, що можуть змінитися тендерні умови. Якщо повернуться вимоги до тендерів, що діяли у 2007—2008 роках з повним комплектом поборів на державному рівні, то це шлях у нікуди.

З будівництвом нового полігона твердих побутових відходів ситуація більш-менш зрозуміла, а ось із спорудженням сміттєпереробного заводу проекту поки що немає. Нині у розробці три варіанти. **Про один з них — спорудження заводу компанією «Грін Енерджі» — вже йшлося у «Голосі України».** Дочірнє підприємство відомої британської компанії не проти зробити Тернопіль своїм пілотним проектом в Україні. 95 відсотків сміття воно обіцяє переробити на екологічно чисту електричну енергію. При цьому британці готові повністю фінансувати проект, що обійдеться у 200 мільйонів гривень. Місцем спалювання сміття обрали котельню комбайнового заводу, яку ще доведеться реконструювати. Міська рада уклала з «Грін Енерджі» меморандум про співпрацю.

Державна компанія «Екокомресурси» має свій варіант вирішення проблеми тернопільського сміття. Реалізувати його вона запропонувала приватній фірмі «Екосол». Ідеться про спорудження сміттєспалювального заводу на території очисних споруд міста. Різниця лише в тому, що «Екосол» хоче хоч якоїсь компенсації за те, що буде приймати сміття, а «Грін Енерджі» готова робити це безплатно: як піар-проект свого першого заводу в Україні. Більше того, вона пропонує частину прибутку виділяти для реалізації проектів допомоги багатодітним сім'ям, сиротам тощо. Однак для обох компаній існує ще одна глобальна проблема: укладення угоди з НКРЕ про те, що енергоринок купуватиме продукт, вироблений сміттєпереробними заводами, тобто електроенергію, інакше втрачається весь сенс їхньої роботи.

Ще один варіант — спорудження сміттєспалювального підприємства за межами Тернополя на території ветсанзаводу, який належить Мінагрополітики. Його обстоює голова облдержадміністрації Ярослав Сухий.

— Неприпустимо будувати таке підприємство у межах міста, — переконаний Ярослав Михайлович. — Скажімо, на комбайновому немає відповідних санітарних розривів, тому я наполягатиму на його спорудженні за містом. Відповідного листа про передачу ветсанзаводу на баланс міста надіслано віце-прем'єру з питань АПК Віктору Слауті. Днями у Тернопіль буде доставлено сміттєсортувальну станцію.

До речі, у випадку запровадження третього варіанта, мова може йти про комплексну переробку відходів, включаючи загиблих тварин, шини тощо. Окрім того, радіус звезення сміття можна збільшити до 50 кілометрів: не лише з Тернополя, а й навколишніх районів. За словами Ярослава Сухого, схожий завод у дії він бачив у польському місті Замосць. Тамтешній міський голова також мав кілька проектів для вибору. А тепло, вироблене сміттєпереробним заводом, використовується для обігріву теплиць. Чому б і нам не піти цим шляхом?

Проблема з вивезенням сміття з Тернополя не набрала б такої гостроти й розголосу, якби на ній не піарилися політики. Одні підбурювали селян в надії набрати на місцевих виборах потрібні голоси, інші набирали політичні дивіденди, вдаючи з себе істинних захисників мешканців міста. Між тим, вона лежить передусім у господарській площині. І якби було взаємне розуміння між гілками влади, її б не довели до абсурду. На думку міського голови Тернополя Романа Заставного, діалог і розуміння між ним і головою облдержадміністрації нині є. Тож є надія, що питання з вивезенням сміття буде вирішено кардинально і не доведеться повертатися до нього після 1 листопада.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

Збираються збільшити товарообіг учетверо

Учора в Києві відбулася зустріч із новим Надзвичайним і Повноважним Послом Соціалістичної Республіки В'єтнам в Україні — пані Хо Дак Мінь Нгует. Зокрема, Посол зазначила, що В'єтнам зацікавлений у нарощуванні торгово-економічного співробітництва з Україною насамперед у машинобудуванні, авіабудуванні, суднобудуванні, енергетиці, хімічній промисловості й освіті. «Співробітництво з Україною є одним із пріоритетних напрямів зовнішньої політики В'єтнаму в європейському регіоні», — наголосила вона.

У свою чергу, заступник міністра закордонних справ України Олександр Горін нагадав, що В'єтнам — одна з небагатьох країн світу, з якою навіть в умовах світової кризи спостерігалося збільшення товарообігу завдяки нарощуванню обсягів українського експорту. Так, у 2009 році українсько-в'єтнамський товарообіг становив понад 360 мільйонів доларів.

— Потенціал двох держав дає змогу говорити про те, що ми спокійно можемо як мінімум учетверо збільшити цей показник — до 2 мільярдів доларів, а це нові робочі місця й напрями спільної економічної діяльності, — сказав він. Для цього, додав чиновник, необхідно домогтися політичної підтримки з боку керівництва обох країн.

Наталія ОВДІЄНКО.

ФОТОФАКТ

У Києві склали присягу нові добровольці Корпусу миру США.
Фото Олександра КОСМАЧА (Укрінформ).

Банки тепер теж тестуватимуть

Дружно й швидко у найстисліші строки лідери країн і урядів Євросоюзу прийняли низку важливих рішень, які, вони сподіваються, зможуть захистити Європу від фінансових катаклізмів. На саміті в Брюсселі, зокрема, було вирішено провести стрес-тести європейських банків, що оцінити їхню стійкість до раптових фінансових потрясінь, а також у майбутньому ввести податок на банківські операції. Але останнє ще має обговорюватися на зустрічі «великої двадцятки». Лідери 27 країн ЄС домовилися опублікувати результати стрес-тестів у середині липня, **передає «Євроньюс».**

ФОТОФАКТ

Фото БЕЛТА (Укрінформ).

Гомельська художниця-новаторка Людмила Жиженко пише картини нафтою.

Партизанська війна в Сибіру

У Приморському краї Росії відбуваються загадкові події, які влада намагається не коментувати й не афішувати. Протягом місяця якісь збройні формування масово вбивають міліціонерів, інших працівників правоохоронних органів. Російські ЗМІ називають їх «партизанами», що воюють проти влади й висувають політичні вимоги.

Найдивніше, що російський обиватель ставиться до «партизанів» прихильно, зі співчуттям і навіть підтримує. «Потенціал для протесту вже дозрів, ненависть до правоохоронців, що наростає від принизливого безсилля перед ними, заливає душі росіян, штовхаючи багатьох з них на шалену, болісно зловтішну підтримку злочинців, що вбивають їх», написала впливова столична газета «Ведомости».

Місцеві правоохоронні органи вже повідомили, що банду ліквідовано, що всі її учасники або знищені, або вчинили самогубство, або здалися міліції. Виявилося, що герої народного протесту — в основному колишні військовослужбовці, солдати й офіцери елітних повітряно-десантних частин російської армії.

Попри оптимістичні заяви перших осіб держави, Росія вагітна сепаратизмом, та ще й збройним. Хтось називає «партизанів» радикалами й націоналістами, «бандитами», а деякі експерти стверджують, що «неминучість і невідворотність змін у Росії очевидна».

Лідери «партизанів» пред'явили владі політичні вимоги, які виклали у своїх «наказах» і поширили в інтернеті. Вони хотіли б відродити Далекосхідну республіку і покінчити з «національними зрадниками». Лідери партизанів випускають «воззвания» і просять народ допомагати їм одягом, продовольством та боєприпасами.

Цікаво, що в Москві спочатку офіційні особи говорили про події в Примор'ї як про розгул бандитизму й криміналітету. Але потім усе змінилося. За вказівкою Головнокомандувача на Далекому Сході армія проведе масштабні навчання «Схід-2010». Командувач військ СибВО генерал-лейтенант Володимир Чиркін заявив, що «мета цього навчання для СибВО — апробація нової організаційно-штатної структури об'єднань, з'єднань і військових частин в умовах специфіки регіону». Схоже, що «специфіку регіону» не вирішити міліцейськими операціями й до боротьби з «партизанами» підключаються збройні сили.

Віктор ТИМОШЕНКО,

Москва.

Кількість загиблих від паводків у Франції зросла

Кількість загиблих у результаті викликаних зливами повеней на середземноморському узбережжі Франції зросла до 25. Про це повідомила влада департаменту Вар на півдні країни, **передає Укрінформ з посиланням на Рейтер.**

Більшість загиблих знаходилися в затопленому дощовою водою місті Драгіньян і на його околицях. Десятки людей досі змушені жити в школах та вцілілих будинках. Близько 90 тисяч домогосподарств залишаються відрізаними від електрики. «Рятувальні служби концентруються нині на розчищанні, щоб відновити мінімальні житлові умови для постраждалого населення», — йдеться в офіційному прес-релізі.

Більш як 35 см опадів випало у Варі всього за кілька годин у вівторок, викликавши найсерйознішу повінь за останні 180 років, стверджують метеорологи.

Зникли футболісти збірної Північної Кореї

У ПАР, де проходить фінальний тур чемпіонату світу з футболу, зникли чотири гравці збірної КНДР. Нападника Ан Чхоль Хека, воротаря Кім Мен Вона, півзахисників Кім Кен Іля й Пак Сун Хека не бачили з початку тижня. Підозрюють, що футболісти збираються попросити політичного притулку в ПАР або іншій африканській країні, **повідомляє Ассошіейтед Пресс.**

Першими тривогу підняли журналісти південнокорейського видання Ilgan Sports. Вони помітили, що склад команди КНДР перед матчем із Бразилією з невстановлених причин скоротився на чотири чоловіки. Після гри, яка пройшла 15 червня, футболісти так і не з'явилися. Кореспонденти італійської газети La Stampa звернулися у ФІФА, де їхнє хвилювання ніхто не розділив. «Відсутність згаданих осіб лише означає, що гравці не з'явилися на матч. Якби футболісти постраждали, ми про це доповіли», — заявив представник ФІФА. Пояснення від представників збірної КНДР одержати практично неможливо, тому що головний тренер Кім Йонг Хун за директивою із Пхеньяна не має права давати прес-конференції. Італійські журналісти знайшли одне непряме підтвердження того, що в збірній щось діється: керівництво команди скасувало останнє тренування без попереднього повідомлення.

ФОТОФАКТ

У Нью-Йорку нова мода — влаштовувати городи на дахах.

Фото Сіньхуа (Укрінформ).

У НОМЕР

КИЇВ

Наші юристи вирішать питання через рік

Як ми повідомляли, учора в Києві відбулися VII збори Світового конгресу українських юристів (СКУЮ). Цьогоріч у з'їзді взяло участь 65 делегатів з України, Сполучених Штатів та Канади. Не надто широка географія представництва в конгресі обумовлена обмеженнями, що містяться у статуті організації. Так, членами СКУЮ можуть бути лише об'єднання юристів України та об'єднання іноземних юристів українського походження. Йшлося про необхідність зробити організацію більш глобальною та залучати окремих юристів з інших країн, однак, як і на попередніх зборах, вирішення цього питання перенесли.

Чи не найголовнішим було питання обрання президента СКУЮ. Ситуація довкола цієї посади насправді непроста, оскільки попередні збори конгресу відбувалися аж у 2002 році, а термін повноважень тогочасного президента — Валерія Євдокимова, вже давно вийшов. Крім цього він написав заяву про складення із себе повноважень президента на користь Миколи Оніщука, але відкликав її та висловив бажання керувати організацією і надалі. Вся ця ситуація внесла певне сум'яття в перебіг VII зборів СКУЮ, тож делегати вирішили не розпалювати пристрасті і перенести вирішення цих та інших наболілих питань на наступний з'їзд. Зустрітися вирішили не пізніше 1 червня 2011 року.

Ярослав ГРУЩИНСЬКИЙ.

ЖИТОМИРЩИНА

Захотіли полювати на кордоні

П'ятьох браконьєрів — мешканців села Радча Народицького району Житомирщини та міста Буча, що на Київщині, затримали посеред ночі житомирські прикордонники, які охороняють державний кордон України з Республікою Білорусь по межі зони відчуження. Під час огляду автомобіля «Фольксваген-транспортер», в якому знаходились дані особи, було виявлено чотири мисливські рушниці та 47 набоїв до них. Чоловікам доведеться відповідати за порушення і правил полювання, і прикордонного режиму, і за проникнення в зону відчуження.

Олексій КАВУН.

Німці менше служитимуть в армії

Строк обов'язкової служби в німецькій армії (бундесвері) скорочено з дев'яти до шести місяців. Відповідний закон про військову службу більшістю голосів прийняв бундестаг (парламент) Німеччини, **повідомляє Укрінформ.**

Служба в армії має стати для молодих німців більш привабливою, якщо її термін буде скорочений на третину, вважають у міністерстві оборони ФРН. Новий закон, який набуде чинності вже з 1 липня цього року, передбачає поділ служби в бундесвері на три періоди: три місяці триватиме первинна підготовка, два місяці — підготовка за фахом і місяць — служба за фахом.

У понеділок (21 червня) у Севастополі починає працювати дозвільний центр, що діятиме за принципом «єдиного вікна». Тут значно швидше можна буде отримати документи, виготовити дублікати та анулювати документи, що втратили чинність, *повідомляє наш власкор Микола МАГДИЧ*

Україна і Литва співпрацюватимуть у рамках «Східного партнерства», запроваджуючи конкретні двосторонні та багатосторонні проекти. Про це йдеться у спільній заяві міністрів закордонних справ України Костянтина ГРИЩЕНКА та Литви Аудронюса Ажубаліса *(Укрінформ)*

У НОМЕР

КІРОВОГРАД

Покупців на «Київ» не знайшлося

Аукціон з продажу нежитлового приміщення готелю «Київ», що у Кіровограді, не відбувся. За словами начальника управління комунальної власності міської ради Оксани Марченко, річ у тім, що в установлений термін не надійшло жодної заявки, тож конкурс вважається таким, що не відбувся.

Скоріше за все, покупців налякала ціна об'єкта, затребувана міською владою, — за десятиповерхову споруду у центрі міста просили 50 010 473 грн. без урахування ПДВ.

Нову дату проведення аукціону поки що не призначено.

Ольга ПИЛИПЕНКО.

ЛУЦЬК

Слухати книги

В обласному центрі відкрито аудіобібліотеку. Ініціатором її створення стала громадська організація інвалідів «Стимул», а основними спонсорами — обласна наукова бібліотека імені Олени Пчілки та благодійний фонд Миколи Ячучика.

Озвучені й записані на носії інформації книги передусім дозволять підвищити рівень доступності до них людей із вадами здоров'я. Вибір літератури досить широкий: від художніх книг до навчальних посібників.

Микола ЯКИМЕНКО.

РІВНЕ

Акцію «Здоров'я»

організував обласний благодійний фонд «Дітям України — щасливе майбутнє». В її рамках допомогу імпортними лікарськими засобами на суму більш як 1,5 мільйона гривень отримають усі центральні районні лікарні області, переважна більшість ФАПів, обласний госпіталь для інвалідів Великої Вітчизняної війни у селищі Клевань Рівненського району.

Як повідомила «Голосу України» президент благодійного фонду Тамара Мазяр, ліки (а це серцево-судинні, ноотропні, гастроентерологічні, седативні препарати) будуть спрямовані на невідкладну медичну допомогу жителям Рівненщини. За десять років роботи на теренах області фонд надав лікарням УЗД-апарати, кардіограф, апарат для лікування патології хребта, а також лікарські та вітамінні препарати.

Олександра ЮРКОВА.

Телефонні «терористи» — самотні недооцінені люди

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Повідомлення про можливе замінування того або іншого об'єкта щонайменше раз на місяць з'являються в різних частинах нашої країни. Телефонні терористи для псевдомінування, як правило, обирають людні місця: вокзали, магазини, банки, школи. Напевно, для них переживання людей, яких евакуюють, — лише атракціон. От тільки ціна за нього може бути досить висока. І не тільки для «потерпілих», а й для самих горе-жартівників.

«Завідомо неправдиве повідомлення про загрозу безпеки громадян» — це 259 стаття Кримінального кодексу України. Міра покарання — штраф від 500 до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (8500—17000 грн.), арешт на строк до шести місяців або обмеження волі до п'яти років. За повторний такий «жарт» доведеться вирушити в місця позбавлення волі на період від 2 до 7 років.

Про те, що змушує людей так несмішно жартувати, ми запитали у відомого психолога Вадима Колесникова.

— В основі всієї цієї історії лежить те, що людина відчуває безкарність. Вона, з одного боку, хоче, щоб її знайшли (на периферії підсвідомості), а з другого — сподівається, що цього не станеться. Тобто всі знають, що тебе вирахують, покарають, ти заплатиш великий штраф, а може, й невеликий термін одержиш. Але все-таки десь у глибині душі це дитяче відчуття безкарності існує. Люди, які схильні до таких «жартів», — почуваються самотніми, недооціненими, і це ті, кого в дитинстві часто залишали самих.

На запитання про можливу терапію таких людей психолог відповів, як то кажуть, різко, але влучно: «У камері його вилікують». Мало того, за словами експерта, в гіршому стані опиняються ті, над ким телефонні терористи «жартують».

— Тут включаються механізми масового психозу. Приміром, закликають до обережності — починається параноя, оголошують евакуацію — починається паніка. І людям виходити із цього стану, навіть якщо з'ясувалося, що нічого не замінували, досить важко. Це може тривати довше, ніж тиждень. Мені доводиться в практиці стикатися з тими, хто бував у подібній ситуації. Вони часто скаржаться, що переживають, що їм сняться погані сни тощо. Це так просто не минає.

А от один наш страх Вадим Колесников все-таки розвіяв. На його думку, українці не перестануть сприймати інформацію про замінування як загрозу і не вироблять у собі «небезпечну безтурботність».

— Звичайно, може спрацьовувати сценарій безпечності. Мовляв, нічого такого, либонь, і цього разу не підірвуть. Але оскільки включається ціла юрба людей, які починають рухатися, панікувати, поводитися незвичайно, створення такого сценарію ускладнюється. Тобто сказати, що ми ніколи тепер у це не повіримо, не можна.

На думку деяких психологів, активна діяльність телефонних терористів пов'язана з розпалом пристрастей у суспільстві. Криза, зміна влади тощо призвели до загострення захворювань у людей з нестійкою психікою. Часто також псевдоповідомлення про замінування відбуваються під банальним впливом алкогольного й наркотичного сп'яніння. Але хоч би які причини були, за свідомо неправдиве поширення подібної інформації потрібно суворо карати.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

«Жартівник» виявився любителем випити

Міліція затримала громадянина, який повідомив про «замінування» двох дев'ятиповерхових будинків у Донецьку. На місці пригоди евакуювали всіх мешканців, а також дітей і співробітників розташованого у дворі дитячого садка. Під час перевірки усіх приміщень вибухових пристроїв виявлено не було. За словами заступника начальника Ленінського райвідділу міліції обласного центру Михайла Сандросяна, зловмисником виявився 36-річний непрацюючий громадянин, який раніше був двічі судимий — за зберігання боєприпасів та за хуліганство. Зі слів затриманого, того дня він випив три пляшки горілки, після чого зателефонував на «102». Пояснити, чому він привернув увагу саме до названих будинків, зловмисник не зміг. «Коли п'яний, я себе не контролюю», — виправдовувався «терорист». Тепер любителеві горілки та злих «жартів» загрожує до п'яти років позбавлення волі.

Ліна КУЦ.

ФОТОФАКТ

Фото Арвідаса ШЕМЕТАСА (Укрінформ).

Таких тролейбусів на вулицях Сімферополя незабаром побільшає — корпорація «Богдан» і уряд Криму підписали меморандум про співробітництво.

На День батька в Тернополі влаштують перегони немовлят

Найсильніший, наймудріший, найвправніший і ще десяток «най»... Усі свої здібності зможуть проявити татусі Тернополя в неділю під час святкування у місті Дня Батька. До речі, 19 червня виповнюється сто років, відколи у деяких країнах світу почали вшановувати татусів. У Тернополі свято відновили кілька років тому і воно вже полюбилося мешканцям обласного центру. У програмі цьогорічного свята, що відбудеться в торгово-розважальному центрі «Подоляни», міні-лекції: «Тато, любов, сім'я, призначення», «Партнерські пологи», веселі конкурси для чоловіків, які очікують народження первістка, для новоспечених батьків, для татків школярів. Родзинкою свята мають стати перегони повзаючих немовлят. У це татусі демонструватимуть своє вміння танцювати, співати, віршувати. Буде також оголошено переможців фотоконкурсу: «Мій татусь — найкращий».

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

У Кирилівці тепер свій аквапарк

У курортному селищі Кирилівка, що в Запорізькій області, запрацював найбільший аквапарк в Україні. Першими масштаби нової водної розваги оцінили вихованці інтернатів, переможці олімпіад й творчих конкурсів. Загалом 400 дітлахів, яким подарували можливість цілий день провести на «Острові скарбів».

— Літні розваги мають бути доступні для всіх дітей, а особливо тих, хто виховується без батьків, — розповіла організатор акції Ольга Чекурда. — Ми вирішили проводити подібні заходи постійно.

Найбільший український аквапарк вражає не так значними розмірами (а це шість тисяч квадратних метрів просто неба), як безліччю усіляких гірок: 18 дитячих і 16 дорослих атракціонів плюс до всього 8 басейнів. Найдовший — 340 метрів, а на його дні б'ють «гейзери».

Усі гірки розділені на зони: від найпростіших до екстремальних. Сюди дітвору вабить як магнітом. А інструкторам раз у раз доводиться відбиватися від настирливої дрібноти. Річ у тім, що до деяких атракціонів ще потрібно дорости.

До речі, інструктори тут всі як на підбір. Їх, запевнили, навіть більше, ніж потрібно.

— Ми називаємо їх рятувальники Ріо-де-Кирилівки. Вони всі спортсмени, пройшли навчання у професійних інструкторів, які мають величезний досвід роботи в інших аквапарках країни, — каже власник «Острова скарбів» Тарас Чекурда.

Про очищення води також подбали. Поставили потрійну систему фільтрації. Тому про те, щоб підхопити болячку, можна не хвилюватися. Найголовнішою несподіванкою аквапарку став для його перших відвідувачів піратський корабель у натуральну величину (16 на шість метрів!). Він стоїть «на якорі» посередині дитячого басейну, де найменшенькі плещуться на глибині 40 сантиметрів, а старші «пірати» перепливають на глибину у 80 см.

— Це справді найбільший аквапарк у нашій країні, — підтверджує директор Асоціації аквапарків України Ганна Шарлай. — І хоча наша сфера молода, щорік родина аквапарків поповнюється. На сьогодні їх в Україні вже чотирнадцять.

Цілий день у кирилівському аква-гіганті коштуватиме 150 (для дитини) і 180 (для дорослого) гривень. За вхід на кілька годин пересічні відвідувачі віддадуть близько 90 гривень. До слова, наступного року аквапарк планує відкрити ще й дельфінарій, який працюватиме цілорічно. Дельфінам побудують теплий басейн, де вони зможуть перезимувати, а от морський лев і котики на цей час переїдуть у Крим. Також на території відкриють готель. Засновники планують окупити його вартість за три-чотири сезони.

Наталія ОВДІЄНКО.

Фото надане прес-службою аквапарку.

Літо. Спека. Молоко

— Беріть молочко, домашнє, корисне, ранішнє! — біля метро «Шулявська» бабуся в кольоровій хустині рекламує свій «натурпродукт». Спека, хочеться пити. Зупиняюся, прицінююсь. І раптом помічаю: через брак прилавка бабуся виставила пляшки з молоком на брудній бетонній урні, дбайливо прикривши її картонкою. Особисто в мене після побаченого спрагу як рукою зняло!

Улітку навіть людям з міцними шлунками доводиться бути перебірливими, адже на спеці продукти харчування псуються швидше й шанси отруїтися ними зростають. Потрапити на лікарняне ліжко можна через те саме молоко. Приміром, у Тернопільській області за 5 місяців близько 70 дітей до 14 років звернулися до медиків з гострими кишковими інфекціями після того, як спробували молокопродукти зі стихійних ринків.

Столиця в цьому плані теж не приклад для наслідування: на київських «базарчиках» їжу найчастіше продають просто з асфальту. На площі Космонавтів стихійний ринок уже поглинув зупинку: щоб пробратися до маршрутки, пасажири змушені перестрибувати через лотки із черешнею й пляшки з молоком. Червонощока торговка тими самими руками бере полуницю й курку, одним ножем відрізає й брудне яблуко («спробуйте — солодке!») і сир («зараз я вам зважу»). І все це багатство розкладене на картонному ящику, за 20 сантиметрів від ніг перехожих.

— Якщо вже людина купує сир на такому ринку, вона має розуміти, що цей продукт потрібно піддавати термообробці, — попереджає доктор медичних наук, професор Віталій Корзун. — Приміром, використовувати для приготування сирників.

— Молоко теж — споконвічно продукт нестерильний, — нагадує керівник відділу Центру незалежних споживчих експертиз «Тест» Ніна Кильдій. — У молоці з-під корови хвороботворні бактерії не розвиваються. Але через декілька годин після доїння влітку молоко потрібно відправляти в холодильник.

— Краще, звичайно, пити тепле молоко, — каже Віталій Корзун. — Якщо немає такої можливості, ідіть на ринок. Але в жодному разі розливне молоко не можна вживати сирим. Його потрібно хоча б довести до кипіння. При 85 градусах Цельсія стафілокок і більшість інших хвороботворних мікроорганізмів гинуть. Щоправда, токсини у зіпсованому продукті все одно залишаться й можуть спричинити отруєння.

На легальних ринках дозволяється продавати молоко не пізніше 12 годин після доїння, роз'ясняє заступник голови Державного комітету ветеринарної медицини України Віталій Башинський.

— Продавати сире молоко домашнього виробництва дозволяється тільки в спеціально відведених для цього місцях за наявності дозволу на реалізацію продукції, виданого тут же, на ринку, державною лабораторією ветеринарно-санітарної експертизи, — продовжує експерт. — У лабораторії молоко перевіряють, у тому числі й на бактеріальне обсіменіння. У разі перевищення норми забороняють реалізацію.

На вимогу покупця продавець молока зобов'язаний надати йому документ — висновок державної лабораторії ветеринарно-санітарної експертизи. Крім того, реалізатор повинен мати при собі особисту медичну книжку й ветеринарну картку на корову.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

ФОТОФАКТ

Між працівниками ВАТ «Львівський холодокомбінат» і співробітниками податкової міліції, які проводили слідчі дії на території підприємства, стався конфлікт.

Фото Маркіяна ЛИСЕЙКА (Укрінформ).

Європейці навчатимуть самоврядування

Сто представників органів місцевого самоврядування, громадських організацій зі Львівської, Закарпатської, Івано-Франківської та Чернівецької областей зберуться у Львові 21 червня для участі в навчальному курсі «Розробка та управління проектами місцевого та регіонального розвитку». Проект фінансується ЄС та має надати уряду України підтримку у формуванні системи регіонального розвитку. Розпочнуть експерти проекту ЄС із розширеного «круглого столу», під час якого обговорюватимуть питання адміністративно-територіального реформування, створення механізмів, зокрема фінансових, регіонального розвитку, буде представлено досвід європейської системи регіонального розвитку, а також готові пропозиції щодо створення системи регіонального розвитку в Україні, **повідомляє прес-служба Львівської обласної ради.**

«Афганці» зійшли на Говерлу

12 воїнів-інтернаціоналістів — членів Івано-Франківської міської організації української спілки ветеранів Афганістану — піднялися на найвищу гору України Говерлу. Своє сходження вони присвятили двадцятиріччю Всеукраїнської спілки ветеранів Афганістану, а також тим, хто не повернувся на Батьківщину з бойових завдань. Ветерани встановили на горі Державний прапор України та прапор своєї організації, а також провели товариський футбольний матч. «Хоча більшість із нас мають серйозні поранення, ніхто не зійшов з дистанції, — зазначив підполковник у запасі Віктор Омелько. — Всі дійшли до вершини, щоб звідти подякувати Богу, що вберіг нас у тій війні, та помолитись за душі загиблих побратимів».

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

Стоп! Вантажівки

У літній період з восьмої ранку до десятої вечора в'їзд у місто вантажного автотранспорту (з причепами, напівпричепами та причепами-розпусками) заборонено. Дозволено проїзд лише автомобілів, які здійснюють міжнародні перевезення, і то лише за наявності відповідних документів. Так вирішили депутати міськради на останній сесії. Насамперед вони мали на меті впорядкувати рух вантажного автотранспорту і мінімізувати негативну дію вантажівок на дорожнє покриття.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Школи, водопроводи й дитсадки ремонтують з допомогою ООН

Євросоюз і Програма розвитку ООН звертають особливу увагу на розвиток громадянського суспільства на Луганщині. Підтвердження того — 7 мільйонів гривень, які ці дві організації виділили на 49 мікропроектів.

Приміром, завдяки проекту «Місцевий розвиток, орієнтований на громаду» (50% коштів виділяє ПРООН, 45% — місцевий бюджет і 5% — кошти громади) в області було вирішено низку проблем. Зокрема, відремонтовано водопроводи, фельдшерсько-акушерські пункти, школи, дитячі садки. За оцінкою міжнародного менеджера проекту Джейсинга Саха, в розвитку громад області цього року відбулися помітні поліпшення.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

За рахунок поліпшення інфраструктури зернового ринку планують заробити чотири мільярди гривень

Європейський банк реконструкції та розвитку в рамках нещодавно підписаної в столиці кредитної угоди надав ТОВ СП «Нібулон» 50 мільйонів доларів на реалізацію інвестиційного проекту з будівництва інфраструктури зернового ринку в Дніпровському басейні.

На ці гроші планується побудувати 12 несамохідних суден, шість буксирів, п'ять елеваторів і річкових терміналів у Полтавській та Запорізькій областях. На думку компанії, ефект від здешевлення логістики збільшить річний прибуток українських аграріїв на чотири мільярди гривень. За словами керівника «Нібулона» Героя України Олексія Вадатурського, розвиток агрологістики в Україні наблизить вітчизняних сільгоспвиробників до світових ринків збуту і підвищить конкурентоспроможність української сільгосппродукції.

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаїв.

ВІСТІ З ЗАПОРІЖЖЯ

Підприємці скаржаться, що їм заважають два слова

Зміна у звітних документах «суб'єкта підприємницької діяльності» на «суб'єкт господарювання» паралізує малий бізнес. Про це заявив у четвер під час засідання Запорізької міської координаційної ради з питань підприємництва депутат міськради Володимир Степаненко. Документи старого зразка районні податкові інспекції вже не приймають, а нових просто немає. Щоправда, представник Державної податкової адміністрації в Запорізькій області тут же спростував цю інформацію, заявивши, що податкові інспекції мають вказівку приймати звітність за документами старого зразка.

У «Садибі Попова» — лицарський турнір

Сьогодні й завтра в одній із запорізьких туристичних перлин — «Садибі Попова», що в містечку Василівка, відбудуться битви, турніри на ножах і стрілецькій зброї епохи Середньовіччя. А родзинкою «лицарського» фестивалю-турніру «Замок Попова-2010» стануть нічні бої.

Організатори ж від лицарського турніру очікують одного — щоб про замок остаточно не забула влада. Якщо вже на реставрацію бракує коштів, то бодай на ремонт...

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

ФОТОФАКТ

Біля стін Київської міськдержадміністрації представники територіальної громади Комсомольського масиву столиці провели мітинг у відповідь на беззаконні дії винищувачів дерев у парку Малишка та бездіяльність влади з припинення тиску забудовників на населення Дніпровського району.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Служба безпеки... велосипедів: ані руш, крадії!

У Києві з'явилася перша велостоянка європейського зразка. Припаркувати двоколісного друга тепер можна на Позняках, на вулиці Мішуги, 11-б.

Нова парковка — чотирисекційна й уміщує вісім велосипедів, тому до справді європейських розмірів їй ще далеко. Поки що це лише міні-варіант, адже на Заході подібні стоянки розраховані на кілька сотень місць. Самі велосипедисти впевнені, хоча б такі парковки повинні бути всюди, де можна проїхати на велосипеді, адже у зв'язку з їх відсутністю доводиться використовувати дерева, паркани, парапети тощо, тому поцупити чи пошкодити велотранспорт набагато легше. Цілком реально, щоб кількість велопарковок такого типу зростала, адже на їх встановлення потрібно від двох до трьох годин, так само швидко вони демонтуються, тому проблем не виникне. Щодо матеріальної складової — ціна однієї стійки близько 300 гривень, саме тут потрібна підтримка влади, але її, на жаль, немає.

Ще одним невирішеним питанням залишається будівництво велодоріжок. У грудні минулого року міська рада Києва затвердила програму створення цілої мережі велошляхів. За це рішення, яке нарешті наблизить транспортну політику української столиці до європейських міст, проголосували 98 депутатів, проти — тільки один. Ухвалена програма передбачає спорудження у 2010—2012 роках велодоріжок уздовж головних магістралей міста, по мостах через річку Дніпро, а також кількох рекреаційних маршрутів. Загальна тривалість запланованих велошляхів — 162 кілометри, що становить 10% від загальної довжини київських вулиць. Але, як кажуть у народі, говорили, балакали, сіли та й заплакали, відтоді жодної велодоріжки не з'явилося. Попри всі прохання і протести представники влади не поспішають, а тим часом велосипедисти змушені ділити дороги із водіями автомобілів, а це не зовсім безпечно.

За даними Асоціації велосипедистів Києва, сьогодні в столиці налічується близько 15 тис. прихильників цього засобу пересування, також близько трьох тисяч початківців щороку поповнюють лави його користувачів.

Анна ЛІЧЕНКО,
Юлія КУЗЬМІНА.

11 червня. Одеська область, село Хлібодарське. Одеська ОДА передала 80 зернозбиральних комбайнів сільськогосподарським виробникам регіону.

12 червня. Донецьк. У конкурсі краси «Міс Донбас-2010» перемогла Ірина Северина.

13 червня. Дніпропетровська область, Кривий Ріг. Одна людина загинула під час проведення планових вибухових робіт на території шахти імені Орджонікідзе. Тут просів грунт на площі близько 16 гектарів.

14 червня. Київ. Поблизу метро «Дарниця», де взимку під час підготовки ділянки під забудову знищено близько 250 дерев, молодики повисмикували молоді саджанці, а вночі 30 вантажівок привезли сюди щебінь для будівництва.

15 червня. Закарпаття. Внаслідок шквального вітру та дощу було пошкоджено 245 житлових будинків, обірвано лінії телефонного зв'язку, травмовано 11 осіб.

16 червня. Під час офіційного візиту до ФРН Голова Верховної Ради України Володимир Литвин зустрівся з президентом Ландтагу (земельного парламенту) землі Бранденбург Гунтером Фрітшем.

17 червня. На сесії Верховної Ради України прийнято за основу нову редакцію Бюджетного кодексу.

 Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Сергія КОВАЛЬЧУКА, Анастасії СИРОТКІНОЇ, Укрінформу та УНІАН

Не хворі, а просто особливі

Кожен 700-й малюк у світі народжується із синдромом Дауна. На жаль, майже 85 відсотків батьків прийняти звістку про особливість своєї дитини не можуть. І відмовляються від них ще у пологовому будинку. Ті ж, хто все-таки знаходить у собі сили змиритися і прийняти свого малюка таким, який він є, кажуть: їхні діти нічим не відрізняються від інших, хіба що є щирішими і уміють по-справжньому сильно любити.

У розвинених країнах діти із фізичними чи розумовими вадами мають усі шанси на повноцінне життя. Вони навчаються, працюють і навіть створюють сім'ї. Для більшості ж таких людей в Україні двері в повноцінне життя є зачиненими. Утім, перші спроби трохи відкрити їх уже робляться і в нашій країні. Так, у системі соціального захисту населення Сумської області функціонує Комунальна установа Сумської обласної ради — Сумський обласний центр соціальної реабілітації дітей-інвалідів з фізичними та розумовими вадами. Всього в області налічується понад три тисячі таких малюків.

Щороку центр приймає на комплексну реабілітацію понад сім сотень дітей з особливими потребами. Серед них і ті, що мають синдром Дауна. Реабілітацію малеча проходить періодично — 2—3 рази на півроку. Спектр послуг, що надаються Центром, — широкий: є стаціонарне та амбулаторне відділення, надається консультативно-діагностична допомога, діє служба соціального патронату, психологічна реабілітація та професійна орієнтація тощо. Між тим, чи не найбільшу ставку фахівці Центру роблять на арт-терапію. Мовляв, діти з особливими потребами мистецтво відчувають і розуміють значно краще за решту. І з 2004 року, за сприяння місцевої влади, проводиться Сумський обласний інтеграційний театральний фестиваль людей з функціональними обмеженнями «Веселка». За допомогою подібних фестивалів, семінарів, майстер-класів та концертів діти-інваліди отримують можливість соціально реабілітуватися та розширити своє коло спілкування.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Щороку центр приймає на комплексну реабілітацію понад сім сотень дітей з особливими потребами

Заради щастя повноцінного здорового буття

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Щоденна самовіддана праця медиків України, їхні доброта, душевне тепло, співчутливість, жертовна турбота про здоров'я людини спрямовані на гарантування найповнішої медичної допомоги населенню. Саме ці визначальні якості представників вашої професії завжди користувалися особливою суспільною повагою, загальною пошаною. І це є щирою винагородою вашої подвижницької діяльності, результатом якої виступають значні надбання вітчизняної медицини.

Спираючись на власні фахові напрацювання та творче осмислення кращих світових досягнень у сфері медицини, українські медики активно працюють над загальною модернізацією системи, посиленням її ефективності та конкурентоспроможності, піднесенням статусу медичної професії до рівня найавторитетнішої, найбільш затребуваної та найповажнішої у суспільстві.

Верховна Рада України гарантує законодавче сприяння вам у цьому, всебічну допомогу й підтримку, аби реалізація конституційного права громадян на охорону здоров'я могла здійснюватися якісно й у повному обсязі.

Нехай же медична наука та практика якнайшвидше піднімаються до вершинних світових досягнень — в ім'я людини та процвітання України.

У цей святковий день зичу всім миру, добра, благополуччя, успіхів у вашій нелегкій, але такій важливій і почесній суспільній місії — служінні людям.

Володимир ЛИТВИН
Голова Верховної Ради України.

РЕГІОНИ

ЛУГАНСЬК

Гроші є — якості немає

За словами начальника охорони здоров'я Луганської міськради Тетяни Шириної, обсяг фінансування охорони здоров'я луганців із місцевого бюджету за останні п'ять років збільшився в 2,5 разу. У 2009-м, приміром, для цього виділено 189,8 мільйона гривень, цього року ця сума збільшилася до 234 мільйонів. У цифрах картина здається цілком оптимістичною. Однак мало не 98% із цієї суми йде на зарплату медичних працівників. У такій ситуації можливості реально поліпшити якість роботи медичних установ обласного центру поки що немає.

Алла АНТІПОВА.

ХМЕЛЬНИЧЧИНА.

Вклонилися пам'яті борця з туберкульозом

У селі Миньківці Дунаєвецького району на Хмельниччині вшанували видатного вченого, академіка Феофіла Яновського з нагоди 150-річчя від дня його народження. На урочистості та науково-практичну конференцію в село, де він народився, прибули провідні вітчизняні фтизіатри, практики та науковці, представники влади. Гості взяли участь у відкритті пам'ятної стели на території дільничної лікарні імені Яновського.

Феофіл Яновський одним із перших в Україні розпочав активно впроваджувати заходи щодо запобігання туберкульозу, вивчав епідеміологію хвороби та впровадження дезінфекційних заходів при туберкульозі. Йому належить близько 60 наукових праць, присвячених туберкульозу.

Віра ШПИЛЬОВА.

Умови утримання засуджених ніж пацієнтів деяких кримських

На жаль, зловживання психіатрією є через майнові, соціальні преференції. Чимало випадків, коли родичі через лікарів оголошують людину хворою і недієздатною, аби заволодіти її квартирою, машиною тощо.

У «Голосі України» відбувся «круглий стіл», під час якого журналісти газети спільно з експертами, правозахисниками, представниками громадських організацій спробували проаналізувати стан психіатричної стаціонарної допомоги, ситуацію з дотриманням прав психічно хворих людей тощо. Найцікавіші моменти дискусії пропонуємо нашим читачам.

На знімку: (зліва направо) Андрій Федосов, голова Кримського республіканського осередку Всеукраїнської громадської організації інвалідів користувачів психіатричної допомоги «Юзер», Семен Глузман, правозахисник, виконавчий секретар Асоціації психіатрів, Леонід Бровченко, заступник головного редактора «Голосу України», Руслан Імереллі, голова Всеукраїнської організації інвалідів користувачів психіатричної допомоги «Юзер».

У палаті Катерину часто тримали на «в'язках» і не дозволяли зателефонувати друзям

Увечері у родині Іванових довго сварилися. Мати висловлювала претензії дорослій дочці. Згодом викликали... «швидку допомогу». Приїхав фельдшер. Встановив діагноз «шизофренія у стані загострення». Зробив доньці — Катерині Івановій — ін'єкцію аміназину (психотропного засобу). Потім її госпіталізували до Республіканської психіатричної лікарні №5, що розташована у селі Строганівка...

Не не анекдот із медичної практики, в якому можна було б посміятися над тим, що:

— **по-перше,** сваритися із мамою, яка за професією є лікарем-психіатром, небезпечно;

— **по-друге,** над обізнаністю фельдшера, який знає психіатрію і може одразу встановити хворому діагноз;

— **по-третє,** над тим, що у бригади звичайної «швидкої» дивом опинилася із собою ампула аміназину.

Проте не до сміху. Бо це реальна історія з досить страшним продовженням, яку розповіли у редакції «Голосу України» правозахисники, представники громадських організацій, які опікуються правами пацієнтів психіатричних лікарень. Усі документи, які свідчать про правдивість і жорстоку абсурдність цієї історії, знаходяться у редакції.

Катерину Іванову (справжнє ім'я молодої жінки змінено за її бажанням) примусово утримували у гострому жіночому відділенні №1 вищеназваної психіатричної лікарні з 9 квітня по 12 травня цього року. Її визволенню посприяла Всеукраїнська громадська організація інвалідів користувачів психіатричної допомоги «Юзер», до якої звернувся друг Катерини.

А 8 квітня жінку відвезли до приймального відділення психіатричної лікарні. Там зі слів матері описали стан «хворої». Зробили їй ще кілька ін'єкцій, без пояснення, що саме і для чого. Добровільної згоди на госпіталізацію Катерина не давала, жодних документів не підписувала... У палаті її тримали на «в'язках» — прив'язували до ліжка. Так без руху вона проводила більш як чотири години. Протягом місяця пацієнтці продовжували робити ін'єкції. І не дозволяли зателефонувати друзям і знайомим, аби повідомити, де вона перебуває.

У лікарні Катерина дізналась, що вагітна. Лікар умовив жінку на переривання вагітності, мотивував це негативним впливом препаратів на плід, які отримувала протягом "курсу лікування" пацієнтка. 30 квітня у Сімферопольському пологовому будинку №1 Катерині Івановій зробили аборт.

— Ми переконані, якби Катерині при примусовій госпіталізації було зроблено всю діагностику та відповідні аналізи, які зобов'язані робити жінкам під час госпіталізації до психіатричних закладів, тоді дитину вдалося б зберегти, — каже голова кримського осередку Всеукраїнської громадської організації інвалідів користувачів психіатричної допомоги «Юзер» Андрій Федосов **(на знімку).**

Лише 12 травня 2010 року Катерині Івановій вдалося зв'язатись зі своїми знайомими та повідомити, що її проти волі утримують у психіатричному закладі та вводять психотропні лікувальні засоби.

***P. S.** Зараз кримська генпрокуратура веде розслідування у справі Катерини Іванової.*

ДО РЕЧІ

Лікар-психіатр зобов'язаний пояснити особі, якій надається психіатрична допомога, з урахуванням її психічного стану, у доступній формі інформацію про стан її психічного здоров'я, прогноз можливого розвитку захворювання, про застосування методів діагностики та лікування, альтернативні методи лікування, можливий ризик та побічні ефекти, умови, порядок і тривалість надання психіатричної допомоги, її права та передбачені законом можливі обмеження цих прав при наданні психіатричної допомоги. Катерина Іванова таку інформацію від лікарів не отримувала.

ЕТЮДИ ЖИТТЯ

Лікар-акушер — посередник

Якщо професія до душі, здається, ноги самі несуть на роботу, а день пролітає, як мить. У цьому плані Тетяні Григорівні Левенець пощастило. У Жовтневій центральній районній лікарні вона трудиться ось уже 34 роки, з них 26 років — завідувачка пологового відділення. І щораз іде на роботу з бажанням.

Лікарня обслуговує два райони — міський і сільський. Якщо врахувати, що за рік тут народжується понад тисячу дітей, можна із упевненістю сказати: через руки Тетяни Григорівни та її дружного колективу пройшло близько 30 тисяч немовлят. Населення чималого райцентру.

— Нинішнього року породілей значно більше, до того ж з третьою, четвертою і навіть п'ятою вагітністю, — розповідає Тетяна Григорівна. — Народжують і жінки, яким за сорок, навіть у сорок три. Є й шістнадцятирічні дівчатка. А от відсоток тих, хто народжує вперше, поменшав.

Що і говорити: умови в пологовому відділенні ідеальні, як то кажуть, тільки народжуй. Затишні палати розраховані на дві пацієнтки, поруч — дитячі ліжечка. Є й так звані елітні хороми, де з породіллею можуть перебувати чоловік і родичі. За бажання проводяться партнерські пологи. Як з'ясувалося, сама Тетяна Григорівна ставиться позитивно до присутності чоловіка при пологах: «Не думаю, що це занадто зміцнить родину, але майбутнього батька, безсумнівно, зобов'яже бути серйознішим і відповідальнішим». Останнім часом колектив пологового відділення значно обновився: його розбавили юні, але розумні випускниці Миколаївського медичного коледжу.

— Наша робота дуже відповідальна, — підкреслює Тетяна Григорівна. — Ми відповідаємо одразу за два життя — і в дитячій палаті, і в пологовому залі. Раніше діти були значно міцніші, вони й без медиків вривалися в цей світ, заявляючи про себе голосним криком. А нині дітям треба допомагати. Потрібно докласти чимало зусиль, щоб дитина благополучно з'явилася на світ. Поступово йдуть традиції й догми, нав'язані науковою медициною. Жінка може народити в найзручнішій для неї позі, прислухаючись до підказок свого організму, а немовля одразу прикладають до материних грудей. Раніше, коли замість лікарів були бабки-повитухи, так і було. Природа розумна: з нею можна сперечатися нескінченно, але в результаті вона переможе.

Нинішнього року породілей значно більше, до того ж з третьою, четвертою і навіть п'ятою вагітністю

у в'язницях кращі, психлікарень

Крим психіатричний: холодильники на ланцюгах, туалет — відро, душ — брудна вода

Починаючи з лютого 2010 року кримський осередок Всеукраїнської громадської організації інвалідів користувачів психіатричної допомоги «Юзер» проводив незалежний моніторинг психіатричних лікарень Автономної Республіки Крим щодо дотримання прав пацієнтів у цих лікувальних закладах. На запитання спеціальної анонімної анкети відповідали пацієнти та медперсонал цих закладів. Ми наводимо деякі описання побаченого та висновки, які зробили громадські інспектори під час моніторингу.

Євпаторійська психіатрична лікарня №2

У анкетах пацієнти зазначали, що молодший медичний персонал щодо них застосовує фізичну силу, образи, погрози і практикує неповажне ставлення.

Важливий факт: відсутність якісного медикаментозного лікування пацієнтів за державні кошти, як це регламентовано національним законодавством. Міська рада Євпаторії не закладає фінансування на амбулаторне лікування психіатричних пацієнтів, мотивуючи це тим, що в бюджеті немає коштів.

Кримська республіканська клінічна психіатрична лікарня №1

Нас хотіли запевнити, що в лікарні все гаразд. Проте у третьому жіночому відділенні є специфічний запах, немає можливості пацієнтам проводити своє дозвілля наодинці, спілкуватися з родичами. Відсутня кімната для особистих зустрічей та прийому їжі, в туалеті відсутній особистий простір пацієнтів для здійснення потреб...

На двох холодильниках, в яких зберігаються продукти пацієнтів, висять ланцюги із замками. Інформаційний стенд містить повідомлення лише заборонного характеру. Про права пацієнтів — жодного слова. У деяких анкетах пацієнти повідомляли про фізичне насильство з боку молодшого медичного персоналу, а також застосування погроз на їх адресу. Є випадок (про це йдеться в одній з анкет), що санітар зламав пацієнтові руку.

При жіночому відділенні є хірургічне, яке не функціонує. Там знаходяться незадіяні ліжка, що відповідають нормам Європейських стандартів щодо перебування пацієнтів у відділенні. Вважаємо, їх можна поставити у психіатричному відділенні для поліпшення якості надання психіатричної допомоги та комфорту побутових умов.

У лікарні відсутній головний лікар. Бо сама лікарня розташована у селі Блакитна Затока, а її головний лікар — у місті Ялта, оскільки він адміністрирує ще один заклад. Відсутність адміністрації в лікарні породжує безкарність медичного персоналу, сприяючи порушенню прав інвалідів і споживачів психіатричної допомоги. До того ж специфіка цього закладу у тому, що всі співробітники лікарні — мешканці села Блакитна Затока, і система взаємин усередині лікарні, яка вкорінялася роками, відсіває нових співробітників...

Кримська республіканська психіатрична лікарня №5, село Строганівка

Соціально-побутові умови перебування пацієнтів у психіатричному відділенні не відповідають елементарним потребам пацієнтів: у палаті пройти вдвох між ліжками неможливо, що констатує порушення норм і умови особистого простору — шість метрів на одного пацієнта.

Під час розмови з головним лікарем отримали підтвердження про те, що в лікарні застосовується стара система купірування пацієнтів мокрим простирадлом: коли пацієнт збуджений, його ним обмотують. Ось тільки не відповіли на питання, скільки часу це триває.

Кримська республіканська психіатрична лікарня №4, село Красноярське, Чорноморського району

Смердючий запах екскрементів був присутній навіть в їдальні, коридорі і палатах. Коли намагалися зайти в одну із палат, нас туди не пустили, мотивуючи відмову тим, що можемо забруднитися. Через двері спостерігали брудну постільну білизну, старі ліжка, неохайних пацієнтів, від яких смерділо потом і сечею. Як нам пояснила старша медсестра відділення, це хронічні пацієнти. На запитання, чому від них смердить, вона так і не відповіла..

Коли ми запитали медичний персонал жіночого відділення, чи влаштовують умови праці, медсестра спочатку довго дивилася на завідувача, після чого відповіла, що все добре, їй все подобається і все влаштовує. Склалося враження про безпосередню залежність і страх медичних працівників перед своїм керівництвом. Нам відмовили у проведенні анонімного анкетування серед пацієнток жіночого відділення. Раніше до нашої організації звернувся колишній пацієнт цієї лікарні, який повідомив, «що під час його перебування у чоловічому відділенні, він чув розмову про те, що санітари гвалтують пацієнток у жіночому відділенні».

Найгрубіші порушення ми виявили з повідомлень пацієнтів, про які вони написали в анкетах. Перш за все це відсутність гуманного ставлення до них із боку медичних співробітників. У зв'язку з тим, що їдальня маленька і не може вмістити всіх одразу, медичний персонал примушує пацієнтів швидко їсти дуже гарячу їжу. Також пацієнти повідомили про застосування фізичної сили з боку медичного персоналу в ситуаціях, коли пацієнт не розуміє, чого від нього хочуть.

Психоневрологічна лікарня №3, місто Феодосія

Проблема багатьох психіатричних лікарень Криму — брак ліжко-місць. І у відділенні цієї лікарні ми побачили у коридорі ліжка з пацієнтами. Запах хлорки перебивав запах людської сечі. У наглядовій палаті замість дверей грати на замку, біля виходу стоїть відро. Головний лікар пояснив, що це — туалет, щоб пацієнти не виходили. Один пацієнт прокоментував: «що коли він просився в туалет під час тихої години, санітар його вдарив». Четверо респондентів зазначили, що не можуть відмовитися від примусової діяльності у відділенні, наприклад, миття підлоги у палаті.

Кримська республіканська психіатрична лікарня №2, село Костиріне, Ленінського району

Під час заповнення анкет почалася дискусія між пацієнтками: одні розповідали, як їм все подобається, інші скаржилися на те, що до однієї пацієнтки лікар не підходив уже три місяці, і вона через це не може попросити, щоб він зв'язався з її родичами. Інша пацієнтка повідомила, що змушена митися у брудній воді, оскільки більш-менш нормально помитися може раз на 10 днів — для цього виділяють одне відро води. Також жінки скаржилися на те, що їх б'ють санітари. Одна пацієнтка описала обставини, коли їх били: «Заганяють у кімнату відпочинку і не дозволяють виходити звідти».

Троє пацієнтів написали в анкетах, що санітари застосовують фізичну силу до них, якщо вони довго стоять у коридорі або порушують режим. Також деякі пацієнти вимушені робити все, що їм скаже медичний персонал, інакше їм у магазині нічого не куплять або не пустять самостійно сходити до крамниці.

***P. S.** Після того, як «Юзер» оприлюднив дані свого моніторингу в Інтернеті та написав Генпрокурору України, прокурору АР Крим, у РНБО, на адресу Андрія Федосова почали надходити погрози. Телефоном невідомий попередив, якщо Андрій не припинить своєї діяльності, його життю загрожує небезпека. Потім чоловіка побили біля власного будинку. За словами президента ВГО інвалідів користувачів психіатричної допомоги «Юзер» Руслана Імереллі, до нього звернулися головний психіатр та головний психотерапевт АР Крим з вимогою усунути з посади керівника кримського осередку організації Андрія Федосова...*

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

КОМЕНТАР

Виконавчий секретар Асоціації психіатрів України, правозахисник Семен Глузман:

— Крим є справді нетиповим явищем для сучасної психіатрії. Те, що там відбувається, за межею людської логіки. Десь два роки тому у Криму побувала поважна інспекція. Після того мали полетіти зі своїх посад місцеві чиновники. Проте змін не сталося. Тоді два високопосадовці з МОЗу, які відповідали за психіатрію, скаржилися мені у приватній бесіді. Мовляв, не знаємо, що робити із Кримом...

Існує інша психіатрія у системі Міністерства праці та соцполітики. Я був у кримських інтернатах, які підпорядковані цьому відомству, вони не ідеальні. Але такого жахіття там немає. Я впевнений, що багато чого залежить не від безгрошів'я медицини, а від керівника медичної установи на місті.

Те, що виявив моніторинг, — трагедія і для пацієнтів, і для їх родичів, і для суспільства. Коли разом з інспекторами — лікарями-психіатрами із країн ЄС я був у Криму, вони казали: що такого концтабору вони ніде не бачили.

Директор українсько-американського Бюро захисту прав людини Тетяна Яблонська:

— Я була у спеціалізованій психіатричній лікарні у Дніпропетровську, де утримують вбивць та гвалтівників. Проте ставлення до них із боку персоналу гуманне, людське. Я шокована даними цього моніторингу. Скажу відверто, такого у системі Департаменту з виконання покарань немає. Умови утримання засуджених за гратами кращі, ніж пацієнтів деяких кримських психіатричних лікарень.

між породіллею і Богом

Приміром, у літні місяці породілей, як правило, більше. Чому? А все просто: у цей час за немовлятами легше доглядати! Тому щоразу, коли важка ситуація залишається позаду, ми полегшено зітхаємо й кажемо: «Слава Богу!» Як тут не повіриш, що десь між, над або поруч із породіллею й лікарем-акушером у хвилини найвищого таїнства народження нової людини не присутня сила, яка творить дива?

Галина ПОРФИР'ЄВА.

Миколаїв.

Фото автора.

На знімку: завідувачка пологового відділення, депутат районної ради Тетяна Левенець.

Щоб малюки чули світ

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Мрія була масштабною. На жаль, ще масштабнішою виявилася проблема: щодня на прийом до Ірини Федорівни з усієї України батьки привозять малюків з вадами слуху. «Рання діагностика, — каже лікар, — має колосальне значення, адже чим швидше взятися за лікування, чим раніше дібрати слуховий апарат, провести операцію кохлеарної імплантації, тим більше в дитини шансів для спілкування з іншими людьми...»

Ця інтеграція в суспільство для багатьох пацієнтів починається саме з кабінету Ірини Сребняк. Батьки з вдячністю відзначають: вони потрапили не просто до фахового лікаря, а до чуйної людини, що вже само по собі дає відчутний лікувальний ефект. «Я думала, що такого в медицині вже не буває, нам доводилося зустрічатися з різним ставленням — байдужістю, непривітністю, а тут біля нас клопочуться, наче біля рідних, — зізналася мама п'ятирічної дівчинки. — Їхали до Києва зі страхом, повертаємося з надією...»

Професійний рецепт успіху, знання своєї справи, помножені на увагу до пацієнтів, Ірина Федорівна передала доньці Ілоні — кандидату медичних наук, старшому науковому співробітникові відділу мікрохірургії вуха й отонейрохірургії Інституту. До речі, Ілона Сребняк — член президії Європейської асоціації отологів і отонейрохірургів.

...Медиків називають людьми в білих халатах. І хоч це не зовсім відповідає нинішнім стандартам спецодягу, бажаємо, щоб ця символічна ознака професії була завжди невразливою для «плям». Здоров'я вам самим і наснаги творити добро. А також, аби «світ» почув і вас. І врахував би це в наступних видатках на систему охорони здоров'я.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

НАМІРИ

Благодійні внески спрямують на невідкладну допомогу

На прес–конференції ЗМІ, що була повністю присвячена проблемам медицини, голова Рівненської ОДА Василь Берташ *(на знімку)* висловив наміри зробити все для того, щоб забезпечити безкоштовну невідкладну медичну допомогу в усіх без винятку медзакладах області. Це, зрештою, громадянам гарантовано Конституцією, але насправді через недостатнє фінансування галузі не виконувалось. Що й засвідчили численні скарги від мешканців області на «гарячу» телефонну лінію Рівненської ОДА.

— Прикро було чути від людей про те, що коли вони звертались у лікарні з гострими нападами апендициту, перед операцією від них вимагали її оплати, — каже В. Берташ. — Такого не повинно бути. Невідкладна медична допомога має бути безплатна, людина повинна бути впевнена, що її не залишать напризволяще, в біді. Набір найнеобхідніших ліків повинен бути навіть у ФАПах найвіддаленіших сіл. Випадкам поборів у медицині буде покладено край.

За недостатнього фінансування керівник області вважає за необхідне залучити на забезпечення невідкладної медичної допомоги ще й добровільні благодійні внески громадян. А це чималі суми: тільки у цьому році медзаклади, скажімо, обласного центру вже отримали їх близько шести мільйонів гривень. Досі, як показали перші результати фінансових перевірок у медзакладах, такі внески використовували для проведення євроремонтів, закупівлю дорогих шкіряних меблів тощо, без чого можна було б і обійтися. З 1 липня, пообіцяв голова Рівненської ОДА, використання благодійних внесків буде суворо контролюватися, як і те, чи обліковуватимуться вони належним чином. До того ж, наголосив він, будь-яким випадкам вимагання від людей таких внесків буде покладено край, вони повинні бути виключно добровільними.

На репліку журналістів, чи вистачить у нього сил побороти корупцію в медичній галузі (а вона спостерігається в усіх регіонах України), Василь Берташ відповів:

— Комусь таки потрібно це починати... Хоча і на рівні держави слід здійснити кардинальні реформи в медицині, зокрема, стосовно запровадження страхової, підвищення зарплат медикам, які на те заслуговують своєю професійністю, поліпшення матеріальної бази медзакладів, створення належних умов для запровадження нових методик — адже в нашій державі є чимало світлих голів у медицині, яким не завжди легко «пробити» свої ідеї.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Зберегти життя дитині

В Україні щорічно реєструють близько тисячі нових випадків онкозахворювань у дітей, а на обліку стоять майже п'ять тисяч пацієнтів. Це статистика канцерреєстру, який ведуть у Національному інституті раку. Крім того, в нашій країні щорічно народжуються п'ять-шість тисяч дітей з уродженими аномаліями серцево–судинної системи. Без хірургічного втручання 42 відсотки пацієнтів помирають у дитячому віці, до того ж 90 відсотків із них — у віці до року. Але не так давно в Україні почали проводити складні операції, що не лише дають змогу рятувати життя дітей, а й дають надію на здорове повноцінне життя. Про це наше інтерв'ю з головою Комітету Верховної Ради з питань охорони здоров'я Тетяною Бахтеєвою *(на знімку)*.

— Навесні в нашій країні вперше було проведено дуже складну операцію тримісячній дитині з діагнозом: комплексний уроджений порок серця, комплексний уроджений порок дихальної системи та велетенська пухлина печінки. Її проводили фахівці двох провідних національних медичних установ: хірурги Науково-практичного медичного центру дитячої кардіології і кардіохірургії, очолюваного доктором медичних наук, заслуженим лікарем України Іллею Ємцем, і хірурги-онкологи Національного інституту раку, очолюваного доктором медичних наук, професором Ігорем Щепотіним.

— Можна сказати, що наші українські медики ні в чому не поступаються фахівцям провідних клінік Європи та США, а в цьому випадку перевершують їх?

— Провівши таку надскладну операцію, вони підтвердили свій високий професіоналізм, досвід і відданість своїй справі. Наші фахівці довели, що дитяча кардіохірургія та дитяча онкологія — це не тільки вершина хірургічної майстерності, а й високе мистецтво збереження найдорожчого у світі — життя дитини.

Досягнення сучасної дитячої кардіохірургії, за умови вчасно проведених хірургічних корекцій, дають змогу врятувати 95 відсотків прооперованих. У розвинених країнах світу до 70 відсотків хворих дітей із злоякісними новоутвореннями виліковують. Тому ми повинні максимально забезпечити необхідною медичною допомогою наших дітей.

— Але ж дуже багато залежить і від наявності умов для проведення таких операцій та сучасного устаткування, необхідних лікарських засобів і багато чого іншого?

— Створення таких умов насамперед є обов'язком держави. Нагадаю, що 1 вересня 2003 року уряд, очолюваний на той час нинішнім Президентом України Віктором Януковичем, зробив українським дітям неоціненний подарунок, відкривши на території дитячої спеціалізованої лікарні «Охматдит» Всеукраїнський центр дитячої кардіології і кардіохірургії Міністерства охорони здоров'я України на 100 ліжок.

А 18 грудня 2006 року Віктор Янукович відкрив новий корпус дитячої кардіології і кардіохірургії, який дає змогу проводити близько 1000 операцій на рік і на третину скоротити дитячу смертність. З державного бюджету було виділено кошти на закупівлю устаткування та необхідних видаткових матеріалів і медикаментів. Фахівці Центру пройшли стажування у кращих закордонних клініках.

У результаті Україна одержала сучасну унікальну клініку, де дітей з уродженими аномаліями серцево-судинної системи оперують у перші дні життя й дають їм шанс на життя, до того ж на життя практично здорової людини.

Завдяки державній підтримці всі операції для українських дітей проводять безкоштовно, як це робиться у всіх розвинених державах світу. Щорічно в Науково-практичному медичному центрі дитячої кардіології і кардіохірургії виконують понад 1400 таких операцій.

Тільки в Центрі оперуються новонароджені діти від одного дня до одного року. При цьому показники смертності нижчі, ніж в Європі (в Європі — 4—5 відсотків) і з кожним роком зменшуються (2007 року смертність становила 2,9 відсотка від загальної кількості прооперованих, а 2009-го — вже 1,9 відсотка).

— А чи стало більше шансів для онкохворих на видужання?

— Тенденція до поліпшення з наданням онкологічної допомоги населенню з'явилася зі створенням у 2007 році Національного інституту раку, очолюваного доктором медичних наук, професором Ігорем Щепотіним.

Уперше за останні роки в Україні фіксують зниження смертності від раку, зниження рівня летальності першого року, підвищення рівня охоплення спеціальним лікуванням онкологічних хворих, підвищення рівня виявлення раку на ранніх стадіях тощо.

Поки що оперується лише 25 відсотків до потреби. Але, гадаю, дуже скоро все зміниться.

Ми обрали курс на реформи й налаштовані рішуче, оскільки чітко знаємо, що влада зобов'язана виконувати Конституцію, де сказано, що життя і здоров'я людини є найвищою соціальною цінністю.

— Благородній професії медика ви присвятили все своє життя. Що хотіли б побажати своїм колегам у переддень Дня медичного працівника?

— Насамперед я хочу щиро подякувати своїм колегам, лікарям і медсестрам за те, що вони є, за те, що самовіддано опікуються найбільшими цінностями, дарованими людині, — її життям і здоров'ям.

Високий професіоналізм, вірність своїй справі, милосердя людей у білих халатах дали змогу багатьом людям повернутися до активної діяльності, набути впевненості в завтрашньому дні, знову відчути радість життя.

Низький уклін їм за вірність професії й покликанню, стійкість і чуйність, постійну готовність прийти на допомогу, за знання, вміння і досвід.

Упевнена, що властиві медичним працівникам високі моральні якості і професіоналізм і в майбутньому виокремлюватимуть братерство медиків, що об'єднує сьогодні близько 1 мільйона 200 тисяч лікарів, медсестер, наукових співробітників, фельдшерів і санітарок, серед інших не менш соціально значимих професій.

Напередодні нашого професійного свята бажаю їм і їх родинам міцного здоров'я, щастя, добробуту, любові і добра!

Записала
Наталя ДАВИЧ.

Небо, гори і наука...

Професія військового лікаря складна: суворий розпорядок, тривоги, заняття з бойової підготовки, виїзди на полігони вимагають зібраності, відповідальності, інших чеснот. У переддень професійного свята ми вирішили розповісти про начальника медичного пункту окремої берегової артилерійської групи центру військ берегової оборони національного флоту України майора медичної служби Анастасію Листопад *(на знімку)*.

Народилась дівчина в Сімферополі. Невдовзі родина переїхала до Ялти. Навчання у школі, заняття в секції плавання (тут наша героїня у здобутках має 1-й дорослий розряд), відвідування бальних танців, заняття в музичній школі імені Спендіарова по класу фортепіано — все це робило її життя цікавим і насиченим. Батько Володимир Сергійович — професійний музикант, свого часу був оркестрантом у кримській філармонії, працював разом із народним артистом СРСР Юрієм Богатиковим. Але приклад мами Людмили Іванівни, яка багато років присвятила професії лікаря, став визначальним для Анастасії під час вибору майбутньої професії. Та й приклад дідуся Івана Захаровича — він був військовим лікарем — теж вплинув на вибір дівчини.

З 16 років Настя почала працювати в лікарні: спочатку санітаркою, потім вступила до ялтинського медичного училища, а в 1996 році стала студенткою Кримського медичного інституту. Попереду було шість років навчання в одному з найпрестижніших вузів автономії. Вибір був однозначний — хірургія. Враховуючи певний медичний досвід, навчання давалося легко. «Якщо є терпіння, є бажання працювати, позитивний результат обов'язково буде, — каже Анастасія Володимирівна, — лікарі вчаться все життя».

Під час навчання в медичному інституті дуже часто хотілося з кимось порадитися, спитати сторонньої думки щодо своїх переконань, досягнень. І таким добрим другом був дідусь. Саме приклад його життя став визначальним у подальшій освіті студентки, і на 3-му курсі навчання вона вирішила стати військовим лікарем. Приваблювали й медицина, й військова виправка, й шляхетність офіцерів.

«Серед найяскравіших спогадів дитинства є такий, коли ми відвідуємо з дідусем Сімферопольський гарнізонний будинок офіцерів. Я на все життя запам'ятала велич, красу, навіть помпезність цих відвідин», — каже наша героїня. Тож згодом Анастасія Листопад стає слухачем військово-медичної академії Збройних Сил України. Навчання в академії і в інституті принципово відрізнялось. Інші знання, інші вимоги, специфічні дисципліни. Та три роки пролетіли непомітно. У 2005-му після закінчення академії старший лейтенант медичної служби Листопад повертається до рідного Сімферополя в артилерійський підрозділ на посаду начальника медичного пункту.

Заняття на службі, навчально-бойові тривоги, тренування на всіх кримських полігонах: Ангара, Опук, Чауда. І це не на два-три дні, а на два-три місяці. Звичайно, було важко звикати до специфічного армійського укладу з полігонним життям, з бойовими стрільбами, частим недосипанням, втомою. А ще щоденна робота: захворювання, травми, профілактичні заходи серед особового складу частини. Але до всього звикаєш, та й військовий колектив добре прийняв молодого фахівця.

Цікавий факт: лікар артилерійської частини входить до складу розвідувальної групи військової частини. А це означає, що лікар розвідгрупи має бути підготовлений нарівні з розвідниками. Тому довелося пройти відповідну підготовку, яка передбачала й гірську, й повітряно-десантну складову. На всіх багатокілометрових маршах несла за плечима санітарну сумку, випробувала себе на прямовисних скелях, які розвідувальна група проходила з використанням спеціального альпіністського спорядження. А ще доводилось у польових умовах надавати першу медичну допомогу.

Усіляке бувало, але відчуття захвату від подолання чергової гірської вершини важко навіть з чимось порівняти. Потім був перший стрибок з парашутом, другий, третій... Розповідати про відчуття, які при цьому бувають, марно. «Хто не стрибав, не відчував вільного польоту, той не зрозуміє», — каже жінка.

На запитання: «Які ще вершини вами не подолано», майор медичної служби Анастасія Листопад зауважує, що кожен лікар, навіть маючи певні здобутки, все одно постійно має займатися самоосвітою, тому що лікарі вчаться завжди.

«Мені цікаво зайнятись науковою роботою. За п'ять років служби в артилерійській групі маю певні напрацювання з лікування та фізичного розвитку молодих людей. Тож можна готуватися до навчання в аспірантурі», — мріє А. Листопад.

Георгій ВЕРВЕС;
Владислав СЕЛЕЗНЬОВ,
пресс-секретар центру військ берегової оборони Військово-Морських Сил ЗС України.
Фото Владислава СЕЛЕЗНЬОВА.

Цікавий факт: лікар артилерійської частини входить до складу розвідувальної групи військової частини

Політикани навколо проекту Трудового кодексу-2

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

Правильніше було б написати «Політиканство...», але дотримуватимемося тієї ж стилістики, яку використав у статті «Політикани навколо проекту Трудового кодексу України» в «Голосі України» голова Федерації профспілок Василь Хара.

Аргументи — ще торішні

Василь Хара — народний депутат із провладної фракції, тому, що написав — те й надрукували. Неоковирною є й стилістика в самому, за висловом автора, «тілі» статті. Тому читаєш і на думку передусім спадає таке: як писав статті проекту Трудового кодексу, так і статтю в газету сотворив. Багато зайвого і дуже мало конкретики.

Утім, певно, даремно я напався на пана Хару. Бо теж не зміг би зіграти на гармошці так, як, приміром, завідувач клубу. Василь Хара — не журналіст. І не філолог. Він — фахівець із культмасової роботи, був завклубом. Статті — як законодавчі, так і газетні — змусила писати доля. Перші витворив так, що ось уже кілька років їх критикують і експерти-правники, і журналісти-оглядачі, і колеги-політики, і колеги-профспілківці... Стосовно дописів до газети, сумніваюся, що він їх взагалі писав сам. Принаймні цю, про «політиканів». Він, схоже, лише трохи подописував у кількох місцях статтю завідувача секретаріату Комітету Верховної Ради з питань соціальної політики та праці Галини Колосюк, яку ще торік надрукували «Рівне вечірнє», «Николаевские новости» та ще кілька регіональних ЗМІ. Тому вона, на мою думку, й вийшла такою розхристаною. А щодо актуальності, злободенності — заяложеною, словом, — торішньою.

Хто ж більший політикан?

Але автора можна зрозуміти: якось мусив відповідати на величезний потік критики на свою адресу щодо поданого ним проекту Трудового кодексу. Взяв, схоже, старий «скелет» із шухляди й одягнув у нашвидкуруч зшиту одежину. «Новизною» стало одне: лідерів трьох всеукраїнських профспілок їхній колега декілька разів обізвав «політиканами». Слово вибрав таке, що за нього в суд не подаси. Бо навіть маститі філологи розводять руками, пояснюючи його значення. Але походить воно від «політики» і в нашому випадку стосується «політиків». Не аналізуватиму, яким «політиком» був і є сам Хара — і тоді, коли впродовж двох скликань сидів у фракції комуністів, і нині, коли «двічі захисник трудящих» перейшов до фракції найзаможніших, але двоє з тих, кого він обізвав «політиканами», досі жодного стосунку до політики не мають, у партії не входять. Як і третій — Михайло Волинець — завжди був безпартійним. Упродовж трьох скликань Верховної Ради він у парламенті обстоював інтереси профспілок і загалом простого люду. У цьому дуже легко пересвідчитися, зайшовши на сайт Верховної Ради та проаналізувавши його законодавчі пропозиції чи депутатські запити. Порівнявши їх з ініціативами Василя Хари, Олександра Стояна і Ярослава Сухого, які є авторами проекту ТКУ, так само легко зробити висновок, хто ж насправді «політикан». З усіх згаданих парламентаріїв Михайло Волинець — з найменшим політичним стажем і найбільшим — профспілковим. Він у Верховній Раді — тільки третє скликання, і все в одній і тій само фракції. А Хара — вже четверте скликання, і в другій фракції. Порівняно з іншими співавторами, його навіть ще можна вважати послідовним. Бо Стоян, наприклад, за п'ять скликань устиг побувати і в «Конституційному центрі», і в СДПУ(о) часів Віктора Медведчука, і в «Нашій Україні» Віктора Ющенка, а тепер от у провладній Партії регіонів. У Сухого послужний політичний список за чотири скликання теж вийшов довгеньким — «Трудова Україна», «Демократична Україна», Партія регіонів. То хто ж «політикан»?

Так само, і хто ж послідовніший профспілковець чи, якщо хочете, обстоював інтересів трудящих? У той час, коли дехто грав у клубі на гармошці, Михайло Волинець після гірничого ПТУ працював у шахті, а після гірничо-металургійного інституту — пройшов усі сходинки від майстра до начальника дільниці. Аж через десять років підземних робіт він очолив шахтний профком, а згодом став одним з ініціаторів і організаторів Незалежної профспілки гірників. У Сухого, приміром, трудовий шлях політичний (чи «політиканський»?) — райком комсомолу, обком партії... Як виняток — директор пансіонату. Стоян у ті часи в Міносвіти очолював відділ комуністичного виховання. То хто ж «політикани навколо Трудового кодексу»?

Вовка й зайця... урівняють у правах

У статті Василь Хара звинувачує й журналістів, які, мовляв, «не розібравшись, підтримують цих крикунів». По-перше, не підтримують, а повідомляють про реалії, відмежувавши «політиканство». По-друге, звинувачення на адресу представників ЗМІ — таке ж голослівне, як і на адресу лідерів альтернативних профспілок. По-третє, хто ж заважає В. Харі дати аргументоване інтерв'ю чи взяти участь у відповідних прес-конференціях, інших публічних дискусіях на цю тему, куди його журналісти неодноразово, але даремно запрошували? До речі, саме журналісти дуже часто звинувачували авторів нового ТКУ у відсутності гласності при його підготовці. «Цей далеко не останній за своєю значущістю документ був настільки обійдений увагою популярних медіа, що грішним ділом закрадається думка: а чи не навмисне автори цього шедевра намагалися його приховати? Мабуть, з турботою про «трудящі маси» його не рекламували, аби не псувати бадьорого трудового настрою виборців. Проект кодексу скроєний наче на замовлення роботодавця», — зауважувала ще 15 вересня 2008 року одна з київських газет. Натомість Хара пише, що «головною умовою роботи над проектом є публічність».

Аргумент про те, що за вісім років «отримали близько п'яти тисяч пропозицій, частина яких була взята до уваги та внесена в «тіло» кодексу», без конкретизації — пустопорожній. Адже невідомо, чиї ж пропозиції було «взято до уваги» та й чи «внесено в «тіло». Очевидно, профспілковці справедливо нарікають, що більшість їхніх зауважень не враховано. Тому й виходить, що відповідальність роботодавців скупо виписана у чотирьох статтях, а робітників — дуже докладно у двадцяти. І після цього автори проекту твердять, що в ньому збалансовано, урівноважено інтереси працівників і роботодавців! Дослівно це написано так: «Баланс інтересів як для найманого працівника, так і для роботодавця збережено, що дає можливість захистити працівника і забезпечити його достойний рівень трудових прав, а також врахувати інтереси роботодавця». Узагалі-то, навіть якби це було правдою, у наших українських реаліях воно виглядало б смішно й сумно. Бо нагадує врівноважені права... раба й рабовласника. Ніби вони однаковою мірою потребують захисту. Можливо, від влади, фіскальних органів — так. Але не один від одного. Урівноважені права... вовка і зайця.

У цьому контексті так само смішно стає від таких «переконливих» аргументів пана Хари: «... Що ж конкретно поліпшено... Встановлено обов'язок роботодавця шанувати честь і гідність працівників, забезпечити їм матеріальні блага...». Хіба заради цього потрібно писати Трудовий кодекс? Це ж Конституцією передбачено! Але рідко виконується. Бо немає чітких юридичних механізмів відповідальності.

Автор уводить в оману читачів, нібито його опоненти «не зробили жодного конструктивного кроку для доведення своєї позиції», «не надіслали жодної конструктивної пропозиції». А десятки «круглих столів», конференцій, відкритих листів, звернень і заяв, хіба не конструктивні кроки, не пропозиції? Та й у статистичних і довідкових розділах, а також у стенограмі й порівняльних таблицях до цього законопроекту на сайті Верховної Ради можна прочитати, що, приміром, депутат Михайло Волинець вносив чимало пропозицій до проекту. Приміром, 10 грудня 2009 року на засіданні Комітету з питань соціальної політики та праці під головуванням Василя Хари четверо з десяти народних обранців проголосували за розгляд законопроекту про Трудовий кодекс у другому читанні без обговорення. Михайло Волинець брав участь у тому засіданні, але Василь Хара не дав йому можливості висловити свої пропозиції та зауваження. А вже потім у звичній для себе манері і Василь Хара, і Олександр Стоян наголошували на неконструктивній роботі опонентів, забувши про регламент та процедуру. Розраховуючи на свою провладність, Василь Хара тішиться, що людей у рабство таки заженуть новим Трудовим кодексом.

Василь Хара сам зізнається в тому, за що найбільше критикують законопроект «політикани». «Щодо можливого встановлення 10-годинного робочого дня, за потреби, слід зазначити таке, — пише він. — У частині першій статті 139 визначено, що лише колективним договором, а ЯКЩО ВІН НЕ УКЛАДАВСЯ — НОРМАТИВНИМ АКТОМ РОБОТОДАВЦЯ, погодженим з виборним органом первинної профспілкової організації (ПРОФСПІЛКОВИМ ПРЕДСТАВНИКОМ), тривалість щоденної роботи може бути продовжена...». Все зрозуміло? Фактично колдоговори дозволено не укладати, а трудові відносини регулювати актами, написаними роботодавцем. Профспілки, якщо вони не «ручні», бажано розпустити, а тоді всі акти можна узгоджувати з профспілковим представником, або, як сказано в законопроекті, вільно обраним представником трудового колективу. Хтось сумнівається, що на підприємстві, де немає ні колдоговору, ні профспілки, цей представник буде не таким, «як треба»? Навіть якщо він справді буде «вільно обраним», чи погодиться взяти на себе (і на свою зарплату!) «непогодження» нормативного акта?

Але й це ще не все. Хара пише, що роботодавець має право видавати всілякі акти без погодження з будь-ким. Цитуємо: «Окрім того, нормативні акти роботодавця приймаються за погодженням.., а акти, які прийняті ним САМОСТІЙНО, не можуть суперечити нормативним актам, які прийняті ним з урахуванням пропозицій профспілок». Кінець цитати. Щоправда, у законопроекті написано дещо не так. Порівняйте: «Нормативні акти роботодавця приймаються ним самостійно. У випадках, передбачених законом, колективними угодами та договорами, такі акти приймаються роботодавцем з урахуванням пропозицій чи за погодженням з виборним органом первинної профспілкової організації (профспілковим представником)». Тобто прямо не встановлено обов'язковості узгоджувати нормативні акти з профспілками.

Більше того, проект нового кодексу заохочує роботодавця до неукладення колдоговорів і ліквідації профспілки. Бо: «Якщо колективний договір не укладено, питання, що мають бути ним урегульовані відповідно до вимог цього Кодексу, регулюються нормативними актами роботодавця, погодженими з виборним органом первинної профспілкової організації (профспілковим представником), а в разі їхньої відсутності роботодавець самостійно приймає такі акти».

Як бачимо, навіть у прикладах «захисту трудящих», які навів голова ФПУ, є недомовки. Але й вони — підтвердження того, за що ж Хару, як співавтора проекту кодексу, критикують. Хоча про більшість статей, на які нарікають профспілковці, експерти й журналісти, він промовчав. Пояснив так: «На жаль, за обмеженням розміру публікації, перелічити та заперечити всі обвинувачення лідерів незалежних, вільних, демократичних профспілкових рухів неможливо». І цим реченням поставив усі незалежні, вільні, демократичні профспілки ніби із протилежного від себе боку. Якою ж тоді, питається, є, власне, сама ФПУ? Залежною? Невільною? Недемократичною?

...І помолитись не дадуть

А ще раніше, на початку травня, пан Хара дав «Голосу України» інтерв'ю з нагоди Першотравня. Одне із запитань стосувалося й проекту нового ТКУ. Ось лише три цитати з відповіді: «Новим у проекті є те, що вільно обрані працівниками представники можуть бути представниками працівників лише у колективних трудових відносинах у разі відсутності профспілкової організації». Хіба не за це критикують кодекс профспілки?

Інша цитата: «Безперечно, у проекті Трудового кодексу враховано не всі пропозиції профспілок. Відповідь на запитання щодо можливості зловживань при застосуванні норм зазначеної глави надасть практика. За наявності таких фактів будуть підстави і аргументи для внесення до Кодексу відповідних змін». Чи хитре це діло — приймати, а потім латати?..

Ще: «За наявності письмової згоди працівника допускається встановлення більшої тривалості щоденної роботи, якщо характер та умови праці передбачають періоди, коли працівник перебуває на роботі у стані очікування часу початку виконання роботи та коли працівник має можливість відпочивати протягом зміни. Більша тривалість роботи протягом тижня може встановлюватися колективним договором, а якщо такий договір не укладався — нормативним актом роботодавця». Це, до речі, цитата з цитати — відповідь журналістові Василь Хара зачитав безпосередньо із законопроекту. А отже, проблема — ще серйозніша: чи кожен працівник зможе письмово не погодитися на умови роботодавця, тим більше зараз, у час безробіття? Або, що означає: «працівник перебуває на роботі в стані очікування... та коли має можливість відпочивати протягом зміни»? Може, йому, як писав Шевченко, «і помолитись не дадуть». Чи пообідать? Виходить, повертаємося «на панщину», в період Тарасового дитинства. Щодо «очікування» голова Конфедерації вільних профспілок України Михайло Волинець на одній із прес-конференцій дуже влучно сказав: «Не робітник винен у тому, що роботодавець вчасно не підвіз цемент і цеглу. То — проблема останнього, тому не треба цього перекладати, як то кажуть, з хворої голови на здорову». А ось слова заступника голови ФПУ Сергія Кондрюка: «Цей проект не влаштовує і працівників, і роботодавців. Він не влаштовує й Федерацію профспілок». А Ярослав Сухий так охарактеризував свій проект: «Він нічого не погіршує і нічого не поліпшує».

Хто ще не читав законопроекту Хари-Стояна-Сухого?

У своїй статті Василь Хара заявляє, що проект ТКУ не читали «політикани». Сам же, описуючи його суть, послуговується чужими матеріалами. А Олександр Стоян в інтерв'ю парламентським журналістам зізнався, що не все зі свого законопроекту пам'ятає. На запитання: «Як у новому кодексі прописані гарантії для робітників. Наприклад, що з правами жінок, зокрема, вагітних та матерів? Що з відпустками та пенсіями? При скороченні штату є категорії, які зараз не можна звільняти?», — колишній голова ФПУ відповів: «Зараз по пам'яті я не можу точно відповісти на ці запитання». Чи не схоже... «Скажіть, ви прописуєте, що таке «аморальний вчинок»? Роботодавці під цей пункт можуть підвести будь-яке присікування», — допитувався у Стояна представник ЗМІ. «Сам не знаю, що то за «аморальний вчинок». Хоча, можливо, під цю норму підпаде той, хто пошле роботодавця на кілька букв або з його дружиною переспить», — відповів один із авторів законопроекту. «А що з тривалістю робочого дня? У проекті немає прямої норми щодо подовження робочого дня до 12 годин, та є можливість для «маневру». Роботодавець начебто зобов'язується компенсувати понаднормовий робочий час, але в наших умовах вислів «зобов'язаний роботодавець», щонайменше, смішний. Він просто зобов'яже всіх до дванадцятигодинки, і все...», — цікавилися журналісти. Стоян зізнався, що «може допускатися 12-годинний робочий день або 48-годинний робочий тиждень». «Ось, — продовжив депутат, — подивіться, водій везе вантажі. Згідно з законом, він повинен три години їхати, а дві відпочивати. Але ж не можна половину шляху відкинути і сказати: «Стоп! Робочий день закінчився! Я нічого нікуди не повезу!». Або ще: закінчився робочий день у хірурга, а тут привезли важкохворого, і його просять зробити операцію. То що, він скаже: «Ні, я відпрацював, прийду завтра»?

Не знаю, як воно вийде по закону, а в житті ми можемо дочекатися потогонних умов праці, збільшення аварій на дорогах і смертей на операційному столі. Не закон має змусити хірурга залишитися біля хворого, а клятва Гіппократа. А по-друге, справедливо й гуманно було б забезпечити необхідну кількість хірургів, а не збільшувати навантаження на одного аж до того, поки він засне зі скальпелем у руках... У хірургів, як і у водіїв, відбирати відпочинок дуже небезпечно. Для життя!

Утім, про відпочинок Стоян каже скупіше: «У нас більше відпочинку, ніж роботи. Ніде у світі такого немає». Проте тут пан Стоян обмовився. Бо в Україні рік має десять святкових вихідних. А от у Польщі їх — 11, у Росії та Німеччині — по 12, у Японії — 13, в Іспанії — 14. Та й робочий рік з усіх країн Європи триваліший за Україну лише в Білорусі.

Подейкують, що навіть не всі парламентарії з Партії регіонів готові взяти на себе відповідальність за ухвалення скандального кодексу. Не кажучи вже про їхніх нинішніх соратників по коаліції — комуністів, яким сам вождь велів захищати трудящих.

Олег ПЕТРЕНКО.

Друкується в рахунок квоти Комітету Верховної Ради України з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки.

ОГОЛОШЕННЯ

З метою виявлення кредиторів повідомляємо:

Постановою від 03.06.2010 р. по справі № 21/133/10 Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) визнано банкрутом та порушена ліквідаційна процедура стосовно Фізичної особи - підприємця Розигана Валерія Миколайовича, 69000, м. Запоріжжя, вул. Мурманська, 3, кв. 77, код 2605111683.

Ліквідатором боржника призначено арбітражного керуючого Комаренко Тетяну Олексіївну (ліцензія серії АВ № 456363 від 23.02.2009 р.), адреса для листування: 71500, Запорізька обл., м. Енергодар, вул. Козацька, б. 24, кв. 42).

Вимоги кредиторів до божника приймаються протягом одного місяця з дня опублікування оголошення за адресою ліквідатора.

Господарський суд Луганської області постановою від 25.05.2010 р. у справі № 12/40б визнав банкрутом Приватне підприємство «Айсберг Нова» (ідентифікаційний код 34771522, м. Луганськ, вул. Луначарського, буд. 95, квартира 121) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено - Сахненко Ігоря Ігоровича (ідентифікаційний номер 2817715899, паспорт серії ЕК № 966258, виданий Ленінським РВ УМВС України в Луганській області 08.12.1998 року, мешкає: м. Луганськ, вул. Луначарського, буд. 95, квартира 121). Кредитори мають право заявити свої претензії до Приватного підприємства «Айсберг - Нова» в місячний строк з дня публікації цього оголошення про визнання банкрутом.

Ухвалою Господарського суду Львівської області від 12 травня 2010 р. у справі № 21/163 ліквідатором ТОВ «ЕКО Трускавецькурортцентр» (82200, Львівська область, м. Трускавець, вул. Шевченка Т., 36; код ЄДРПОУ 32323197) призначено арбітражного керуючого Завору О. І. (ліцензія на право провадження господарської діяльності арбітражних керуючих АВ № 470279 від 16.03.2010 р.; місцезнаходження ліквідатора: 02167, м. Київ, вул. Милославська, б. 41/15, кв. 123).

Повідомляємо, що ТОВ «ЕКО Трускавецькурортцентр» скасовано всі довіреності, що були видані від імені ТОВ «ЕКО Трускавецькурортцентр» до 13 травня 2010 р.

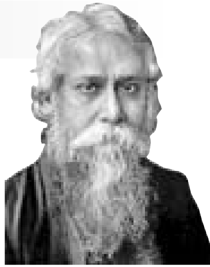
14.06.2010 року Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) у справі №44/367-б товариство з обмеженою відповідальністю "Мега-Групп" (01015, м.Київ, вул. Цитадельна, 6/8, код ЄДРПОУ 35760422, р/р 26007010109238 в ВАТ "КБ "Преміум", МФО 339555) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кандаурову А.П.(ліцензія АВ №347168 від 22.08.2007р.,02183, м Київ, вул. Кибальчича, 5А, кв. 40) Претензії кредиторів приймаються протягом місяця.

14.06.2010 року Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) у справі №44/368-б товариство з обмеженою відповідальністю "РК-Спектор" (01015, м.Київ, вул. Цитадельна, 6/8, код ЄДРПОУ 35760443, р/р 26009010109236 в ВАТ "КБ "Преміум", м.Київ МФО 339555) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кандаурову А.П.(ліцензія АВ №347168 від 22.08.2007р.,02183, м Київ, вул. Кибальчича, 5А, кв. 40) Претензії кредиторів приймаються протягом місяця.

Повідомляємо всіх зацікавлених осіб: ухвалою господарського суду Харківської області (61022, м. Харків, пл. Свободи, Держпром, 8 під'їзд) від 07 червня 2010 року по справі Б-39/64-10 порушено провадження по справі про банкрутство фізичної особи-підприємця Колядинського Андрія Олеговича, код 2781803610, адреса реєстрації: 61161, м. Харків, вул. Академіка Павлова, 162-а, кв. 29.

У статті Василь Хара звинувачує й журналістів, які, мовляв, «не розібравшись, підтримують цих крикунів»

19—20 червня в селі Мар'янівці на Житомирщині відбудеться Всеукраїнський дитячий пісенний фестиваль "Зорецвіт".

Сьогодні в столичному культурно-освітньому центрі "Майстер-клас" відбудеться вечір, присвячений 150-річчю з дня народження великого індійського поета і філософа Рабіндраната ТАГОРА.

ПОДРОБИЦІ

«Найцікавіші знахідки — на видноті...»

Цього року Україна відзначає 300-ліття Конституції Пилипа Орлика. Нещодавно гостем студії у передачі «Вечірні зустрічі» був ведучий «Українського радіо «Культура» історик Олександр Алфьоров, який знайшов україномовний варіант цього документа. Приводом для розмови стала книжка «Договори і постанови», щойно видрукована в київському видавництві «Темпора», упорядник — Олександр Алфьоров.

Молодий учений, автор одного із сенсаційних відкриттів сучасної історичної науки, веде на «Радіо «Культура» прямоефірні інформаційно-пізнавальні передачі (авторський радіопроект «Історичні фрески»).

Працюючи взимку 2008—2009 рр. у Російському державному архіві давніх актів, Алфьоров розшукав єдиний відомий нині україномовний варіант Конституції Орлика 1710 року — «Договори і постанови прав і вольностей Війська Запорозького та всього вільного народу Малоросійського між Ясновельможним гетьманом Пилипом Орликом та між Генеральною старшиною, полковниками, а також названим Військом Запорозьким, що за давнім звичаєм і за військовими правилами схвалені обома сторонами вільним голосуванням і скріплені найяснішим гетьманом урочистою присягою». Конституцію було прийнято на зборах козацтва біля містечка Бендери (нині Молдова). Український варіант перекладено тоді ж з латинського оригіналу (нині місце зберігання — Національний архів Швеції). Після знищення Запорізької Січі росіянами україномовний примірник потрапив до Москви. Знахідка спростовує думку, що нібито «Договори і постанови...» — підробка.

«Коли людина щось дуже шукає, вона це знаходить, — розповідає Олександр Алфьоров. — Але всі цікаві речі насправді лежать на поверхні! У Центральному державному історичному архіві України (Київ) на плівках зберігаються описи московських архівів. В описах я побачив «Договори і постанови прав і вольностей Війська Запорозького...». Згодом у Москві отримав фотокопії «Договорів...». Перша фраза, на яку натрапив, була про корупцію: "Якщо Гетьман братиме хабарі, не бачити йому посади, не власних очей". Це сказано триста років тому!

Далі історія знахідки перетворюється на детектив. «Отримавши офіційний дозвіл російської влади, я взяв за певну плату на три місяці фотокопії Конституції Орлика та інших документів і рушив потягом додому, — продовжує Олександр. — На російській митниці до купе зайшов прикордонник з вимогою оглянути мою валізу. І хоча всі дозволи на фотокопії я мав, заявив, що я скоїв злочин за статтею 171 Кримінального кодексу РФ: контрабанда, від трьох до п'яти років позбавлення волі. Врятував випадок: у сусідньому вагоні знайшли наркотики. Російський капітан сказав: "Тобі дуже пощастило, хлопче..."»

Копії знайдених раритетів Олександр Алфьоров передав Музею гетьманства у Києві.

Оксана ЧАЙКА.

Як Іван Франко підкорив Відень

Зі столицею Австрії — Віднем — пов'язана і доля знаного українського поета Івана Франка. Про цей період у його житті і творчості розмовляємо з професором-славістом Віденського університету, доктором **Штефаном Сімонеком (на знімку)**, який досліджує творчість нашого геніального земляка.

— Франко приїхав до Відня восени 1892 року, щоб у нашому інституті (Інститут славістики Віденського університету. — **Авт.**) завершити роботу над своєю дисертацією. Тут він вивчав славістику, германістику. Зверну увагу на таке: він починав працювати над нею у Львові, але тричі був заарештований за критику австрійської влади. Тому він не зміг закінчити свою студію в Галичині і повинен був приїхати до Відня. Це, на мою думку, протиріччя: чому в Галичині захистити дисертацію було неможливо, а в самому центрі Австрійської монархії він не тільки закінчив навчання, а й отримав ступінь доктора у червні наступного року. І затим дуже швидко повернувся до Львова.

Після захисту дисертації він повернувся до Галичини, оскільки не мав досить коштів, щоб і надалі мешкати у Відні. Щоправда, під час навчання Іван Франко отримував стипендію від австрійської влади. Бо він був дуже добрий студент. Професор Ладислав Ягич, відомий славіст світового масштабу, дуже високо цінував здібності Франка, високо цінував Франка як фахівця-славіста. Ягич і Франко листувалися і в подальшому, після того, як Франко повернувся до Львова.

Франко дуже добре володів німецькою мовою — він міг говорити, писати німецькою. І коли він був у Відні, плідно писав до різних віденських газет і журналів. Не тільки для тих журналів, які виходили спеціально для українців, а й для загальноавстрійських газет, таких, наприклад, як «Arbeiterzeitung». Це була робітнича газета. Вона виходила у Відні. Її редагував Віктор Адлер. Це був перший голова австрійської соціал-демократії. Іван Франко особисто знав Адлера. Він високо цінував Адлера як політика. Він регулярно друкував свої речі — статті, свої літературні твори у власному перекладі в «Arbeiterzeitung».

Цебто Іван Франко у Відні був не тільки українським письменником, а й був присутній і в австрійській культурі початку двадцятого століття. Був співпрацівником у дуже важливому журналі «Die Zeit». Це тижневик, редактором якого був Герман Бар, відомий віденський модерніст. Іван Франко у цьому тижневику «Die Zeit» надрукував понад двадцять п'ять статей. А в 1897 році надрукував у журналі знамениту статтю «Поет зради». У ній він розкритикував Адама Міцкевича. Це була дуже гостра критика Міцкевича. Франко звернув увагу на те, що Міцкевич дуже добре описував функцію зради у своїх літературних творах, як, наприклад, «Конрад Валенрод». Мені здається, що Франко міг дорікнути оцю зраду Міцкевичу тільки німецькою мовою. Мені здається, що критикувати Міцкевича українською мовою на початку століття для Франка було неможливо. Бо Міцкевич був польський національний поет. А у Відні німецькою мовою Франко міг писати, розмовляти про те, що не міг опублікувати, писати у Львові, в Галичині.

Німецька мова, на мою думку, відкрила Франкові інші можливості, інші перспективи. Франко підтримував контакт з Германом Баром до початку двадцятого століття. Він повернувся до Галичини, але став легальним працівником віденської періодики.

Ми маємо зібрання майже усіх німецькомовних праць Франка. Це дуже товста книга на 700 сторінок. Це, погодьтеся, дуже важливий момент у біографії Франка-письменника. Мені здається, Франко був рівночасно український, німецький і польський письменник. На це вказує досвід його життя у Відні.

— Зараз хто-небудь займається вивченням робіт Франка, дослідженням Франка серед ваших студентів?

— Ми у Відні маємо в нашому інституті свою україністику. Нею займаються від 20 до 30 студентів. І, звичайно, твори Франка — на центральному місці в україністиці.

— Є якісь наукові праці?

— Мій колега, професор Алоїс Волдан, полоніст і водночас україніст, дуже інтенсивно займається контактами між польською літературою і українською і публікував роботи про літературні контакти Галичини і Відня.

Професора Мозерлі, мовознавця, Франко цікавить більше як філолог, видавець пам'ятників староукраїнської літератури.

Я написав дисертацію про Франка і про поросль «Молодої музи». Хотів показати, що Франко насправді був не тільки реалістом, а й прихованим модерністом у своїх творах. Таких, як, наприклад, збірка віршів «Зів'яле листя». Тут він проявився як прихований декадент. Свої декадентські погляди він висловив у передмові до збірки «Зів'яле листя». Він писав: я покажу вам, що це — декадентство, це — негативний приклад. Так не потрібно писати.

— А коли вперше з'явився курс українознавства у Відні?

— Коли я був студентом першого семестру у 1984 році, професор Віченц читав лекції про українську романтику. І після нього ніхто протягом десяти років не читав лекцій про українську літературу і українську мову. І коли я сам дістав — не професію, — аспірантуру, моя перша лекція — це було у 1993 році — була про Франка. Цебто між лекціями професора Віченца і моїми пройшло десять років.

— А чим вас привабила творчість Франка? Чому саме ви займаєтеся Франком?

Бюст Івана Франка встановлено в центрі Відня біля церкви Святої Варвари.

— Я почав займатися Франком у дев'яності роки минулого століття. Франко в українському літературознавстві, цебто післярадянському літературознавстві, подавався як Великий Каменяр, великий соціаліст, реаліст. Але, коли читаєш збірку «Зів'яле листя», стає зрозуміло, що він теж був модерністом. Ця суперечність між офіційним підходом до Франка і справжнім Франком стала для мене відкриттям, змусила переглянути своє розуміння його творчості.

В Україні в дев'яності роки також подивувалися новим поглядам на творчість Франка. Наприклад, Дмитро Павличко. Ми почали прочитувати Франка в інший спосіб, аніж у вісімдесяті роки.

Окрім того, україністика тоді була майже як щось екзотичне. Бо ніхто не читав лекції, з одного боку, а з другого, — я довідався, що Франко був пов'язаний з Віднем, з нашим інститутом. Це теж стимулювало мою зацікавленість. Франко був дуже далеко, але рівночасно дуже близько. Як колега. Я закінчив славістику у Відні. І Франко — теж.

— А ці двадцять студентів, про яких ви говорили, вони вивчають лише творчість Франка чи взагалі україністикою займаються? І, на ваш погляд, чим викликаний такий інтерес? Ці студенти за походженням австрійці чи вихідці з України, які тут живуть чи тільки приїхали?

— Наші студенти — це і австрійці, і ті, хто приїжджає до Відня за програмою студентського обміну. Коли я читав лекції про українську літературу, дуже старався презентувати всю українську літературу і створив список творів, обов'язкових для читання. У ньому є Іван Франко не тільки як прозаїк, а і як драматург — «Украдене щастя». До списку включені письменники і письменниці старшого покоління, які залишаються актуальними й донині, — Леся Українка, Ольга Кобилянська, український авангард двадцятих років — Тичина, Семенко. Звичайно, Іван Франко — у центрі цього списку, але ми намагаємося ознайомити студентів з широкою палітрою української літератури.

— У тому числі з творами сучасної української літератури?

— Узагалі у нас є дуже багато доволі актуальних перекладів з української на німецьку мову, зокрема, актуальних українських письменників, таких як Юрій Андрухович, Сергій Жадан, Оксана Забужко. Це, звичайно, відкриває студентам, які ще не можуть читати українською, нові можливості. Ми можемо читати німецькою і відшукати там цікавий зміст, і тільки потім переходити до Франка, від Франка до Вишенського, українського бароко.

На жаль, ми маємо небагато перекладів творів Франка. І кращі майстри поезії, такі як Плужник, зокрема, розстріляна генерація, неокласики Зеров, Драй-Хмара, Філіпович, українські авангардисти, як Поліщук, Семенко, Плужник, Куліш, — все ще, на жаль, не перекладені німецькою. Шкода. Але, наприклад, можливо від Андруховича прокинеться цікавість до творчості Богдана-Ігоря Антонича. Антонич — центральний герой роману Андруховича «Дванадцять обручів». А оскільки роман перекладається німецькою, то будуть перекладені і вірші Антонича. Фактично Андрухович відкриває твори Антонича для німецькомовного читача.

— Скажіть, будь ласка, ви займаєтесь виключно творчістю Франка чи і його громадською діяльністю тут у Відні? Він же був не лише поетом, публіцистом, а й займався політичною діяльністю. Ви ж, мабуть, знаєте про це?

— Не можу нічого сказати про це. Я думаю, що Франко у Відні дуже інтенсивно працював над своєю дисертацією. І мав досить мало часу для чогось іншого. Коли читаємо листи Франка з Відня, то він пише, що сидить не тільки в університеті, а й дома і пише дисертацію. Так, ми знаємо, що він мав контакти з австрійською соціал-демократією, цебто з Адлером. Але я не знаю, чи Франко активно працював у Товаристві «Січ», яке створили українські студенти у Відні. Мені здається, що він був трохи далекий від цього. Я — літературознавець, і це визначає мій підхід до вивчення життя і творчості Івана Франка.

— На вашу думку, чого бракує нинішнім українським літераторам для того, щоб вийти на австрійський ринок, стати цікавим для австрійців, щоб вони відкривали їх для себе?

— Перекладів.

— А має бути контакт між автором і перекладачем?

— Почасти — так. Наприклад, першу збірку есеїв Андруховича перекладено німецькою мовою. Ця книжка була опублікована у дуже відомому і престижному видавництві. І мені здається, що ця збірка есеїв для німецьких читачів стала відкриттям досить невідомої території. Культури і території взагалі, а не тільки відкриття самого Андруховича, у ширшому контексті — відкриття української культури.

— Кого ще, окрім Андруховича, перекладали німецькою із сучасних українських письменників?

— Оксану Забужко. Її «Польові дослідження...» були опубліковані у маленькому, але теж відомому видавництві.

Але перекладів тільки для австрійських читачів не може бути. Бо австрійський книжковий ринок доволі обмежений. Це має бути загальний німецькомовний ринок.

Володимир КОРОЛЮК.

Фото автора.

Київ—Відень—Київ.

Висловлюємо щиру подяку працівникам Посольства України в Австрії за допомогу в організації збору матеріалів.

Франко був рівночасно український, німецький і польський письменник

Чому вони не дивляться в очі

Наприкінці сезону в Запорізькому театрі «Ві» (VIE), що на острові Хортиця, відбулася прем'єра спектаклю «Приплідність серпня» **(на знімку)** — постановка Світлани Лебедєвої за п'єсою Дениса Боналя «Світло в серпні».

Фото з архіву театру.

Французьке слово «vie» означає «життя». Справді, театр «Ві» — дуже живий, мобільний, завжди перебуває в активному творчому пошуку. На його афіші глядачі вже бачили притчі, трагіфарси, комедії. І ось нарешті творчий колектив відкрив для себе психологічну драму — «Приплідність серпня». Треба зазначити, що це лише третя режисерська робота Світлани Лебедєвої. Та й акторський склад, здається, також не цілком «дозрів» до такої серйозної роботи, хоч актори тут напрочуд талановиті.

«Приплідність серпня» режисер називає психологічною драмою, в афіші сказано просто, що перед нами «французька драма», а актори кажуть, що це драма побутова. Мабуть, найлегше погодитися саме з акторами.

Дія п'єси відбувається у Франції, в одному домі, де утримують п'ятьох вагітних жінок — з метою згодом продати їхніх дітей. При цьому жінки знають, на що йдуть. Кожна з актрис намагалася передати трагедію своєї героїні. Але через брак досвіду, можливо, не так акторського, як суто людського, у них виходить не трагедія, а мелодрама. П'ятеро юних дівчат дуже безпосередньо, мило гралися на сцені. У другому акті частина героїнь мусила б, за задумом драматурга, прозріти і гірко розкаюватися. Але розкаяння відчувається лише у Флоранс (може, через те, що актриса Алеся Володькова — сама мати, і їй ця тема особисто близька). А от у діалозі Минди (Аліна Яковенко) з Мадемуазель (Альона Павлухіна), коли Минда благає відпустити її з дитиною, між актрисами не було живого контакту, вони навіть не зустрічалися очима одна з одною. Здавалося б, у таких діалогах люди не можуть не дивитися в очі. Хіба що їм соромно це робити — але це не той випадок. Саме цей епізод надавав виставі мелодраматизму, а в благаннях Минди відчувався не розпач, а лише смуток з легким відтінком оксамитової печалі. Якби не це, вистава могла б бути соціально гострішою. Втім, «Ві» — театр сміливих людей. Бо братися за психологічну драму, не докопавшись до глибин п'єси, ризиковано. Вистава могла б з тріском провалитися. Та в Запоріжжі люблять «Ві» саме за сміливість — і вистава йде.

Христина ГЛУШКІНА.

Запоріжжя.

РЕЦЕНЗІЯ

Голос вічності

Перед моїм зором — унікальне «Золоте чересло. Книга народних ремесел, звичаїв та побуту в Україні, писана Климентієм Зіновієвим, поетом кінця XVII— початку XVIII ст.». Книга свіжого друку. Гарно оформлена. Випустило наприкінці минулого року славнозвісне видавництво «Мистецтво».

Доля дивовижно талановитого автора, як і всіх національно свідомих на горьованій нашій землі, звичайно ж, трагічна. Його рукописну збірку Іван Франко зарахував до найкращих надбань українського письменства. Але перед тим вона ниділа в безвісті півтора століття. Побачила світ лише 1912 р. Поки поневірялася, втратила не один листок, а ті, що збереглися, перемішалися. Не знали б ми й імені творця, якби він не вписав його в акровірші. Зласкавилася доля й таким чином подбала про те, щоб автор увічнив себе в історії української літератури.

Талановита праця неугодною була для гнобителів української душі. Хоч написана вживаною тоді книжною мовою. А не народною, якої, з усього видно, Климентій ні за яких обставин не цурався. Рідному слову був відданий до останнього подиху. Не тільки не відвернувся від правітцівського в бік узаконюваного церковнослов'янського, а й відважився на мистецький подвиг. Долучив до чималої збірки власних віршів ще й «Приповісті або ж прислів'я народні...».

Вони настільки промовисті, що не залишають ні найменшого сумніву в тому, якою ж високорозвиненою й досконалою, образною, здатною передати найтонші відчуття й найглибиннішу думку була наша рідна мова хоча б і в XVII ст. Доторкнімося серцем і зрозуміймо, з якої ж глибини образне слово, почуте з вуст простолюду й записане освіченим сином свого народу так, як воно звучало. Вслухаймося і вникаймо: «аби побренькачі, а будуть послухачі. Без числа тьма людей за день помре, а без числа тьмами три родяться. Борода виросла, да ума не винесла. Вище лоба очі не ходять. Гуляй, доню, піднявши льолю. Дмитер — хитер: з'їв курку да сказав: «Полетіла». З литвином братайся, да камень держи. Силою не дають, силою однімають. Як плав пливе, коли військо іде...»

Коштовних намистин такого огранення — кілька сотень. А понад те одну із своїх поетичних перлин — «Нищенський вірш» — Зіновіїв, як наголошує автор вступної статті й приміток В. Шевчук, «подав чистою народною мовою»:

Завітав до вас тож і я, панове,
що ім'я собі маю пречудове.
Славне це ім'я — звуся-бо Свиридом,
та і сам таки, гляньте, гарний видом!
Правду ж я кажу — гречний та хороший?..

Коли в XIX ст. авторитетного російського історика В. Ключевського запитували: «Якою мовою розмовляли в Київській Русі?», — він відповідав: «Такою, якою нині розмовляють малороси». Та всупереч істині шкільні й вузівські підручники як товкли в XX ст. воду в ступі, так, з подій останнього часу видно, й далі товктимуть: українська мова формується з XVI ст. Як була вона поперек горла супостатам, так і нині стоїть колом у горлі впливових провладних сил.

Як указує В. Шевчук, «рукописну збірку знайшов у 50-х роках XIX ст. в одному з монастирів на Черкащині (на жаль, не відомо, у якому саме) невтомний збирач української старовини О. В. Шишацький-Ілліч, який і передав її Пантелеймону Кулішу. Складалася книга з 321 четвертинки паперу . Не було там ані початку, ані кінця... Бракує тут багатьох аркушів усередині і невість скільки в кінці». Горе поневоленим. Тільки погадати, скільки такого ж цінного з української духовної спадщини навіки втрачено та скільки ж імен, гідних вдячної пам'яті нащадків і достойного пошанування, поглинули безповоротно не прихильні до України віки. Спасибі й на тому, що хоч якась дещиця неміряних скарбів уціліла.

Академічне видання творчої спадщини Климентія з'явилося 1971 р. (К., «Наукова думка»). «Сучасною українською мовою ця унікальна книга-енциклопедія видається вперше», — підкреслюють упорядники В. Шевчук та О. Шугай.

Щоб привести старовинні вірші до сучасного звучання й зберегти при цьому всі достоїнства оригіналу, О. Шугай мусив віддати справі багато сил і натхнення. Як високого рівня поет, здійснив копітку роботу з великою любов'ю і майстерністю. А потім сімнадцять років оббивав пороги видавництв, поки знайшов порозуміння. Та хай там що, щасливий кінець — усьому ділу вінець. Загалом про вартість праці не сказати ліпше, ніж мовлено у вступній статті: «немає в нас іншої такої, щоб читач так виразно і зримо міг уявити минуле, зокрема часи так званої Руїни... Це — книга буття українського народу другої половини XVII століття, а її автор уже тим безсмертний, що зумів її створити».

А далі дозволю собі звернутися до власної збірки художньо-історичних нарисів «Ключі од вирію», видрукуваної 1990 р. у тодішньому видавництві "Радянський письменник". Там наводжу чотири рядки з вірша Климентія:

«Глянь, суху стрілу козак в небо запускає,
А на землю вже вона мокрою вертає.
Значить, хмару дощову та стріла проткнула
І небесних, вищих хмар мало не торкнула.

Генній пам'яті Климентія Зіновієва відкрився Кий в образі Котигорошка, котрий закидає за хмари палицю. Найпервиннійший символ влади, з якою вививщився пастух. Перначі козацької старшини. Булава гетьмана. Царський скіпетр. Рід киян з палицею чи булавою, як символом Громовержця, бачили на Північному Причорномор'ї індійські писемні джерела, оспівала як велетів безстрашних, неподоланних «Махабхарата». Звеличені, як узагальнити, дандарії — «києдержці», «києносці», «жезлодержці». Починаючи з Гекатея Мілетського (VI—V ст. до н. е.), грецькі історики Страбон, Плутарх, римські Пліній, Тацит, серед племен на Приазов'ї, на берегах Гіпанісу (Кубані) називають тих же дандаріїв...

Герб Війська Запорозького — козак з рушницею, як палицею Кия, на плечі...

Коли впали язичницькі кумири, усномовна народна творчість оспівувала Кия, не називаючи імені, в образі неперевершеного стрільця із лука. Такого дужого і влучного, що рівного йому не знайти в цілому світі.

У страшному горі, на руїнах розореного татаро-монголами восени 1240 р. Києва, народний відчай поклав останню надію на свого одвічного заступника, на огорнутого правітцівською любов'ю Громовержця. Тоді склалася легенда, в якій, на моє переконання, звернення ні до кого іншого, а саме до Кия...

Коли старший татарин усівся обідати та благословився їсти, у печеню перед ним так і впилася стріла. «О! Да тут, як я бачу, є сильний богатир! Не дасть він нам узяти Київ. Видайте, — каже він киянам, -видайте мені цього богатиря, то я відступлю від Києва». На те кияни думали, думали, а врешті: «Що ж? Треба видати». А богатир тоді: «Останній же раз, — каже, — ви бачили Золоті ворота. Прийдете завтра й узріте, що немає їх більше».

Потім сів на коня, обернувся до них і промовив:

Ой кияни, кияни, панове громадо!
Дурна ваша рада.
Якби ви мене не віддавали,
Поки світ-сонця, вороги б Києва не дістали.

І, взявши на спис ворота, ось так, як візьмеш сніп святого жита на вила, поїхав через татарський стан прямо на сонце.

А татари тоді — до Києва та й узяли місто.

Богатир же той живий до цього часу. Перед ним лежить хліб і стоїть корець води. Стоять до цього часу і Золоті ворота. І якщо хтось, ідучи мимо, скаже: «О! Золоті, Золоті ворота! Бути вам знов на тому місці, що й раніше!», то золото так і заблищить. Якщо ж котрийсь цього не скаже або подумає: «Ні, не бути уже вам у Києві», то золото так і померкне. І говорять, що настане той час, коли богатир повернеться до Києва й поставить Золоті ворота на те місце, де вони були».

Творчий набуток Климентія — потужне вивулканення генної пам'яті. Воістину, голос вічності українського народу на своїй рідній землі, ні від кого не віднятій, не загарбаній, а дарованій від природи. Наш рід від первозв'язі людини сущий на дотепер збережених етнічних українських землях. З нащада світу, як виспівано в колядках і щедрівках, розвивається неперервно. А з ним невіддільно, невід'ємно — його мова. Трипільська культура — Золотий вік нашого роду. З її розквіту — основи нашої духовної сутності.

Як у «Ключах од вирію», так і у випущеній 2005 р. видавництвом «Просвіта» книжці «Україна в дзеркалі тисячоліть», намагаюся переконати вчених і друкованих, що Кий, Щек, Хорив і сестра їхня Либідь — божества астрального культу від золотих часів Трипільської культури. Кий — втілення блискавки й грому, сили небесної. Щек — Щезник, владар потойбіччя. Хорив — життєдайне Сонце в іпостасях Ярила, Семиярила. Либідь — відображення дівочої цноти, краси, любові, вірності. Перші особи божественної родини — Ладо, чоловіче начало Світу, й мати Лада, жіноче. Подібно до Олімпійської сім'ї давніх греків із Зевсом і Герою.

Усе — в пам'яті мови. У ній закодовано все визначальне від з'яви роду-народу на білому світі й до сучасності. Такого ж змісту та значення й символіка, мистецькі образи всього рукотворного. Переконаний: ніякій хитромудрості цього не заперечити.

На жаль, і в XXI ст. гостро постає питання не тільки про майбутнє української мови, а й про саме існування українського етносу. Надія на те, що ніякій зловорожості не вдасться вилучити із світової духовної скарбниці вагомі внески від українського народу. Ніяка шашіль не підточить створене титанами духу — Г. Сковородою, Т. Шевченком, І. Франком, Лесею Українкою, М. Грушевським... Продовжити перелік може кожний за своїми знаннями. На чільному місці в почесному ряду й Климентій Зіновіїв із «Золотим чересломм». Достойна назва його творчого набутку від вдячних нащадків.

Вадим ПЕПА,
лауреат Літературно-мистецької премії ім. І. С. Нечуя-Левицького.

У НОМЕР

Ваш вихід, пане Рубінський!

Під час роботи в Харківському університеті ім. В. Каразіна Міжнародної конференції «Бібліотеки вищих навчальних закладів України на шляху до світового інформаційного простору» було презентовано книгу головного бібліографа Центральної наукової бібліотеки Н. Березюк «К. И. Рубинский: библиотекарь, библиотековед, библиограф (1860—1930 гг.)». Дослідження побачило світ завдяки підтримці Асоціації випускників, викладачів і друзів університету, яка реалізує проект повернення в історію університету і Харкова імен видатних вчених і просвітників.

Костянтин Рубінський — одна з таких особистостей. З його ім'ям пов'язано багато сторінок історії становлення потужної вітчизняної університетської бібліотеки. Саме завдяки його наполегливості Харків в 1902 р. отримав першу бібліотечну споруду, в 1907 р. він написав історичне дослідження до 100-річчя Бібліотеки Харківського університету, в 1911 р. після тривалого закордонного відрядження на І всеросійському з'їзді з бібліотечної справи виступив з постановочною доповіддю «Положение библиотечного дела в России и других государствах».

Із встановленням радянської влади і реформою освіти, яка призвела до політизації наукових бібліотек, К. Рубінського і багатьох його колег було «вичищено», відсторонено від опікування Бібліотекою університету, переведено на посади бібліотекарів. Вільний від адміністративних зобов'язань, він активно займався літературною і науковою діяльністю, наприкінці 20-х років видав низку українських перекладів романів Е. Золя, писав статті й розвідки з бібліотечної справи.

Після горезвісної постанови про «класово-ворожі елементи» в радянських бібліотеках у 1929 р. комісія політпросвіти звинуватила фахівців-бібліографів (у тому числі й К. Рубінського) в збереженні бібліотек професорів-емігрантів, приховуванні рідкісних фондів від спеціальних установ і вимагала їх звільнення. Хоча Укрнаука не дала згоду на те, цей вирок став тяжким ударом по Бібліотеці та її співробітникам. К. І. Рубінський не скорився, писав у слідчі органи, домагаючись захисту Бібліотеки і бібліотекарів.

Можна тільки здогадуватись, як прожив би решту життя невтомний борець на освітянській і науковій ниві, але доля «вберегла» К. Рубінського від наступних нищівних кампаній. 2 грудня 1930 р. його життя трагічно обірвалося...

Час "збирати каміння" триває. Ось ще одне повернення із забуття. І хоча вже вийшло декілька статей про нього, і з 1995 р. Вчена рада університету присуджує премію імені Рубінського за внесок у розвиток бібліотекознавства, він по-справжньому повернувся тільки тепер — докладною розвідкою про життя і творчість, унікальною бібліографією і репринтом усе ще актуальних фахових праць.

Олена УЗБЕК.

Харків.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 112 (4862)
СУБОТА, 19 ЧЕРВНЯ 2010

22 червня з 14–ї до 16–ї години триватиме пряма телефонна лінія Кабінету Міністрів за участю Ольги Гінзбург, голови Держкомархівів України

Сьогодні біля Меморіалу Голодомору в Києві ієрархи всіх українських церков помоляться за невинно убієнних

Таємниця «Чорного принца»

Цю захоплюючу розповідь довелось почули від офіцерів сторожовика «Полтава», який базується нині у Балаклаві. 155 років тому у Балаклавській бухті поблизу Севастополя флот країн антиросійської коаліції зазнав найбільших втрат за весь період Кримської війни. Від страшного урагану там загинуло 34 судна. Серед них був і фрегат «Принц». Разом з ним під воду пішла й таємниця знаменитого скарбу?

Ще одна така буря і...

Під час Кримської війни 1853-56 років між Британією й Кримом курсувало близько 100 суден, що доставляли боєприпаси, продукти, фураж і таке інше для підтримки боєздатності англійської армії. І от 8 листопада 1854 року в Балаклаву з цінним вантажем прибув англійський фрегат «Принц». То був новенький трищогловий гвинтовий пароплав, краса і гордість англійського флоту. Однак для самого корабля візит почався з невдачі. Річ у тім, що балаклавська бухта — досить довга, вузька і тісна. Тому більшість кораблів, чекаючи своєї черги, зупинялося на рейді перед входом у бухту. «Принц» — також. Але перший якір разом з канатом зненацька пішов у воду. Віддали другий — сталося те саме. За кілька хвилин пароплав втратив два якорі на глибині близько 80 м. Вочевидь, жоден з канатів не був приклепаний до барабана, на які їх намотували. Зрештою, третій якір надійно закріпили.

Опівдні 11 листопада погода погіршилася. На морі піднялися сильні хвилі. Наступного дня вітер посилився. Всі кораблі на рейді віддали по два якорі. А «Принц», маючи лиш один, розвів пари і з допомогою машини протистояв стихії. 13 листопада вітер не слабшав. Показання барометра падали. Частина кораблів, передбачаючи жорстокий шторм, вийшла у відкрите море, подалі від скель Балаклавської бухти. На світанку 14 листопада зчинилася страшна злива з грозою, градом, снігом. Ураган неймовірної сили крутив кораблі, мов тріски.

Та раптом настала тиша. Близько дев'ятої години ранку здавалося, що найжахливіше позаду. Та за кілька хвилин знову здійнявся ще сильніший ураган. Повітря було буквально наповнене ковдрами, кашкетами, шинелями, навіть столами й стільцями. Весь цей розгардіяш, кружляючи над головами, нісся у напрямку Севастополя. Пятипудові (80 кг) тюки сіна танцювали над землею. Велика отара овець вся загинула від ударів смерчу, який вирвав із землі високі тополі в балаклавській ущелині. За словами очевидців, такого урагану англійці ще не бачили.

А на морі понад 30 кораблів майже з усіма людьми загинули менш ніж за годину. І п'ятим за рахунком був пароплав «Принц». Капітан намагався спрямувати його у бухту, щоб проскочити повз скелі. І вже зумів повернути судно, але в цю мить упала зрубана щогла. Її такелаж заплутався на гвинті і зупинив його. Це й вирішило долю «Принца». Разом з кораблем загинуло 150 членів команди. Російський цар Микола І зауважив: ще одна така буря — і можна святкувати перемогу. А англійці прирівняли втрати від урагану до програної морської битви.

Скарби на дні

У 1854 році про затонулі скарби ніхто ще не заїкався. Англійські газети того часу писали, що вантаж «Принца» складався з обмундирування та нижньої білизни. А після Кримської війни в європейській пресі почали з'являтися сенсації. Нібито поряд із солдатськими кальсонами на кораблі були гроші для британського війська у Криму. Десятки барил із золотом! Згадувалося про 60 мільйонів франків. З подачі журналістів до назви судна «Принц» приєднався епітет «чорний».

Чутки про скарби привабили у Балаклаву шукачів. У другій половині XIX ст. тут побували експедиції із США, Німеччини, Норвегії та інших країн. Однак мисливців за скарбом незмінно підстерігала невдача. Нікому не вдавалося не тільки знайти золото «Чорного принца», а й побачити корабель. 60-метрові глибини Балаклавської бухти для водолазної техніки того часу були недосяжні.

Найбільшої слави зажила експедиція італійського інженера Джузеппе Рестуччі. Італійці прибули в Балаклаву восени 1901-го. Рестуччі привіз глибоководний скафандр власної конструкції: товстостінний мідний ящик із трьома ілюмінаторами й отворами для рук, який опускався під воду на сталевому тросі. З його допомогою італійські водолази незабаром знайшли розбитий корпус залізного корабля. Там виявили підзорну трубу, гвинтівку й безліч іржавих деталей. Та слідів золота не знайшли. Італійці ще кілька разів приїжджали до Балаклави, витративши на пошуки скарбів майже 200 тисяч рублів. У 1914 р. полюванню на англійське золото завадила Перша світова війна.

«Принцом» зацікавились чекісти

Знову про «Чорного принца» згадали в 1922-му, коли на дні біля входу у Балаклавську бухту хтось із місцевих пірнальників знайшов кілька золотих монет. А на початку 1923 року у Москві в ОГПУ з'явився інженер В. Язиков і запропонував організувати експедицію за скарбами легендарного корабля.

Язикова прийняв Дзержинський. Англійські мільйони зацікавили чекістів. І навесні 1923 року з'явився наказ про створення Експедиції підводних робіт особливого призначення (ЕПРОП), яка згодом стала всесвітньо відомою організацією з підйому затонулих суден.

У жовтні 1924 року лікар ЕПРОПу К. Павловський проводив навчальні спуски поблизу руїн старої Генуезької фортеці з молодими водолазами. Один з них виявив на дні недалеко від берега металевий ящик дивної форми. То був поїдений іржею паровий котел. Знахідка змусила ретельно обстежити цей район. Під уламками скель, що обвалилися у воду, знайшли розкидані по дну залишки великого металевого корабля. За два місяці водолази підняли із дна десятки шматків заліза. Але — жодного натяку на золото. А витрати вже сягали 110 000 рублів.

На полювання виходять японці

І тут радянське керівництво отримало від японської водолазної фірми «Сінкай Когіоссіо лімітед» пропозицію підняти золото з «Принца». Ця фірма вважалася відомою і везучою. З англійського корабля, що затонув у Середземному морі, японці дістали скарб на два мільйони рублів із 40-метрової глибини.

«Сінкай Когіоссіо лімітед» і ЕПРОП уклали угоду: підняте золото поділити порівну. Але фірма повністю погасила попередні витрати ЕПРОПа. Крім того, японці повинні були ознайомити радянських водолазів зі своєю технікою й після закінчення робіт передати ЕПРОПу по одному екземпляру технічного устаткування.

Улітку 1927 року японці, а вони розраховували без великих затрат одержати 800 000 рублів золотом, взялись до роботи. Але спочатку для показу технічних можливостей вони прибули до Севастополя зі своєю знаменитою водолазною маскою. У ній без скафандра водолаз міг спускатися на глибину понад 100 м. Конструкція маски — досить оригінальна: товсте овальне скло у металевому нікельованому обідку. Маска закривала тільки очі й ніс водолаза. Рот і вуха залишалися відкритими. Водолаз брав у рот невеликі щипчики, які з'єднувалися з маскою. Весь секрет полягав у особливому диханні. Повітря в маску закачували через шланг, а водолаз вдихав його носом і, не розтуляючи рота, випускав у воду.

У такій масці без шкоди для себе людина могла перебувати під водою до десяти хвилин на значній глибині. Вражало, що японець кидався вниз головою, як звичайний пірнальник, а не водолаз.

Директор фірми Катаока дозволив оглянути маску, але сказав, що європейцям із нею робити нічого. Такі маски розраховані на специфіку японського водолаза. У європейців — інша психологія. Вони під водою схильні замислюватись. Перебуваючи на дні, людина в такому стані може розтулити губи. І захлинеться..

У Севастополі японці показали підводні спуски у цій масці. Водолаз, майже голий, оперезавшись важким поясом і надягши на себе маску, кинувся вниз головою у воду. Він мусив обстежити положення підводного човна, затопленого англійцями в 1920 році. Глибина, на якій лежав човен, перевищувала 60 м. Японцеві навіть не сказали, якого типу судно.

Через 50 секунд японець був на дні. Згодом подав сигнал — і його підняли на поверхню. Весь підйом зайняв півтори хвилини, замість установлених двох годин. Водолаз на палубі спокійно зняв із себе маску, пояс і пішов у рубку. Всі подумали, що пішов відпочивати. Але японець незабаром повернувся з аркушем паперу, на якому він замалював корпус човна, рубку, рулі і кількість люків. Усе було зазначено з великою точністю. Лікарі оглянули водолаза. Жодних змін у його стані чи ознак кесонного захворювання не було. Виявляється, правильний ритм подиху (п'ять вдихів у хвилину) охороняв японця від підводної хвороби. Вражаюча робота! Наші водолази тоді таких глибин ще не освоїли.

Далі японці щодоби піднімали не менш двадцяти кам'яних брил вагою до 8 тонн. А 15-тонні уламки скель відтягали убік за допомогою парових лебідок, установлених на баржах. Щодня попереміно у бухті працювали 7 водолазів і 5 професійних пірнальників. 5 вересня водолаз Ямамото знайшов золоту англійську монету 1821 року. Протягом наступних двох місяців щоденної роботи водолази виявили лише чотири золоті монети: англійську, французьку й дві турецькі.

Оскільки до середини листопада 1927 року розбитий корабель був повністю «перемитий» і обстежений, фірма припинила роботи. Перед від'їздом японці заявили, що корабель, на їхню думку, таки був «Принцом». Однак їм не вдалося знайти середню частину корабля. Його загальна вага — приблизно 1800 тонн, а японці відшукали тільки 20 тонн. І ці частини корпуса були сильно зруйновані. Й руйнування носили штучний характер. Це навело на думку, що англійці підняли барила із золотом до закінчення Кримської війни. Але як?

...І кінці у воду

Японські шукачі скарбів повторювали версію В. Язикова, згідно з якою «Принц» — єдине металеве судно із усіх, що стали жертвою урагану 1854 року. Але нинішні дослідники розшукали цікаві документи: англійські корабели тоді побудували три однотипні пароплави. Два з них — «Принц» і «Ясон» — того злощасного дня стояли на рейді біля Балаклавської бухти. Який із них «перемивали» японці? Цього ніхто точно не може сказати. Невідоме і точне місце загибелі «Принца».

Треба враховувати й інші чинники. Офіцери сторожовика «Полтава» звертають увагу на цікаву особливість місцевого морського дна. Воно з часом може ховати різні предмети, засмоктуючи їх у пісок, і так само виштовхувати їх на поверхню, особливо після штормів. Тому військові тральщики постійно перевіряють дно бухти і прилеглої акваторії. І їхнім знахідкам, а це найчастіше міни часів першої та другої світових воєн, балаклавці не дивуються. Але Кримська війна відбувалася понад півтора століття тому. Й шанс відшукати скарби у товщі морського піску з кожним роком зменшується. Якщо раніше головною проблемою була морська глибина, то тепер — глибина часу.

Є й інші версії. Дехто вважає, що «Принц» прибув у Балаклаву без золота — його вивантажили ще у Стамбулі. А останнім часом заговорили й про те, що золото підняли спеціалісти ЕПРОПу. Оскільки ця організація була підпорядкована ОГПУ, то й інформацію про золото слід шукати в чекістських архівах.

А від японців чекісти лише намагалися отримати найсучасніше на той час водолазне устаткування. А самі ще до цього підняли золото із затонулого «Принца». Версія цілком правдоподібна, але теж не доведена. Хоч як там є, а море, навіть без грифів «цілком таємно», вміє зберігати таємниці.

Леонід КОРОБКА,
Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Полтава — Балаклава — Полтава.

На знімках: з картини Сергія Коваля «Загибель «Чорного принца»; вхід до Балаклавської бухти; вид на мис Айя — десь тут і загинув «Принц».

Фото Віталія СКОБЕЛЬСЬКОГО.

Якщо раніше головною проблемою була морська глибина, то тепер — глибина часу

Війна поєднала долі

Із цим знімком, який я кілька років тому зробила в селищі Клевань у Рівненському госпіталі для інвалідів Великої Вітчизняної війни і подарувала подружжю Єпіків на згадку, рівнянка Дарія Сергіївна Єпік практично не розлучається. Адже це один з останніх знімків, де вони разом із чоловіком Михайлом Трохимовичем. На жаль, не так давно він відійшов у вічність, тож вдова, споглядаючи фото, згадує прожите разом. Подружжя було в парі більше шістдесяти років. Одне погано — Бог не дав їм дітей, тож тепер Дарії Сергіївні самотньо і сумно без свого судженого...

Охоче розповідає про те, як познайомились і побрались. Ці спогади хоч на якийсь час переносять вдову в ті роки, коли вона була щаслива.

— Фактично весілля у нас не було, — згадує Дарія Сергіївна. — 2 лютого 1947-го пішли в загс і розписалися, а потім святкували з Михайловою родиною пісним борщем... Тоді, після війни та страшної посухи у східних областях, було голодно. Добре, що Михайло пайок отримав.

Історія кохання цієї пари заслуговує на роман.

...Дарія Сергіївна родом із села Шелудівка, що на Харківщині. З Михайлом жили по сусідству, гралися. Бувало, й сварилися — як усі діти.

— Я прозивалася на Мишка, він ловив мене і, як старший на два роки, шльопав по сідничках, — усміхається дитячим спогадам Дарія Сергіївна. — Я, звісно, у плач і до мами пожалітися... Вона соромила Мишка: «Оце руки розпускаєш, а, може, ще зятем колись будеш?». На це він невдоволено чмихав.

Хто тоді знав, що пророчими стануть слова Даріїної мами, яка, наче у воду дивилася! Але до того повинні були пройти роки.

Життя розпорядилося так, що невдовзі Дарія залишилась круглою сиротою і її віддали у дитбудинок, вивезли з рідної Шелудівки. Так розійшлися шляхи друзів дитинства. Дівчина розуміла: покластися їй нема на кого, а щоб досягти чогось у житті і стати на ноги, треба вчитись. Вчилась на «відмінно». Святкувала випускний, як почалася війна. Ще у школі пройшла курси санінструкторів, а тому потрапила до військового пересувного госпіталю.

Чого лише не довелось побачити тут молодій дівчині! Якось до їхнього госпіталю привезли поранених під час форсування Дніпра.

— Ох і роботи було тоді у хірургів! — згадує Дарія Сергіївна. — А на одного пораненого уже й рукою махнули: стільки крові втратив, що й не підняти на ноги. Справді, здавалось, життя ось-ось залишить чоловіка, в якого і рани загноїлись. Мені стало шкода пораненого, я обробила рани, запропонувала пряме переливання крові, оскільки в мене і в нього була однакова группа.

Ви, певно, здогадались, що це був не хто інший, як Михайло. Дарія ж тоді його не впізнала — стільки років минуло: коли їхала до дитбудинку, прощалась із хлопчиськом, а тут перед нею дорослий чоловік, який уже встиг понюхати фронтового пороху. Після переливання крові до руки пораненого прив'язали бирочку, де вказано прізвище та інші анкетні дані донора. Михайло одужував. Якось прочитав ім'я тієї, кому був зобов'язаний життям, і попросив санітарку покликати Дарію. Та прийшла провідати хворого. Розговорилися. А потім обоє були здивовані й розчулені, впізнавши одне одного. Михайло подякував дівчині і пообіцяв: «Якщо буду живий, обов'язково поберемося».

Відтоді Дарія дуже чекала листів з фронту від Михайла. У той час їй ніхто більше і не міг написати — у дівчини нікого не було з рідних. Михайло, який відважно воював на фронті (за його плечима — Сталінград, Курськ, Прохорівська битва, форсування Дніпра), слова дотримав. Приїхав до Дарії вже майором, з орденами Червоної Зірки, Великої Вітчизняної війни I ступеня, двома медалями «За відвагу!». Як і обіцяв, одружився зі своєю рятівницею.

Відтоді вони в мирі, злагоді й любові прожило більше шістдесяти літ. Ділили радощі й печалі, підтримували одне одного, як і годиться люблячому подружжю.

— Хоч ми прожили чимало років разом, а не надокучили одне одному, — каже Дарія Сергіївна. — Щоправда, здоров'я Михайла Трохимовича останнім часом дуже підводило — не мав сил навіть на традиційні урочистості з нагоди Дня Перемоги піти. А я ще трохи співала у хорі ветеранів.

Подружжя добре трудилося у мирні роки. Михайло Трохимович багато літ очолював Рівненську обласну організацію Товариства Червоного Хреста, у 1980 році йому було присвоєно звання заслуженого працівника охорони здоров'я. Дарія Сергіївна працювала в торгівлі...

Цьогорічний День Перемоги Дарія Сергіївна зустріла, на жаль, сама. Але в неї є чудові спогади, пов'язані з чоловіком, вона пишається тим, що обоє прожили недаремно — воювали, скільки вистачало сил, щоб ось так рясно цвіли сади, щебетали птахи...

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Фото автора.

Кавалер серед кавалерів...

23 лютого, в День захисника Вітчизни, повний кавалер ордена Слави Микола Семенович Фостенко з Конотопа відзначив 85-річний ювілей. Народився він 1925 року в селі Підлипному в одвічній селянській родині. Після чотирикласної школи одразу по-дорослому впрягся в колгоспного плуга. Пережив страшні роки голодомору. Про це й нині не може згадувати без жаху: пам'ятає, як пухнув з голоду, як збирав гниляччя на колгоспному полі. Та все-таки дивом вижив — «мабуть, через те, що, Бог і Доля відвели мені в майбутньому професію ратника...».

Долю героя уздовж і впоперек пошматувала війна. Вона назавжди роз'єднала з батьком, забрала матір, яка була вбита німецьким авіабомбою. Миколу в березні 42-го разом із ровесниками-односельцями мобілізували на примусові роботи до рейху. Тоді вперше в житті 17-річний юнак вирішив піти наперекір долі: утік з конотопського збірного пункту. Після втечі, уникаючи зустрічі з гітлерівцями та поліцаями, майже півтора року — до визволення Конотопа — поневірявся перекотиполем по білому світу, який тоді обмежувався для нього трьома районами Сумщини і Чернігівщини. Додому шлях було закрито: в разі його появи окупанти обіцяли живцем спалити всю родину.

...Через кілька днів після визволення Підлипного, 17 вересня 1943-го Миколу призвали до Радянської Армії. Потрапив до запасного артполку, що стояв у Білорусії. Звідти, у грудні того ж року, доля спрямувала молодого гармаша на 1-й Білоруський фронт до 135-го артилерійського полку 63-ї артбригади 22-ї дивізії прориву. Тобто в самісіньке пекло війни напередодні операції «Багратіон». Та ще й розвідником, про яких на фронті казали: або груди в хрестах, або голова в кущах. Дякувати долі, розвідник і голову вберіг, і «хрестів» заробив чимало. Про подвиги Микола Семенович, як усі справжні ратники, розповідає неохоче. Під час зустрічей з юними краєзнавцями підкреслює: війна дуже страшна річ, тож, не доведи Боже, колись їм зіткнутися з нею в своєму житті. А коли ті намагаються таки вивідати у ветерана щось про подвиги, відказує: «Усі без винятку, хто боронив Вітчизну від клятого ворога, заслуговують на повагу й пошану нинішніх і прийдешніх поколінь».

Бойове хрещення розвідник Микола Фостенко отримав під Жлобином у штиковій атаці. Потім визволяв Рогачов, Бобруйськ, форсував Буг, далі — Польща. Саме там на його грудях і засяяв орден Слави III ступеня. Свій перший орден 19-річний розвідник отримав у липні 44-го після того, як під ураганним вогнем виявив ворожу гармату, чотири дзоти і два кулемети, які з його подачі було знищено радянськими артилеристами.

У січні 1945-го бої йшли вже на західному березі Вісли. Нищівним вогнем німці притисли наших бійців до землі. У розвідку пішов Микола Фостенко й невдовзі повідомив про розташування найнебезпечніших вогневих точок противника. За якусь годину наші гаубиці не залишили від них і сліду, а радянські війська пішли в нестримну атаку. Тоді єфрейтор Микола Фостенко отримав орден Слави II ступеня.

На знімку: Микола Семенович Фостенко (праворуч) та почесний громадянин Конотопа Олексій Єлисейович Глущенко.

Фото автора.

Березень 45-го. Ішли бої вже на території рейху. Єфрейтор Фостенко — у штурмовій групі, чиє вістря атаки спрямовано на Розенгартен. Микола перший увірвався до ворожої траншеї, знищив трьох гітлерівців, потім гранатами закидав обслугу станкового кулемета. Фашисти почали тікати. Переслідуючи їх, розвідник був поранений, але не полишив поля бою. Одержав орден Слави I ступеня. Крім того, він нагороджений орденом Вітчизняної війни I ступеня, медалями «За бойові заслуги», «За визволення Варшави», іншими нагородами.

А потім настав День Перемоги. На нього розвідник Микола Фостенко крізь сльози дивився з вікон госпіталю: за кілька днів перед тим німецька куля зустріла його під час чергової атаки. Цього разу «прописався» в госпіталях на кілька місяців...

Повернувся в Підлипне, до рідної хати, яка зустріла солдата пусткою. Неважко зрозуміти тодішній відчай фронтовика. Та повернення з війни брата, власне одруження поволи притупили біль втрат.

У 1948-му орденоносець Микола Фостенко йде працювати на конотопський завод «Червоний металіст», якому віддав 50 літ і 3 роки. Чуйний, скромний, роботящий — усе життя присвятив рідному заводу, професії верстатника. Й не пробував шукати теплішого місця. Як сам жартує, місце токаря чавуноливарного цеху й так завжди було гарячим. Багатства не нажив, але й не бідував. Ось і нині, відповідаючи на запитання, що чекає нашу державу попереду, відповідає: «Те, що ми їй уготуємо. Треба працювати. Сумлінно і чесно. Всім — від двірника до олігарха, депутата, міністра, Президента. І тоді Україна стане квітучим садом...».

Ветеран нарікає, що нині у багатьох честь і сумлінність не в пошані, замість цього тривають «забіги» за легким і довгим карбованцем, розквітли здирництво й ошуканство. Таке занехаяння прадідівського принципу «любов і труд все перетруть», відсутність належного стимулювання породжують зневіру, спричиняють усі нинішні біди — пияцтво, наркоманію, хабарництво...

Збігають літа. Виросли діти, дорослими стали онуки. У День Перемоги колишній фронтовий розвідник Микола Семенович Фостенко у формі полковника Збройних Сил України з безліччю військових регалій на грудях разом із побратимами вийшов на святкові вулиці Конотопа, пройшов до пам'ятника загиблим фронтовикам, поклав квіти, вклонився до землі й непомітно змахнув скупу солдатську сльозу. І разом з ним у почесному караулі стояли вся його велика родина і вся Україна...

Владислав ЖМУРКОВ.

Сумська область.

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ

«Голос України» — Героям Радянського Союзу

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Керівник облради за власні кошти передплатив «Голос України» для десяти ветеранів війни і праці.

Нашу газету доставлятимуть кавалеру ордена Слави Василю Батченку. Василь Григорович нагороджений 26 орденами і медалями. Він залишив автограф на рейхстазі. Стояв вартовим під час підписання акта про капітуляцію фашистської Німеччини. З першого й до останнього дня війни пройшов її дорогами генерал-майор у відставці Володимир Глазов, багато років він очолює міську організацію ветеранів війни міста Вінниці. Так само отримуватиме газету керівник обласної організації ветеранів війни і праці Сергій Азаров.

74 бойові льотчики підготувала у роки війни інструктор Марія Копилаш. Марія Никифорівна сама сідала за штурвал винищувача, на її рахунку більше десяти бойових вильотів. А після війни літала у загоні цивільної авіації. Кадровий військовий офіцер Іван Павлов із своїм підрозділом захищав Вінницю від наступу фашистів. Був важко поранений. Потрапив у полон. Офіцера утримували у фашистському концтаборі. Втекти звідти допомогла одна з вінничанок, яка стала його дружиною.

Героєм Соціалістичної Праці стала жителька села Мізяківські Хутори Вінницького району Євдокія Ромащук. На її ім'я також оформлено передплату на нашу газету.

— Скільки живу, не перестаю захоплюватися колишніми фронтовиками, — каже голова Вінницької обласної ради Григорій Заболотний. — Мужність, героїзм, віра у перемогу — ці риси так само потрібні нині для розбудови держави. Без них важко здолати нинішні негаразди. Про це відверто кажуть під час зустрічей фронтовики. Ми перед ними у неоплатному боргу. Вінницька облрада ще наприкінці зими перша в державі прийняла рішення про оголошення 2010-го роком ветеранів війни. Намітили низку заходів, спрямованих на підтримку ветеранів. Поставили за мету — відвідати кожного із ще живих учасників війни, щоб з перших уст довідатися про те, що найбільше непокоїть ветерана, і максимально допомогти вирішити проблему. Схвально оцінюю акцію газети. Тому сам передплатив «Голос України» для десяти ветеранів і звернувся з проханням до депутатів облради наслідувати мій приклад. Не раз переконувався в тому, що люди літнього віку є найбільш читаючими представниками суспільства. Мають час, але не кожен має кошти на передплату. Дуже правильна ініціатива — допомогти їм в цьому.

Віктор СКРИПНИК.

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ

Замість грибів знайшли у лісі снаряди

На смертельно небезпечний арсенал натрапив чоловік, збираючи гриби в урочищі Евеліна, за кілька кілометрів від Ярмолинців. Грибник негайно звернувся до місцевого районного відділу МНС. На місці знахідки фахівці одразу нарахували 42 артснаряди часів війни. Але після перевірки прилеглої місцевості виявили ще 37 снарядів. Загалом з початку року рятувальниками знешкоджено 571 боєприпас часів війни.

Ірина КОЗАК.

У наступному сезоні за матч Прем'єр–ліги рефері зможе отримувати плату в 15 тисяч гривень за поєдинок. Про це розповів екс–керівник Комітету арбітрів України, а нині заступник голови Комітету ФФУ з професіонального футболу Віктор Дердо.

Турнірна хроніка

Бокс. Завтра у Львові стартує першість Європи серед юніорів 1994—1995 років народження, участь у якій візьмуть 220 боксерів із 29 країн. Про це повідомив президент Федерації боксу Львівщини Олександр Павелець, **повідомляє zaxid. net.**

Загалом у місті Лева очікують понад 300 спортсменів, тренерів, суддів та представників команд. Зрозуміло, що на турнірі виступатиме збірна України, до котрої увійшли — Олександр Меленюк (у ваговій категорії 46 кг), Владислав Ветошкін (48 кг), Анатолій Чагін (50 кг), Олег Довгун (52 кг), Іван Романів (54 кг), Ілля Половинка (57 кг), Сергій Алімов (60 кг), Артур Соловйов (63 кг), Ігор Іванченко (66 кг), Леонід Сенані (70 кг), Беюкіши Мамедов (75 кг), Тельмур Садиболдієв (80 кг), Богдан Блашко (+80 кг).

За словами організаторів, на півфінальні та фінальні змагання очікують приїзд до Львова Віталія Кличка.

***

Чемпіон світу за версією WBA у надважкій вазі британець Девід Гей (24-1-0, 22 KO) наступний бій проведе 13 листопада проти свого співвітчизника 38-річного Одлі Гаррісона (27-4-0, 20 KO). **Про це повідомило видання The Daily Mirror.**

За інформацією джерела, Гаррісон погодився на гонорар у розмірі мільйон фунтів стерлінгів. Найімовірніше, зустріч транслюватиметься телеканалом Sky TV, керівництво якого вже запропонувало організаторам бою п'ять мільйонів фунтів стерлінгів за право на трансляцію.

Свій останній бій Гаррісон провів у квітні цього року, достроково перемігши Майкла Шпротта і завоювавши тим самим титул чемпіона Європи за версією EBU. Гей, у свою чергу, останній раз виходив на ринг також у квітні, успішно захистивши свій чемпіонський пояс WBA у поєдинку з Джоном Руїзом.

Теніс. Істбурн (Велика Британія). Чоловічий турнір АТ Р АЕГОН Інтернешнел. Призовий фонд — 456 750 євро. Чвертьфінал. Олександр Долгополов (Україна, 7) — Джеймс Ворд (Велика Британія, WC). 6:3, 6:4.

Футбол. Контрольні матчі. **«Металург» (Україна, Донецьк) — «Санкт-Пельтен» (Австрія). 1:0. Гол:** Янков, 71. **«Металург»:** Воробйов (Непогодов, 46), Маріо Серджіо (Савін, 60), Прийма (Дашян, 70), Воловик (Коротецький, 68), Шина, Янков, Годін, Лазич, Кінгслі (Чечер, 46).

«Зоря» (Україна, Луганськ) — «Цзянсу Сейнті» (Китай). 1:2. У луганців гол забив Силюк, 11. **«Зоря»:** (перший тайм) Шуховцев, Мікіцей, Каменюка, Шевчук, Єзерський, Чайковський, Віценець, Полянський, Силюк, Касьян, Білий; (другий тайм): Полтавець, Мазур, Гордієнко, Мілько, Семененко, Лазарович і п'ять потенційних новачків.

Мексиканський варіант Ватерлоо

Футбол. Зусібіч тепер голосно лунає твердження, що Франція сама себе загнала у глухий кут. Інші пояснюють, що з тренером, котрого не шанують ані гравці, ані вболівальники, та ще й за абсолютної відсутності командної гри, важко було розраховувати на путній виступ. У французькій команді все було, мов у відомій байці з головними персонажами лебедем, раком і щукою, коли кожний тягне «ковдру» на себе.

Розчавлений фіаско, котре потерпіла його команда, тренер «гальських півнів» Раймон Доменек дав такий коментар події.

«Мені особливо нічого сказати. Сьогодні ми всі отримали величезне розчарування. Хотіли перемогти, мали бажання грати, але щось не вийшло. Це більше, ніж розчарування. Я не знаю, про що говорити зі своїми футболістами. У мене немає слів. Ми повинні бути сильними й у матчі з ПАР показати свій найкращий футбол. Але тепер наша доля залежить від інших команд. Я перебуваю в депресії».

Хай як там було, а мексиканці влаштували французам справжнє футбольне Ватерлоо. Щоправда, не без частки скромності наставник збірної Мексики Гав'єр Агірре вважає, що навіть після перемоги над Францією у їхній групі ще нічого не вирішено.

«Гра була дуже складною, — констатував тренер. — Ми намагалися діяти обережно й зіграли розумніше від французів. І зробили великий крок до виходу з групи, але ще нічого не ясно. У будь-якому разі перемога над Францією дуже важлива. Мексика показала своє привабливе обличчя. Я хотів би поздоровити із цією перемогою усіх наших уболівальників, які надавали неймовірну підтримку на трибунах».

Натомість на відміну від французів збірна Аргентини може слугувати за приклад відмінних командних дій. У складі цієї команди грає ціле сузір'я видатних футболістів атакуючого плану. Але складається враження, що їм невідоме відчуття егоїзму і жадібності. Навпаки — ми є свідками постійної взаємопідстраховки і прагнення відпрацювати на команду на повну потужність. М'яча аргентинські атакувальники миттєво віддають тому, хто має вигіднішу позицію.

Візьмемо хоча б Ліонеля Мессі, котрий сам полюбляє і вміє блискуче та віртуозно забивати. Але в протистоянні з корейцями чарівник із «Барселони» організував три м'ячі у ворота азійської команди, котрі забив його чудовий партнер Гонсало Ігуаїн.

Сам Мессі навіть за такого переконливого рахунку вважає, що його команда не пропустила б отой єдиний гол від збірної Кореї, якби не шум вувузелів (уїдливих, мов мухи, дудок).

«У тому епізоді ми з усіх боків кричали Мартіну Демікелісу, що позаду підкрадається південнокорейський футболіст, однак шум вувузелів не дозволив йому почути нас. Я сам у двох епізодах не одержав м'яча саме з цієї причини, був, наче глухий».

У греків після невдалого старту (поразка від корейців — 0:2) зажевріла надія на вихід з групи. Футболісти Еллади, треба віддати їм належне, не піддалися паніці, а навпаки знайшли резерв для посилення гри і здолали Нігерію. Причому цього разу елліни виявили достатні бійцівські якості та волю до перемоги. Адже їм довелося відігравatися. Та вони впоралися з цим завданням, але не зупинилися на досягнутому і вирвали необхідний результат.

Тренер команди Греції, німець **Отто Рехагель** прокоментував перемогу над Нігерією. «На жаль, на початку матчу ми знову пропустили. Команді знадобився певний час, щоб отямитися. Після вилучення в суперника вже ми контролювали гру. І виявили характер та змогли добитися потрібного результату. Тепер на нас чекає матч зі збірною Аргентини. Це команда світового рівня. Вона перевершує нас у всьому. Тому потрібно буде подумати, що можемо їй протиставити».

На знімках: у цього фана чудовий настрій; фрагменти зустрічей Франція—Мексика і Греція—Нігерія.

Фото з сайту Sports. yahoo. com.

Табло чемпіонату

ПАР. ЧС-2010. Фінальний турнір. 2-й тур. 17 червня.

Група А. **Франція — Мексика. 0:2.** Полокване. «Пітер Мокала». 35 370 глядачів. Голи: Ернандес, 64, Бланко, 79 (п).

Уругвай, Мексика — по 4 очки, Франція, ПАР — по 1.

Група В. **Греція — Нігерія. 2:1.** Блумфонтайн. «Фрі Стейт». 31 593 глядачів. Голи: Салпінгідіс, 44, Торосідіс, 71 — Уче, 16.

Аргентина — Корея. 4:1. Йоганесбург. «Соккер Сіті». 82 174 глядачі. Голи: Пак Чгу Ен, 17 (автогол), Ігуаїн, 33, 76, 80 — Лі Чгун Ен, 45.

Аргентина — 6, Корея, Греція — по 3, Нігерія — 0.

Без скорочення

Київ. Ліміт на легіонерів у Прем'єрлізі на майбутній сезон залишається незмінним — не більше семи іноземних гравців на полі одночасно. Таке рішення було прийняте на засіданні виконкому Федерації футболу України. Нагадаємо, планувалося в сезоні 2010/11 знизити ліміт до шести іноземних гравців на полі.

Приз є — попереду турнір

Москва. Тут відбулася презентація призу «ВТБ Кубка Льва Яшина». Він являє собою м'яч на підставці, з емблемами учасників міні-змагання, а навколо три бутси. Нагадаємо, у турнірі візьмуть участь три динамівські колективи — з Москви, Києва та Мінська. Ігри «синьобілих» з трьох сусідніх країн відбудуться у підмосковних Хімках 1-3 липня.

Родолфо хоче стати росіянином

Екс-гравець київського «Динамо», бразильський оборонець московського «Локомотива» Родолфо готовий змінити громадянство й виступати за збірну Росії.

Ось що сказав з цього приводу президент «залізничників» Микола Наумов. «Він хоче стати гравцем збірної Росії. І вивести команду з капітанською пов'язкою на чемпіонаті світу 2014 року. Родолфо готовий отримати російське громадянство. Правда, поки що він не прожив п'ять років у Росії, чого вимагає закон.

Спартаківець Веллітон теж хоче грати за російську збірну, либонь, він прагне стати громадянином Росії завдяки указу президента країни, за особливі заслуги. Я проти цього. Не думаю, що Веллітону або Родолфо дадуть російське громадянство у такий спосіб. А от як людині, що прожила п'ять років у Росії, — цілком. Тим більше Родолфо «чеше» російською краще, ніж ми з вами».

ОГОЛОШЕННЯ

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та керуючий санацією ВАТ "Донецький завод хімічних реактивів", повідомляють про проведення аукціону з продажу частини цілісного майнового комплексу.

На аукціон для продажу виставляється частина цілісного майнового комплексу ВАТ "Донецький завод хімічних реактивів", який розташований за адресою: вул. Умова, 1, м. Донецьк, 83008, початкова ціна продажу - 31 000 000,00 у т. ч. ПДВ, гарантійний внесок - 3 100 000,00грн.

Фіксовані умовами аукціону:

Претендент, який подає заяву на участь у аукціону повинен відповідати наступним критеріям та виконати (гарантувати виконання) наступних зобов'язань:

1. Учасник аукціону - резидент;
2. Учасник аукціону - суб'єкт підприємницької діяльності;
3. Майно, яке пропонується до продажу виставляється на аукціон за початковою ціною згідно звіту про експертну оцінку в розмірі 31000000(Тридцять один мільйон)грн. у т. р. ПДВ;
4. Строк державної реєстрації учасника - не менш 3-х років;
5. Відсутність в учасника аукціону заборгованості по податках та зборах;
6. Наявність у учасника аукціону позитивних результатів господарської діяльності за два попередні квартали що повинно підтверджуватися балансом (Ф-1) та звітом про фінансові результати (Ф-2), які повинні бути завірені управлінням статистики;
7. Обсяг руху грошових коштів по рахунках учасника аукціону за два попередні квартали до проведення торгів (аукціону) не менш вартості майна виставленого на прилюдні торги, що повинно підтверджуватися банківською довідкою;
8. Зобов'язання щодо переможця аукціону подовжити виконання умов існуючих договорів оренди до кінця дії попереднього договору та надання послуг з забезпечення електроенергією, питною та технічною водою(водовідведенням) об'єктів соціальної сфери та діючих користувачів;
9. Зобов'язання щодо переможця аукціону укласти договір купівлі-продажу майна з керуючим санацією протягом 3-х банківських днів з дати проведення аукціону;
10. Зобов'язання щодо переможця аукціону оплатити вартість майна протягом 10-ти днів з дати укладення договору купівлі-продажу;
11. Перехід до покупця права власності на придбане на аукціоні майно після повної оплати ціни, яка була визначена на аукціоні;
12. Оплата, протягом семиденного строку з дати невиконання зобов'язання, переможцем аукціону неустойки підприємству - боржнику у розмірі 20% від покупної ціни майна, у разі відмови від підпису протоколу, договору купівлі-продажу;
13. Оплата переможцем аукціону неустойки підприємству - боржнику в розмірі подвійної облікової ставки НБУ за кожен день невиконання грошового зобов'язання щодо оплати в строк вартості придбаного майна;
14. Покладення на переможця аукціону усіх витрат пов'язаних з нотаріальним посвідченням договору купівлі-продажу та переоформленням права власності (технічні паспорта БТІ, свідоцтва про власність на нерухоме майно, витяг про реєстрацію прав власності на майно та ін.). Нести за власний рахунок усі витрати, які виникли у ВАТ "ДЗХР" у зв'язку з придбанням покупцем будівель та споруд;
15. Зобов'язання щодо переможця аукціону самостійно та за свій рахунок укласти відповідні договори на користування електроенергією, водою та іншими комунальними послугами;
16. Зобов'язання щодо переможця аукціону забезпечити за власний рахунок демонтаж та новий монтаж на місцях, які будуть визначені керуючим санацією, обладнання, у разі необхідності звільнення окремих приміщень придбаних будівель;
17. Зобов'язання щодо переможця аукціону забезпечити утримання та нормальне функціонування усіх існуючих комунікацій та мереж;
18. Зобов'язання щодо переможця аукціону забезпечити здійснення визначених ВАТ "ДЗХР" вимог використання промислової території, у тому числі вимог пересування, екології, режиму безпеки, санітарних норм, техногенної безпеки та ін.;
19. Зобов'язання щодо переможця аукціону оплатити вартість послуг ФДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, які пов'язані з організацією та проведенням аукціону з продажу майна ВАТ "ДЗХР";
20. Зобов'язання щодо переможця аукціону по забезпеченню дотримання правил техніки безпеки та санітарно - екологічних норм згідно діючому законодавству України;
21. Зобов'язання щодо переможця аукціону, до початку аукціону внести на поточний рахунок організатора торгів гарантований внесок в розмірі 10% від початкової вартості майна виставленого на продаж;
22. Всі вищенаведені фіксовані умови аукціону мають бути передбачені договором купівлі-продажу між боржником та переможцем аукціону.

З додатковою інформацією для покупців, складом та технічними характеристиками активів, що виставляються на аукціон, можна ознайомитись у організатора аукціону. Гарантійний внесок у розмірі 10% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників конкурсу - 17,00грн. перераховуються на р/р 260077397 в ДОД ВАТ "Райффайзен Банк Аваль" м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі у аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору аукціону - Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 27 календарних днів з дати публікації в газеті до 13-00 16 липня 2010р. Аукціон відбудеться після 30 календарних днів з дати публікації інформації у газеті 20 липня 2010р., який відбудеться об 11-00год. на Українській Універсальній біржі за адресою: м. Донецьк, вул. Овнатаняна, 4, оф.515. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладає договір купівлі-продажу з керуючим санації ВАТ "Донецькій завод хімічних реактивів".

З відомостями про склад та технічні характеристики частини цілісного майнового комплексу, що виставляються на аукціон, можна ознайомитись у організатора конкурсу ФДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та (062 - 304-36-21, 304-77-83) на ВАТ "Донецький завод хімічних реактивів" за адресою: вул. Умова, 1, м. Донецьк, 83008 з 9-00 години до 16-00 години.

ВАТ "Укрнафта" доводить до відома акціонерів наступну інформацію щодо строків і порядку виплати дивідендів за 2009 рік згідно рішення Правління ВАТ "Укрнафта" від 30.04.2010 року:

за результатами фінансово-господарської діяльності ВАТ "Укрнафта" у 2009 році виплата дивідендів за 2009 рік розпочинається 15.06.2010 року та закінчується 30.06.2010 року з розрахунку 2,09 гривні/акцію.

Дивіденди виплачуються ВАТ "Укрнафта" (Центральна бухгалтерія) із залученням реєстратора ВАТ "Фінансова компанія "Укрнафтогаз".

Протягом зазначених періодів дивіденди сплачуються акціонерам-юридичним особам шляхом перерахування на банківський рахунок, акціонерам-фізичним особам - готівкою, поштовим переказом або на банківський рахунок. Витрати по оплаті переказу дивідендів несе акціонер.

Виплата дивідендів здійснюється з дотриманням встановлених строків їх виплати за наявності у товариства вільних грошових коштів та за наявності достовірної інформації, необхідної для своєчасної виплати дивідендів.

Правління ВАТ "Укрнафта"

Господарським суд Вінницької області (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) ухвалою від 07.09.2009 р. порушив справу № 10/150-09 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Українська група «Капітал» (м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 13/404, код ЄДРПОУ 32833178) в порядку ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Постановою від 22.09.2009 р. по справі № 10/150-09 відповідно до ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» було визнано боржника банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Морозова Миколу Васильовича (м. Вінниця, вул. Київська, 12/54, ліцензія АВ № 499075 від 22.10.2009 р., тел. (0432) 661689).

Заяви кредиторів приймаються в тридцятиденний термін з дня опублікування оголошення.

Ухвалою господарського суду Дніпропетровської області (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1а) від 30.04.2010 р. у справі № Б24/132-10 порушено провадження про визнання банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Восток-2006» (код ЄДРПОУ 34060429; 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Чичеріна, 74, к. А-4, к. 304; р/р 260093015736 в філії Павлоградського відділення ВАТ «Ощадбанк», м. Павлоград Дніпропетровської області, МФО 306016) та введено процедуру розпорядження майном.

Вимоги кредиторів повинні бути направлені до суду протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Романова Костянтина Валерійовича, ліцензія серія АВ № 47029 (49064, м. Дніпропетровськ, а/с 3740, ідентифікаційний номер 2987917812).

Відкрите акціонерне товариство «Профіт» (код ЄДРПОУ 30207889, адреса: 35322, Рівненська область, Рівненський район, с. Понебель) відповідно до Постанови від 27 травня 2010 року у справі № 9/12 Господарським судом Рівненської області (адреса: 33001 м. Рівне, вул. Яворницького, 59) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру терміном на 6 місяців.

Ліквідатором банкрута призначено ініціюючого кредитора Товариство з обмеженою відповідальністю «Вектр» (код ЄДРПОУ 30717304, адреса: 33028, м. Рівне, вул. Кавказька, 2, тел. (0362) 63-11-15).

Повідомлення про ліквідацію комунального житлового підприємства № 16

Криворізька міська рада ухвалила рішення від 24.03.2010 р. № 3769 «Про ліквідацію комунальних житлових підприємств, розташованих на території Жовтневого району», згідно якого ліквідується комунальне житлове підприємство № 16 (50029, Дніпропетровська область, м. Кривий Ріг, вул. Томського, буд. 22а, код ЄДРПОУ 23936649, р/р 26004037503250 в ПАТК «Правекс Банк», МФО 321983). Заяви кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня публікації даного повідомлення за адресою: 50014, Дніпропетровська область, м. Кривий Ріг, вул. Шурупова, буд. 2, кім. 104, голові ліквідаційної комісії Швецю Олександру Георгійовичу.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру стосовно: Приватного підприємства «Пантера» (02099, м. Київ, вул. Ялтинська, 5-Б, код ЄДРПОУ 25400539; п/р 26002033115001 ВАТ КБ «Інтербанк», МФО 300216) постанова № 44/352-б від 15.06.2010 р. Ліквідатором призначено Товариство з обмеженою відповідальністю «МегаФудс Трейд ЛТД» (04050, м. Київ, вул. Артема, 79-А; код ЄДРПОУ 33750737). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою ТОВ «МегаФудс Трейд ЛТД» та Господарського суду м. Києва.

Уточнення до річної фінансової звітності Акціонерного комерційного "Промислово-фінансового банку" за 2009 рік, що розміщена в №96 (4846) від 28 травня 2010 року

У Звіті про власний капітал за 2009 рік вважати вірними наступні дані:

Колонка 4 - статутний капітал

Колонка 5 - резервні та інші фонди банку (примітка20)

Колонка 6 - нерозподілений прибуток

У примітці "Потенційні зобов"язання банку" вважати вірними наступні дані:

Номер примітки - 31 замість 39

а) Розгляд справ у суді

д) "Активи, надані в заставу" - таблиця не складалася по причині відсутності таких активів

Таблиця "Структура зобов"язань, що пов"язані з кредитуванням"

Номер таблиці - 31.2 замість 39.2

Рядок 7.2 таблиці 31.2:
Звітний рік - 0, Попередній рік - 0

Повідомлення про ліквідацію комунального житлового підприємства № 12

Криворізька міська рада ухвалила рішення від 24.03.2010 р. № 3769 «Про ліквідацію комунальних житлових підприємств, розташованих на території Жовтневого району», згідно якого ліквідується комунальне житлове підприємство № 12 (50014, Дніпропетровська обл., м. Кривий Ріг, вул. Серго, буд. 8, код ЄДРПОУ 21885149, р/р 26006302008293 в ПАТ «Терра банк», МФО 380601). Заяви кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня публікації даного повідомлення за адресою: 50014, Дніпропетровська обл., м. Кривий Ріг, вул. Шурупова, буд. 2, кім. 104, голові ліквідаційної комісії комунального житлового підприємства № 12 Швецю Олександру Георгійовичу.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-А) 28.05.10 р. порушено справу № Б38/105-10 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційної фірми «Саба» (ЄДРПОУ 20251773, 49000, м. Дніпропетровськ, вул. Набережна Леніна, 1Б, р/р 2600801393744 в ТОВ «Діалогбанк», МФО 307112). Ухвалою суду від 08.06.10 р. розпорядником майна призначено Колошина Вадима Петровича (ліцензія АВ № 347266 від 25.10.2007 р., м. Дніпропетровськ, вул. Робоча, 152/47). Заяви від кредиторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування оголошення.

Державна екологічна інспекція в Київській області оголошує конкурс па заміщення вакантної посади:

Головного спеціаліста відділу екологічного контролю за використанням та охороною земель, надр, біоресурсів та ПЗФ - державного інспектора охорони навколишнього природного середовища в Київській області

Головного спеціаліста відділу екологічного контролю за використанням та охороною земель, надр, біоресурсів та ПЗФ - державного інспектора охорони навколишнього природного середовища в Київській області

Провідного спеціаліста відділу кадрової роботи, контролю виконання, планування аналізу інспекційної діяльності, зв'язків з громадськістю та ЗМІ

Головного спеціаліста відділу оперативного чергування, планування та супроводу здійснення державного контролю - державного інспектора охорони навколишнього природного середовища в Київській області

Головного спеціаліста відділу оперативного чергування, планування та супроводу здійснення державного контролю - державного інспектора охорони навколишнього природного середовища в Київській області

Головного спеціаліста відділу бухгалтерського обліку

Головного спеціаліста відділу бухгалтерського обліку

Головного спеціаліста відділу бухгалтерського обліку

Начальника відділу бухгалтерського обліку - головного бухгалтера

Головного спеціаліста відділу екологічного контролю природоохоронного законодавства в зоні відчуження ЧАЕС - державного інспектора охорони навколишнього природного середовища в Київській області

Вимоги до претендентів: громадяни України, вища освіта відповідного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра. Досвід роботи за фахом у державній службі на посаді провідного або головного спеціаліста не менш як три роки, на посаді начальника відділу не менше п'яти років. Досконале володіння державною мовою, вміння працювати з комп'ютером на рівні досвідченого користувача.

Документи приймаються протягом місяця з дня опублікування. Повна інформація про умови конкурсу, про основні функціональні обов'язки, розміру та умов оплати праці надається, за телефоном 221-58-09 або за адресою: 03022 м. Київ, вул. Ломоносова, 83-а, з 8.30 до 17.30, крім вихідних.

Ухвалою Господарського суду Донецькій області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, буд. 157) від 25.05.2010р. порушено справу № 5/96б про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю "Мебельні технології" (код ЄДРПОУ 30536695; 83016, м. Донецьк, Ленінський район, вул. Кірова, 26; п/р 26003087376000 у АТ "Райффайзен Банк Аваль" м. Донецька, МФО 335076) та введений мораторій на задоволення кредиторських вимог.

Ухвалою Господарського суду Донецькій області від 25.05.2010р. по справі №5/96б відкрито процедуру розпорядження майном боржника, призначено розпорядником майна арбітражного керуючого Тарасенко Наталію Григорівну (83048, м. Донецьк, вул. Артема, буд.149, кв.14; ідентифікаційний код 2059400582; ліцензія АБ № 271713 від 20.02.2006р.).

Претензії приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Виконавчий орган ЗАТ "КИЙ АВІА" повідомляє,

що 6 серпня 2010 року о 12.00 за адресою м. Київ, пр. Перемоги, 2 (конференцзал) відбудуться позачергові загальні збори акціонерів. Реєстрація акціонерів - 6 серпня 2010 р. з 9.00 до 11.30 за місцем проведення загальних зборів. Для участі у зборах необхідно мати сертифікат, документ, що посвідчує особу, представникам - документ, що посвідчує особу та доручення, оформлене згідно з чинним законодавством.

Порядок денний:

1. Про переведення випуску іменних акцій ЗАТ "КИЙ АВІА" з документарної форми існування в бездокументарну форму існування (дематеріалізація випуску) та затвердження Рішення про дематеріалізацію:
   - обрання депозитарію, який буде обслуговувати випуск акцій;
   - обрання зберігача, у якого будуть відкриватись рахунки власникам акцій;
   - визначення дати припинення ведення реєстру.
2. Про припинення дії договору на ведення реєстру № 1-Р від 05.08.2008 р., укладеного з ТОВ "Реєстр-Гарант-2008"
3. Визначення способу персонального повідомлення акціонерів про дематеріалізацію.
4. Про внесення змін до Статуту Товариства.

Українська універсальна біржа "Капітал" щоденно, починаючи з "21" червня 2010 року о 10-00 год. за адресою: м. Київ, вул. Героїв оборони, 10 (конференц-зал ННЦ Інституту аграрної економіки) проводить біржові торги по продажу колісних транспортних засобів, що належать Скарбенчуку Віктору Федоровичу, та розташовані за адресою: м.Сквира, Київської області, які виставила на торги брокерська контора №011 - ТОВ "АГРО ТРАНСКОНТИНЕНТ" а саме:

№ лота	№ п/п	Найменування майна	Початкова ціна, грн. без ПДВ.
1	1	PEUGEOT Partner	33360,00
2	2	VOLKSWAGEN TOUAREG	191600,00
3	3	МАЗ 5337	31590,00
4	4	МТЗ - 82	17900,00
	5	Причіп 2ПТС-4	38480,00
		ВСЬОГО	**312930,00**

Загальна вартість колісних транспортних засобів складає 312930 (триста дванадцять тисяч дев'ятсот тридцять) гривень 00 копійок без ПДВ.

Ознайомитись з об'єктами продажу можна щоденно крім вихідних та святкових днів за місцем їх розташування попередньо зателефонувавши: (067) 2311521

До початку біржових торгів учасники сплачують:

- гарантійні внески у розмірі 3 % від початкової ціни лотів (без ПДВ) на поточний рахунок організатора біржових торгів 26501301068606 ПАТ "БАНК ФОРУМ", МФО 322948, код ЄДРПОУ 34003533; отримувач - Українська універсальна біржа "Капітал".

Квитанції або платіжні доручення про сплату подаються разом з заявкою на участь в біржових торгах.

Додаткову інформацію, щодо умов участі в біржових торгах можна отримати за адресою:

м. Київ, вул.Шота Руставелі,44 офіс 6 та за телефонами: (044)569-59-21, 569-59-22.

КУРІНЬ

№ 112 (4862) СУБОТА, 19 ЧЕРВНЯ 2010

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, у західному регіоні, у Житомирській, Вінницькій та Одеській областях грозові дощі, місцями сильні зливи, град. Вітер північно–східний, південно–східний, 5—12 м/с. Під час гроз шквали 15—22 м/с. Температура повітря в більшості областей підвищуватиметься вночі від 5—14 градусів до 14—20, удень від 19—25 до 24—30 тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 19 ЧЕРВНЯ

■ **1920.** У Радянській державі створено Надзвичайну комісію з ліквідації неписьменності. ■ **1925.** У Києві відкрилася перша в світі виставка з вивчення світових просторів. ■ **1925.** Народилась актриса Олександра Смолярова. Працювала в Київському театрі імені Лесі Українки. ■ **1990.** У Південно-Африканській Республіці скасовано расову сегрегацію. ■ **1992.** Початок воєнного конфлікту у Придністров'ї.

Блондинка там — тільки м'яч

— Є! От молодець! — радісно заволав Дмитро і гучно заплескав у долоні.

— Хто з ким грає, Дмитрику? — Лідочка подивилася на екран з легкою відразою.

— Гана із Сербією, — не відриваючи погляд від телевізора, буркнув чоловік.

— Негри грають за Гану, так? — уточнила Лідочка.

— Негри грають за їжу, — відповів чоловік, — не заважай дивитися матч.

— Правда? — здивувалася Лідочка, — а серби за що грають?

— Сербові покарано, — сказав Дмитро і раптом закричав, — куди ти прешся, скотино?!

— Вибач, будь ласка! — злякалася Лідочка й відскочила подалі від телевізора.

— Та не ти, — відмахнувся чоловік і знову заволав: Віддай м'яча! Он же праворуч вільний! По флангу треба, дятел! Відкочуйся тепер, швидше, що ти плазуєш?!

— Дмитрику? А наші теж грають? — обережно поцікавилася Ліда.

— Наші грають в «козла», — скривився він, — Наліч не пройшов відбірні.

— До чого отут Наліч? Нічого не розумію, — Лідочка закопилила губи.

— Саме так, — кивнув чоловік, піднімаючись з дивана, — один — нуль на нашу користь. І то хліб. Підемо дітей купати, а то незабаром німці з австралопітеками починаються.

Телефонний дзвінок збігся зі свистком арбітра. Німці з австралійцями почали в гарному темпі.

— Як у тебе справи, дорогенька? — буденно поцікавилася матуся.

— Мамочко... — в кращих традиціях класичної трагедії схлипнула Лідочка, делікатно притиснувши до вуха слухавку, — на цей час мене покинуто з двома грудними причепами...

— Що сталося? Що таке? От мерзотник, — матуся, не міняючи спокійного тону, — він пішов? Скотина. З речами? Хто вона? Молода? Манекенниця? Блондинка? Ти занадто поспішно вийшла заміж, я тобі казала. У тебе були такі варіанти! Тиж ішла на..

— Вона — збірна, — перервала матусю Лідочка. — Національна. Причому навіть не наша. Блондинка там — тільки м'яч. Всі інші — чистісінький гуталін в ядучо-жовтій упаковці.

— Господи! — матуся на іншому кінці дроту полегшено перевела подих, — Чемпіонат світу ж почався, щоб йому грець. Жарти твої дурні! Не можна було по-людськи сказати? Я ледь не вмерла. А що за збірна?

— Гани, — пхикнула Лідочка, — уявляєш? Він покинув мене й дітей заради двадцяти здоровенних негрів.

— Звучить, — погодилася мати, — з іншого боку, він у нас не розмінюється на манекенниць. Це серйозний плюс.

— Мамо, він ніжно обіймає мішок з насінням і брутально лає телевізор. Манекенниці — було б здоровіше. Чула, що під час Чемпіонату світу кількість розлучень збільшується вшестеро.

— Через збірну Гани? — поцікавилася матуся.

— Її частка левова, — підтвердила Лідочка, — інших, вочевидь, ділять Камерун і Нігерія, бо Україна взагалі не грає. Поговорити, до речі, нема з ким, Дімка мене ігнорує або гарчить.

— Не будь дурепою, не лізь. Розмовляти з чоловіком, котрий дивиться футбол, — дурне й шкідливе заняття, — порадила матуся.

...Ліда проскочила між чоловіком і телевізором, згорнулася калачиком в куточку дивана й почала дивитися. М'яч, відскочивши від ноги футболіста, влетів у ворота.

— Зараза. Чотири — нуль, — засмутився чоловік.

— Дмитрику, цей чорний, котрий гол забив, він німець?

— Технічно. Біологічно він — бразилець.

— А чому за німців грає бразилець? — запитала Лідочка.

— Полонений, — пробуркотів Дмитро, — слухай, можна мені хоч раз у чотири роки спокійно подивитися футбол?!

— Добре, — задумливо погодилася Ліда й оголосила, — я теж буду дивитися. І вболівати за англійців. Дайно мені пива й насіння!

— Чому за англійців? Лідочка, ти не захоплюйся, — втрутився чоловік, — футбол не жіноча справа. Потерпи. Одразу після матчу чоловіки звичайно повертаються в сім'ю і все стає на свої місця.

— Одразу після матчу зазвичай буває бійка фанатів, чи не так? — прищулилася Лідочка. — Особливо тяжіють до насильства англійські вболівальники, мені тренер розповідав.

— Ти маєш рацію, — зненацька легко погодився Дмитро і, клацнувши пультом, вимкнув телевізор на сімдесят сьомій хвилині матчу, — підемо спати?

— Підемо, — посміхнулася до чоловіка Ліда, — ти в мене найкращий чоловік у світі. Зовсім не такий, як «усі інші ідіоти», як каже матуся.

Дмитро згріб лушпиння на газету й попрямував у кухню, а Ліда — у ванну. По дорозі вона поправила фотографію, що висіла на стіні, і підморгнула собі самій трирічної давнини в стильному білосніжному кімоно. Тоді, у 2007-му, в Пекіні, Лідочка взяла «срібло»...

Із сайту www. Live4Fun. ru.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Не розумію

І навіщо депутатам недоторканність, адже коли на вулиці вийде народ — їх ніяка недоторканність не врятує?!

Знай наших!

За рівнем прибутків наші державні мужі вже випередили колумбійських наркоторгівців.

Попередження

Хто до парламенту з яйцями прийде — той звідти піде без яєць!

Сама винна

Якщо гора не йде до депутата, значить, вона, дурепа, просто не знає наших законів!

Лікнеп

Суть не в самих історичних фактах, а у правильній розстановці над ними акцентів.

Заклик

Якщо все тече, то давайте хоч що-небудь змінювати!

Основи харчування

Щоб опозиція не з'їла владу — влада повинна її підгодовувати.

І ніякого шахрайства

У правовій державі все дерибаниться у суворій відповідності з законодавством.

Визначення

Бог — є віра у нього.

Помилочка вийшла

Головна помилка всякої влади — в її непогрішимості.

Олександр ПЕРЛЮК.

ДОШКА ПОШАНИ

Лежачих не б'ють

Юлія Тимошенко, колишній Прем'єр-міністр:

— Сьогодні, коли його кортеж везе його на роботу і з роботи по мосту, який ще не до кінця добудований — там будівельники працюють, Янукович проїжджає по цьому мосту — там приблизно десь 600—700 будівельників. Їх примушують лягати на землю, і поки він проїжджає по мосту, всі будівельники лежать на землі. Так це тільки початок, сто днів.

Від чергового:

— Думається, лежати на землі все-таки краще, ніж стояти на мосту з квітами і гаслами: «Дякуємо за наше покращене життя вже сьогодні».

Кохайтеся, чорноброві...

Михайло Зурабов, Надзвичайний і Повноважний Посол Російської Федерації в Україні (про російсько-українські відносини):

— Є такий фільм «Дівчата», де головні герої в кінці фільму цілуються, і дівчина запитує: «Сьогодні ми з тобою цілуємося, а що робитимемо завтра», а хлопець відповідає: «Знайдемо що...».

Від чергового:

— Але перед тим, як іти дивитися фільм «Дівчата», раджу прочитати поему «Катерина» Т. Шевченка.

Корисна молитва

Валерій Хорошковський, голова СБУ:

— Я був присутній на зустрічі Президента України з Президентом Греції. Після цього ми були на святій горі Афон. І хочу вас запевнити, що всі дії Президента й зустрічі, які відбувалися на горі Афон, були надзвичайно корисні й дуже потрібні державі Україна.

Від чергового:

— Напевно, він там, на Афоні, замолював наші з вами гріхи.

Вінок на могилу

Арсеній Яценюк, народний депутат, «НУ—НС»:

— Замість того, щоб розбудовувати економіку й одержувати додаткові податкові надходження в результаті економічного зростання, їх просто вичавлюють уже з цієї дохлої корови, яка називається підприємець.

Від чергового:

— Якщо навіть корова здохне, вони вичавлюватимуть за ритуальні послуги...

Бійтеся палки

Микола Азаров, Прем'єр-міністр (про податки):

— Краще палку перегнути, ніж недогнути.

Від чергового:

— А ви не боїтеся, що перегнута палка вдарить тупим кінцем у причинне місце уряду?

Обличчям... до суті

Олена Бондаренко, народний депутат, Партія регіонів:

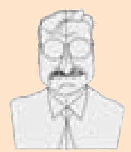
— Журналістів зневажають майже так само, як і політиків. Я прагну також доступатися і до тих, хто сумнівається, шукає, допитується до суті.

Від чергового:

— Практика показала: зазвичай тих, хто шукає, допитується до суті, кладуть обличчям до цієї самої суті...

Мал. Василя ФЛЬОРКА, Вадима СИМИНОГИ, Михайла САЧКА.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2010 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15

Зам. 17172

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:

для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

